Rita Falk

BAJOR-KOLBÁSZ-TÁRSASÁG

Magistra

Rita Falk

BAJORKOLBÁSZ-TÁRSASÁG

Magistra Könyvkiadó, 2021

A mű eredeti címe: Weisswurst-Connection
Copyright © dtv Verlagsgesellschaft mbH Co.KG
Munich/Germany

Magyar kiadás © Magistra Könyvkiadó, 2021
A műből a jogtulajdonos engedélye nélkül részlet sem közölhető.

Fordította: Balla Judit
Hungarian translation © Balla Judit, 2021

Szerkesztő: Németvölgyi Ilona
Kiadta a Magistra Könyvkiadó 2021-ben
Felelős kiadó: A Kiadó ügyvezetője
www.magistrakiado.hu
Coverdesign © dtv
Nyomdai előkészítés: Takács László

Elektronikus formátum:
Békyné Kiss Adrien

ISBN 978-615-6147-24-0

1. fejezet

– Nézzenek oda, Eberhofer, ilyen korán már talpon? – érdeklődik barátságosan Simmerl a kötényébe törölgetve virsliujjait.

– Nagyon úgy fest – mondom, miközben már futtatom is végig a szemem a kínálaton. Én vagyok az egyetlen vendég, ami nem is csoda ezen a kora reggeli órán.

– Ha engem kérdezel, alhattál volna egy kicsit többet – folytatja, mire egy pillanatra fel kell pillantanom, hogy ránézzek. – Igen, Franz, nagyon fáradtnak tűnsz, már így, reggel. Rosszul aludtál, vagy mi?

– Egyáltalán nem aludtam – mormolom magam elé, de muszáj vigyorognom közben.

– Nálad is elkezdődött? – kérdezi részvéttel Simmerl, miközben egy hatalmas rúd szalámit nyomkod a szeletelőgépbe. – Nem is tudom, de minden nyomorult évvel, amivel idősebb leszek, egyre rosszabbul és rosszabbul alszom. Van, hogy már fél négykor fölkelek, aztán egész nap olyan vagyok, mint akin átment az úthenger. Emlékszem, egyszer Inge Meysel, az öreg színésznő azt mondta egy interjúban vagy húsz éve, hogy már legfeljebb három-négy órát alszik csak éjszakánként.

– Vagy úgy.

Simmerl. A megtestesült egyszerűség. De igazán. Amihez persze a becsülete védelmében azért hozzá kell tenni, hogy ha az ember Giselával él a házasság szent kötelékében, éjszakánként valószínűleg semmit sem kíván jobban, mint egy jó, hullaszerűen mély álmot. Mert Gisela, aki olyan kedves teremtés volt egykor, most lassan, de biztosan, sőt, nem is olyan lassan kezd hasonlítani egy robbanásveszélyes olajoshordóhoz. Hogy mitől lehet, sejtelmem sincs. De az tény, hogy így van.

Mintegy parancsszóra kivágódik a műhelyhez vezető ajtó, és a drága hentesné dugja ki rajta a fejét, személyesen.

– Mi van már megint, Simmerl? Hol az a hülye szalámi? Nem érek rá egész nap! – rikácsolja anélkül, hogy engem egyetlen pillantásra is méltatna. – Azt hiszed, a hülye büfé magától megcsinálja magát, vagy mi?

– Már kész is van – morogja hátra Simmerl, megfordul, és nagy tálcányi szeletelt szalámit nyom hitvese kezébe. Gisela csak odavet neki valamit, de úgy, hogy az ember szinte látja a füstöt előgomolyogni az orrlyukaiból, aztán már tűnik is el újra.

– Igazi napsugár ez a te Giselád – mondom, és inkább újra a pultnak szentelem a figyelmemet.

– Ne is kérdezd! Napról napra egyre rosszabb lesz, akár hiszed, akár nem. Biztosan ez is az öregedés egyik kellemetlen mellékhatása, vagy valami olyasmi. Mindenesetre a jókedve a vonzerejével párhuzamosan fogy. Jó, sose volt egy modell az én Giselám, de ahogy

most elhagyja magát, amióta Max elköltözött…

– Apropó, Max – mondom, miközben teszek néhány lépést a kirakattól balra, a sarok felé, ahol már jó ideje egy úgynevezett „Fresh-and-Healthy-Bar” készül. A hozzá tartozó tábla legalábbis már kint van, még ha a berendezés többi része becsomagolva várakozik is.

– Igen, Maxnak ez a szaros frissbárja – morog Simmerl, végigsimítva csaknem teljesen tar koponyáján. – Bele fogok bolondulni. Egyetlen mesterember nem maradt ebben az egész nyomorult porfészekben. Mindegyik hónapok óta csak a szálloda-építkezésen dolgozik. Max persze hisztériázik, amiért nem halad az ügy, Gisela meg… te is látod…

– Megértelek. De ez a Fresh-and-Healthy elnevezés… nem túlzás ez egy kicsit? Úgy értem, itt, vidéken. Nem lett volna jobb valami bajor? Vagy legalább valami német?

– Azt hiszed, az én fejemből pattant ki? Minek nézel te engem? Én még azt sem tudom, hogy kell kimondani ezt a hülyeséget. Beletörik a nyelvem.

– Vagy úgy.

– Úgy bizony, nagyokos. Tudod, mi a helyzet, Franz? – Közelebb jön, kurta pillantást vet a műhely felé vezető ajtóra, aztán alig hallható suttogással folytatja. – Itt nekem már szavam sincs… Max ott ül a vadonatúj kis lakásában a kis barátnőjével, és várja, hogy elkészüljön a Fress és mitttudoménmilyen pultja, amit én egyáltalán nem akarok, mégis ki kell fizetnem. Gisela meg csak duzzog, képtelen megemészteni, hogy a fiacskája inkább a

barátnőjével bújik össze, ahelyett, hogy még mindig az anyja szoknyájánál ülne, és persze ő is várja ennek a hülyeségnek a megnyitását, közben meg pokollá teszi az életemet. Hát ez van, barátom. Mit szólsz hozzá? Van valami ötleted, hogyan tehetném elviselhetőbbé az életemet? Vagy legalább a pisztolyodat kölcsön tudnád adni? Visszaadom, megesküszöm rá. Csak egy lövésre kell. Egyetlen egyre.

– Esküdj! – mondom, és már emelkedik is a három virsliujj az orrom elé.

Szerencsétlen fickó ez a Simmerl. Meg lehet érteni, ha nincs is már más vágya, mint egy hosszú-hosszú, mély álom. Világos. Hogy ő álmodna, vagy inkább valamelyik tisztelt családtagját ringatná el, már nem is számít.

Szerencsésnek mondhatom magam, amiért nálam egészen másképp fest a helyzet. Nagyon egészen, mondhatni. Mert hogy Susi meg én végre újra fantasztikus szerelmi életet élünk. Amióta a mi kicsi Paulunk megszületett. Jó, pontosabban amióta a gyermekágyas időszak véget ért. Még úgy is, hogy Susi meg én, mi ketten tényleg átéltünk már mindent, csúcsokat és mélypontokat. Most viszont csak csúcsokat. De még milyeneket… A kapcsolatunk legeslegelső korszakában volt ilyen. Alvásra nem is gondol az ember. Jó, másnap reggel persze nem is tűnik Adonisznak, amikor beballag a hentesboltba valami táplálékért, de hagyjuk.

– Mondd csak, Franz – rezzent fel álmodozásomból

hirtelen Simmerl hangja. – Te és Susi… csak nem… egész éjjel?

Gondolatolvasó lenne? Ott áll előttem összefont karral, széles vigyorral. Könnyedén vállat vonok, és inkább a pultban sorakozó lehetséges reggeliket veszem szemügyre.

– Nem hiszem el – suttog tovább a hülye hentes, és úgy vihog, mint egy iskolásfiú. – Nem hiszem el!

Szerencsére nem kell tovább elviselnem a vihogását, mert pontosan ebben a pillanatban az ajtó feletti csengő nagy csilingelésétől kísérve belép falunk víz-gáz-fűtés buherálója. Ma azonban szokásától eltérően nem foltos overallban vagy valamelyik undorító melegítőjében van. Nem, ma sportos-elegánsra veszi a figurát. Hófehér ing, farmer, sötétkék anorák, ugyanolyan sportcipő. Nézzenek oda, Flötzinger normális embernek is ki tud nézni? Néhány másodperccel később, pontosan azután, hogy végre kitaláltam, mit kérjek és ezt közöltem is Simmerllel, már meg is tudjuk a szokatlan megjelenés okát. Buherálónk ugyanis a flancos szállodába tart, ahol az utóbbi hónapokban ő felelt az összes kád, mosdó, vécé, és még ki tudja milyen kagyló felszereléséért. Mert hogy immár Niederkaltenkirchen is maga mögött hagyta eldugott kis porfészeki létét, és van már nekünk igazi Spa Hotelünk. A legjavából méghozzá. Mindegy, akartuk-e vagy sem, most már itt van. Lobbyval, wellness-központtal, ultramodern edzőteremmel és luxuskategóriás kozmetikai stúdióval, hogy a gourmet-

étteremről és a mindenféle konferenciatermekről már ne is beszéljünk. Minden elsőosztályú kivitelben. Magától értetődik. Mondja csak valaki, hogy a vidék elmaradott! Nevetséges.

Flötzinger mindenesetre ma ünnepélyesen átadja a művét, jövő pénteken pedig sor kerül a hivatalos avatóünnepségre.

– De miért szombaton kell odamenned? – érdeklődik Simmerl, miközben zacskókba csomagolja gondosan összeválogatott reggelimet.

– Ne is mondd! Engem is bosszant, de mit tehetek – nyögi Flötzinger, véleményem szerint nem is kicsit színpadiasan. – Azt mondták, mindenképpen hagyni akarnak egy hetet az átvétel és a megnyitó között, hogy legyen idő kijavítani, amit esetleg kell. Nevetséges! Abszolút nevetséges! De hogy is mondják olyan szépen, aki fizet, az diktál. Ennyi.

Erre csak bólogatni tudunk.

– Legalább ne a hétvégére tették volna – panaszkodik tovább a buheráló. – Hadd legyen még egy kis stressz az életemben, mintha nem lenne így is elég… Az asszony már így is a plafonon van.

– Nekem mondod, Flötzinger? – hallom még Simmerlt, de akkor már fordulok is ki, magam mögött hagyva a stressztől gyötört társaságot. Könnyedén beülök a járőrautóba, laza vagyok – vagy talán csak fáradt – és indulok haza. Még szerencse, hogy az egyik környékbeli gazda a traktorjával éppen előttem döcög, rákényszerítve,

hogy nyitva tartsam a szemem és ne szaladjak bele.

Amikor nem sokkal később megérkezem felújított disznóólamba, látom, hogy Susi elaludt. A kanapémon fekszik, a szája nyitva, a szép szeme viszont csukva. Nem mintha csodálkoznék rajta a mögöttünk hagyott órákra gondolva. Egy ideig csak nézem, aztán előszedek egy takarót és óvatosan betakarom. Halkan horkol. Itt helyben fel tudnám falni.

Azután hívom Ludwigot, és lejárjuk a körünket. Egyhuszonhármat teljesítünk, egyszerűen azért, mert Ludwig nemrégiben új hobbit fedezett fel magának. Az ágdobálást. Én dobom, ő visszahozza. Hogy ebben egy kutyánál nincs semmi különleges? Meglehet. Ludwig azonban korábban soha nem élvezte az ilyesmit. Most meg annál inkább. Igen. Nem mindenki hagyja el magát, ahogy öregszik.

Amit még Ludwignál is jobban bizonyít a Papa esete. A Papa ugyanis, aki a mamám halála óta, tehát érzésre fényévek óta semmi mást nem csinált, mint időről időre depresszióba esett, szívta a füves cigarettáit és hallgatta a Beatlest, az utóbbi időben egészen más dolgokért lelkesedik. Spanyolországért, például. Egy ideje ugyanis már ott időzik, méghozzá egy igencsak csinos és ráadásul nagyon kedves hölgyemény társaságában. Aki nem más, mint Grimm asszony, szívének új hölgye.

Én a magam részéről nem sajnálom a Papától a kései boldogságát. Sőt, kifejezetten boldog vagyok, amiért drogmámorában nem kényszerít rá, hogy szétlőjem a

lemezjátszóját.

Nem is én jelentem itt a gondot, hanem Leopold. A nyálas disznó. Aki kitartóan próbálta kiverni a Papa fejéből Spanyolországot és Grimm asszonyt egyaránt. „A te korodban”, meg „Alig ismered ezt a nőt”, meg „Csak vigyázz, Papa, ki tudja, milyen veszélyes hely az ott… manapság amerre csak néz az ember, az egész világ tele van veszélyekkel”. Mondja Leopold, aki Thaiföldről hozta élete aranyos kis párját, Panidát.

Ha engem kérdeznek, Leopold egyszerűen féltékeny. Mert hogy még soha senkivel nem kellett osztoznia a Papán. Velem sem, és senki mással ezen az egész földkerekségen. Mindegy egyes alkalommal, amikor Leopold átlépte a küszöbünket, gyakorlatilag azonnal ki is sajátította a Papát, és nyalhatott neki elölről-hátulról-alulról-felülről, amíg csak akart. Ennek viszont most vége. A Papa ugyanis valahol Spanyolországban ejtőzik egy kellemes kis fincában, sütteti a hátsóját a nappal, és nagy kortyokban élvezi az életet, így, az alkonyához közeledve. Gratulálok, kiálthatná az ember. És mondjuk úgy, Leopoldon kívül tényleg örül is mindenki. Még a Nagyi is. Egyfelől azért, mert egyetlen fia oly sok év gyász és borongás után végül csak megtalálta a boldogságát, másfelől pedig azért, mert amióta a kis Paul a világon van, a Nagyinak sem ideje, sem energiája nem marad senki más kényeztetésére és pátyolgatására. Még a pedikűröst is képes kihagyni, meg a barátnőit, sőt, még az imádott aerobic-óráit is. Paul jött, látott és győzött… Tiszta

sor.

Most pedig… most pedig nemsokára már születésnapja is lesz a kisembernek. A legelső méghozzá. Igen, bizony, nemsokára egy teljes éve lesz, hogy itt van velünk. És ha őszinte akarok lenni, már alig emlékszem az életemre előtte. Jó, a pelenkázásról le tudnék mondani. És a hasfájásról is. A lehányt pólóimról nem is beszélve, vagy az éjszakákról, amikor csak üvöltött a fogzástól szegény. De máskülönben tényleg minden szuper, esküszöm.

Amikor hazaérünk Ludwiggal, Susi még mindig durmol, mint egy mormota, és a szája is még mindig nyitva van. Amint azonban eldöntöm, hogy felteszek egy kávét, és azzal ébresztem majd, nyílik az ajtó és bevonul a Nagyi, a karján Paullal. Aki sír.

– Jó reggelt! – ordít rám a Nagyi, ami idegesítő ugyan, de nem tehet róla, mivel csaknem földsüket szegény. – Láttalak hazajönni az előbb, úgyhogy most már törődj csak szépen te magad ezzel a kis szarossal, mert én ma Landshutba megyek az asszonykörrel.

– Aha – mondom, mert semmi más nem jut eszembe, és először is átveszem tőle Pault. Aki abban a szent minutumban abbahagyja a sírást, és a ragacsos kis kezével vidáman püfölni kezdi az arcomat. Néhány könnycsepp még csillog a kis arcán, ezért a pólóm ujjával letörlöm.

– Igen – harsog tovább a Nagyi, miközben már indul is kifelé. – A C&A-ban ma tizenöt százalék van mindenre! A

teljes készletre, érted? Hozzak neked is valamit? Szükséged van valamire?

– Zokni és alsónadrág nem lenne rossz – próbálom az értésére adni. Bólint, aztán már fordul is ki az ajtón.

– Paul, kicsim… – hallatszik Susi álmos hangja a takaró alól, és már nyújtja is ki a kezét. Jó, ahogyan a Nagyi bömbölt az előbb, csoda, hogy a halottak nem ébredtek fel tőle a temetőben. De mindegy. Odamegyek a kanapéhoz, leülök Susi mellé és átnyújtom neki a fiatalurat. Aki abban a pillanatban hangosan kacagni kezd. Csak tudnám, Susi hogy csinálja ezt.

A kávévíz felforr.

– Reggelit, hercegnő? – kérdezem és felállok.

2. fejezet

Egy jó héttel később éppen a kádba készülök beleereszkedni, amikor kopognak, és a Nagyi trappol be szent disznóólamba. Átszeli a szobát és nyílegyenesen robog a fürdő felé. Ott megáll a küszöbön, és fújtat, mint egy rozmár.

Én meg… Én meg a lecsukott vécéfedőn ülök, éppen az utolsó ruhadarabomtól, a zoknimtól szabadulok meg, máskülönben meg csupasz vagyok tetőtől talpig. Természetesen amint felmérem a helyzetet, azonnal lekapok egy törölközőt a fogasról és magamra terítem.

– Ugyan már, Franz, ne játszd itt a szégyenlőset – liheg a Nagyi. – Pontosan tudom, hogy nézel ki pucéran. Éveken át törölgettem a fenekedet.

– Az lehet, Nagyi – próbálom kézzel-lábbal megértetni magam. – De azóta felnőttem és szeretek egyedül fürödni, tudod?

– Most nem fürödhetsz.

– Mert?

– Mert jött valaki, aki beszélni akar veled. Nagyon sürgősen, azt mondta. Nagyon-nagyon sürgősen.

– Kicsoda?

– Fogalmam sincs. Még sose láttam, de snájdig

úriember, azt meg kell hagyni. Úgy tűnik, nagyon fontos neki, hogy beszéljen veled, úgyhogy gyerünk, vegyél föl valamit és indulás!

Vasárnap este van. Vasárnap este fél nyolc. Semmi másra nem vágytam, csak egy kellemes, ellazító fürdőre, aztán egy sörre és az esti krimire a tévében. Olyan sokat kívántam volna? Ehelyett felveszek valamit és indulok a nagy ház felé. Ahogy elhaladok a konyhaablak előtt, azért vetek egy pillantást befelé. Végtére is az ember csak tudni akarja, mi vár rá.

Egy sápatag fickó ül bent, ötven körül járhat, sötét gyapjúkabát van rajta és csak fél fenékkel ül a sarokpadunkon. Feszültnek tűnik, az ölében fekvő sapkájával babrál, a szeme meg a polcot fürkészi, ahol a Papa Beatles-oltárja található, az összes lemezzel, képpel és autogrammal. Régebben a nappali volt a hülye gyűjtemény otthona, így szerencsére nem kellett nap mint nap szembesülnöm vele, amióta azonban a Nagyi a nappaliba állította be az új elliptikus edzőgépét, a hülye szentélynek nem maradt hely, kikerült a konyhába, és itt teszi tönkre az étkezéseimet a látványával. Az elliptikus edzőgép egyébként egy kedvezményes áron adott kifutó termék volt a Realnál, alig fért be a járőrautóba, leengedett ablakkal tudtuk csak hazahozni. A Nagyi még soha nem használta. Egyszerűen azért nem, mert a törpe méretével sem a karja, sem a lába nem elég hosszú hozzá. Ezért aztán átminősült ruhafogasnak. De mindegy, térjünk vissza vendégünkhöz. Gőzölgő kávé áll előtte, és a

Nagyi almáspitével is kínálja, de a fickó a fejét rázza.

– Köszönöm, nem kérek! – üvölti. Nem tudja szegény, miről marad le.

– Eberhofer úr? Eberhofer felügyelő? – kérdezi, és már ugrik is fel, amint belépek a konyhába.

Biccentek, szedek magamnak egy süteményt, és leülök látogatónkkal szemben.

– Kiváló a zenei ízlése – mondja a vendég, és a hülye polc felé int a hátam mögött. – Én is nagyon szeretem a Beatlest.

– Tényleg?

– Utánozhatatlan, csodálatos a zenéjük! – áradozik. – Manapság már nem terem ilyen. Ma minden csak bumm-bumm-bumm. A maga gyűjteménye?

– Mondjuk úgy, a családé.

– Gondoljon csak bele, felügyelő úr, szinte mindegyik számuk heteken át vezette az összes sikerlistát. Ki képes manapság ilyesmire?

– Azért akkoriban a konkurencia sem volt valami nagy. De most már térjünk a tárgyra, ha lehetne – mondom határozott pillantást vetve a faliórára.

– Bocsásson meg, bocsásson meg, felügyelő úr – mondja kissé sértetten, és újra a sapkájával kezd babrálni. – De ha a Beatlesről van szó, az egész világról hajlamos vagyok megfeledkezni, tudja? Élőkről, holtakról.

Aztán azért megtudom, hogy éppen az utóbbi miatt van itt. Egy holt miatt, hogy pontos legyek. Egyes számban. Nem mintha számítana, egyes szám vagy többes szám. Jó,

az érintettnek nyilván számít, de nekem, rutinos rendőrnyomozónak édes mindegy, négy hulla hever a pincében, vagy csak egy.

Jelen esetben egyetlen halottról van szó. Aki nem is a pincében hever, hanem annak a több tucatnyi fürdőkádnak az egyikében, amelyet Flötzinger épített be teste verítékével heteken át a vadonatúj szállodában. Így meséli legalábbis kéretlen vendégem, Nüters úr, aki, ha jól értem, egyfajta mindenes a szállodában.

– Egy holttest a fürdőkádban – mormolom magam elé elgondolkodva. – Két nappal a megnyitás után. Nem semmi.

– Pontosan ettől olyan rémes! Tiszta horror, felügyelő úr! Grenzbach asszony sokkos állapotban van! Mindenképpen szeretné, hogy olyan diszkréten intézzünk mindent, ahogyan csak lehet. Nagyon diszkréten, ugye érti?

– Ki az a Grenzbach asszony?

– A tulajdonos. Nem tudta?

– A tulajdonos?

– Pontosan. Ráadásul nem is akármilyen tulajdonos, hanem kiválóan felkészült, lelkes szállodatulajdonos. Ugye megérti, hogy szeretnénk, ha ez az ügy a legnagyobb…

– Diszkréció mellett intéződne el, megértettem. Nüters úr. Akkor talán induljunk is – mondom, veszem a kabátomat és együtt sétálunk ki a házból.

Még az udvaron járunk, amikor a Nagyi feltépi az

ablakot és kikiabál, érdeklődve, most meg ugyan hová megyek.

– Megiszom egy sört újdonsült kebelbarátommal itt – mondom, és hallom, hogy Nüters úr megkönnyebbülten felsóhajt. Igen, kérem, a diszkréció, mondhatni, velem született tulajdonságom.

Az ablakot kissé mérgesen és kissé hangosan becsukják bentről. A Nagyi még a függönyt is összehúzza.

Sajnos nem tudok jól hazudni. Legalábbis a Nagyinak nem. Mindig furdal a lelkiismeretem. Már gyerekkoromban is így volt. Pontosan tudom, hogy minden egyes alkalommal azonnal észreveszi, ha hazudok neki. Mint például most is. De mindegy, ezen már nem segíthetünk.

Új barátom autójával hajtunk el a szállodához, mivel viszonylag kevés értelme lenne rendőrautóval végrehajtani a diszkrét intézkedést. Még villogó és sziréna nélkül is elég feltűnő lenne. Mindenki odanézne. Amihez hozzá kell tennem, hogy máskülönben mindig a járőrautóval megyek mindenhová. Nincs is más autóm. Így aztán mindent a rendőrautóval intézek. Rendőrautóval viszem a Nagyit bevásárolni és rendőrautóval megyek aranyérkenőcsöt venni a Papának.

Mint azonban tudjuk, a kivétel erősíti a szabályt. Ezért ma egy piros Opel Corsába szállok be. Még be sem kapcsoltam a biztonsági övet, amikor a hangszóróból már szól a Beatles. Nem nagyon hangosan, de így is nagyon idegesítően.

– CD-ről szól? – érdeklődöm sofőrömtől.

– Igen – vet rám egy büszke mosolyt. – Egészen pontosan egy limitált kiadású, különleges CD-ről. Nagyon büszke vagyok rá.

Előrehajolok, átkapcsolok a rádióra és megkeresem a Bajor 1-et. Biztosan tetszeni fog Nüters úrnak.

– Maga meg mit csinál, felügyelő úr?

– Egy kis változatosságot hozok az életébe, Nüters úr. Az ember nem hallgathatja mindig ugyanazt. Hallgassa csak, Peter Maffay! Nem remek?

Amint azonban Maffay elhallgat, újra a Beatles szólal meg. „Let it be.”

– Erről most nem én tehetek – mondja szomszédom, mintha egyenesen kínosan érezné magát.

Amikor végre megérkezünk a szállodához és röviden bemutatkozunk egymásnak az egyébként igen csinos dirndlit viselő Grenzbach asszonnyal, azt kéri, ne a főbejáraton menjünk be. Menjünk inkább hátul, ahol a szállítók közlekednek, a hűtőkamrán és a konyhán át. A konyha felől lépünk ki a hallba, gyors léptekkel átvágunk rajta és felsietünk a lépcsőn az első emeletre. Ott villámgyorsan kinyitják a 103-as szoba ajtaját, és már tuszkolnak is befelé, közben pedig egy árva szót sem szólnak. Néma csend. Diszkréció, mint tudjuk.

A szobában enyhe rothadásszag fogad. Sajnos jól ismerem, bár nem mondhatnám, hogy ez örömmel tölt el. A vadonatúj légkondicionáló nélkül valószínűleg már az egész ház bűzlene.

– Hála Istennek, hogy itt van, Eberhofer úr – szólal meg akkor suttogva Grenzbach asszony, pedig bent a szobában már igazán nem kellene attól tartania, hogy valaki meghallhatja.

Ott állunk hárman összepréselődve a szűk kis előtérben. Jobbra nyílik az ajtó, amelyen át a szag árad. Nütersre nézek, aki bólint, így belépek.

Elegáns világosszürke márványborítás a padlótól a mennyezetig. A mosdó fölötti tükör is majdnem a mennyezetig ér, és a két oldalán keskeny oszloplámpák fogják közre. Minden nagyon elegáns és előkelő. Meg kell mondjam, nem hittem volna, hogy Flötzinger képes ilyen minőségű munkára.

Ami viszont egyáltalán nem illik ebbe az ízléses környezetbe, az a hulla. A hulla az elsőosztályú, vadonatúj fürdőkádban. Nem szép látvány. Tényleg nem. A feje a mellére billenve lóg, a szája és az orra a víz alatt. A két karja a már eléggé felfúvódott teste mellett lebeg a vízben. Egykori férfiassága pedig úgy áll ki a vízből, mint egy búvárpipa.

A halott fölé hajolok.

– Mikor látták utoljára élve? – kérdezem.

– Tegnapelőtt, felügyelő úr – vágja rá azonnal Nüters. – A megnyitó ünnepségen.

– Tegnapelőtt? Akkor tegnap hol volt egész nap?

– Fogalmam sincs – feleli Nüters, és Grenzbach asszony is csak a vállát vonogatja. – Ki volt akasztva az ajtajára a „Ne zavarjanak” tábla. Ezért természetesen nem is

zavartuk.

– Vagy úgy. – Szemügyre veszem a hihetetlenül felfúvódott végtagokat. – Vajon mióta hever a kádban? A kezéről és a lábáról olyan könnyen le lehetne húzni a bőrt, mintha csak egy kesztyűt és egy zoknit húznánk le róla.

Két kísérőm ismét egymásra néz.

– Istenem, felügyelő úr – szólal meg végül Grenzbach asszony. – Az egyik szobalányunk csodálkozott ma reggel, hogy még mindig kint lóg a tábla… Bejött és megtalálta. Idegösszeomlást kapott szegény, haza kellett küldenem. De hogy szegény Degen úr, Isten nyugtassa, mikor ülhetett be a kádba…

– Igen, igen, értem – nyugtatom meg. – Ön ezt természetesen nem tudhatja, legalábbis feltételezem, nem volt jelen.

– Dehogyis! – mondja kurta, ideges nevetéssel.

– Az biztos, hogy jó hosszú ideje ázik már – állapítom meg, azután készítek néhány fényképet. – Hány órakor jött be a szobalány?

– Nem is tudom… Talán délelőtt tíz óra körül lehetett – feleli a főnökasszony, ismét Nüters úrra pillantva, aki bólogatni kezd.

– Szóval, ha jól értem, Önök délelőtt tíz órakor találtak az egyik szobájuk fürdőkádjában egy halott vendéget, de csak este nyolc órára jutott eszükbe, hogy a rendőrséghez forduljanak?

Értetlenül nézek rájuk, pedig tudhatnám a választ.

Diszkréció mindenek felett. Ki akarták várni az éj sötétjét a cselekvéssel.

– Tudja, felügyelő úr – kezd magyarázkodni Nüters, és látom, hogy kissé izzadni kezd. A beszéde is mintha akadozna. – Ez… ez az én ötletem volt. Grenzbach asszony… ő nem tehet róla. Különben is, szinte sokkos állapotba került szegény. Most nyitottuk meg a szállodát, erre rögtön ez…

– Őszinte leszek Önhöz, felügyelő úr – veszi át a szót ismét Grenzbachné, és az arca gyászos kifejezést ölt. – A férjem… az a bolond, már megbocsásson, de ez az igazság… ez az egész projekt az ő mániája volt. Pedig pontosan tudta, hogy az egészsége már nem a régi. Mégis belevágott. Aztán az építkezés kellős közepén meghalt. Infarktus. Mert persze, mint minden projektnél, itt is menet közben derült ki rengeteg nehézség. Nagyon sok volt a gond. A mesterekkel, a hatóságokkal… Én meg itt maradtam két iskolás gyerekkel és egy rakás adóssággal.

Egyenesen a szemembe néz és ezzel kishíján le is vesz a lábamról. Jó, mindig is a drindlit viselő nők voltak a gyengéim. Soha nem tudtam ellenállni nekik.

– Talán így már jobban érti a helyzetet, felügyelő úr – rezzent fel merengésemből Nüters. – Ha a sajtó megneszeli, mi történt, már húzhatjuk is le a rolót. Esélyünk sem lenne. Ezért, és csak ezért álltam elő azzal az abszurd ötlettel, hogy várjuk meg az estét. Tudja, régebben éveken át dolgoztam kórházi ápolóként, és ott is mindig csak akkor hívtuk a halottszállítót, amikor…

– Értem, értem – vágok közbe, mert valahol valóban megértem őket. – De azt azért ellenőrizték, tényleg meghalt-e a szegény Degen úr?

– Hogyne, természetesen, felügyelő úr – bólogat azonnal Nüters. – Ez volt az első dolgom. Mint már mondtam, kórházban dolgoztam. Tizenhét éven át, hogy pontos legyek.

Tizenhét éven át. Jó, tizenhét év után már valóban hihető, hogy meg tudja különböztetni az élőt a halottól.

Feltűröm az ingujjamat, nagy levegőt veszek és belenyúlok a vízbe. Lecsatolom a megboldogult csuklójáról a karórát, aztán már ejtem is vissza nagy csobbanással a vízbe az élettelen kart.

– Te jó ég! – kiáltok fel, amitől a szegény Grenzbachné rémülten az arca elé kapja a kezét, és az ujjai közül pislog rám nagy ijedten. Csak most veszem észre, hogy kesztyűt visel, olyan egyszer használatosat, mint amilyet a helyszínelők is hordanak. És amilyet tulajdonképpen nekem is viselnem kellene.

– Még… még él? Vagy mi történt? – kérdezi az asszony halkan és nagyon riadtan, még mindig az ujjai közül leskelődve.

Egy pillanatra értetlenül nézek vissza rá, de aztán ködleni kezd a kérdése oka. Kis felkiáltásomat érthette félre.

– Nem, nem, természetesen már nem él – mondom kurta nevetéssel, amitől Grenzbachné kissé megnyugszik. – Olyan halott, mint a kitömött vaddisznónk odaát a

városházán. De ez az óra, nézze csak… Nem vízhatlan. Régi fajta.

– Halálra rémített, felügyelő úr – csatlakozik Nüters is, és az arca még az eddiginél is sápadtabb árnyalatot ölt. – Ez a helyzet minden, csak nem vicces. Nem lehetne… nem lehetne, hogy egyszerűen csak tegye a dolgát?

– Komolyan, Nüters úr? Akkor ugyanis a teljes programot le kellene futtatnom. Helyszínelők, rendőrorvos, halottszállítók. Akik aztán a koporsóval szépen végigcsörtetnének az egész hallon, tekintet nélkül arra, hány vendég látja őket. Ezt pedig Önök, gondolom, a legkevésbé sem akarják. Ha jól értem, maguk annak örülnének a legjobban, ha én most szépen apró darabkákra vagdosnám a néhai Degen urat, bőröndökbe pakolnám és feltűnés nélkül kisétálnék vele. Csakhogy ez nem így működik, akár hiszik, akár nem!

Még fel is izgattam magam, de még hogy!

Nem mintha nem lenne igazam. Stresszes ez a munka, nem vitás. Ráadásul vasárnap este. Vetek még egy kurta pillantást Degen karórájára, ami valószínűleg mégis vízálló lehet, legalábbis még mindig jár. Kár, mert ha megállt volna, legalább a halál időpontját meglehetős biztonsággal megmutatná. Műanyag tasakba teszem, aztán tasakostul a zsebembe.

– Nem lehetne… – szólal meg félénken Grenzbachné. – Nem lehetne esetleg úgy kivinni, mintha egy zsúrasztalt tolnánk, Eberhofer úr?

Zsúrasztalt? Ezt meg hogy képzeli?

Leülök a vécé lecsukott tetejére, és megpróbálom mozgásba hozni az agysejtjeimet. Mert hogy azok már igencsak munkaidő utáni üzemmódra kapcsoltak. Távirányító, gyapjútakaró, Ludwig, egy korsó sör. Vagy kettő. Valami ilyesmi.

Ehelyett itt ülök egy kétségtelenül álomszép, viszont vadidegen fürdőszobában két idegbeteg és egy hulla társaságában, mely utóbbit a lehető legnagyobb diszkrécióval, ugyanakkor a lehető legszakszerűbben el kellene távolítanom. Bravó!

Előveszem a telefonomat, mire két társam gyors pillantást vet egymásra. Nüters megint a sapkáját kezdi babrálni.

Beletelik egy időbe, mire a vonal másik végén felveszik. Tudom is, hogy miért. Mert a hívott fél otthon ül és a Tetthely aktuális epizódját nézi a tévében, mint minden áldott vasárnap este. Amit nemcsak én tudok, hanem a falu teljes maradék lakossága is.

– Halló! – mordul bele ennek megfelelő barátságtalansággal a kagylóba doktor Brunnenmeier.

Meg tudom érteni. Ha az ember kényelmesen üldögél a kanapén és éppen egy bűntény felderítését kíséri élénk figyelemmel, több mint bosszantó, ha egyszer csak megcsörren a telefonja. Ezért igyekszem is gyorsan tisztázni a hívás okát, és tájékoztatom a nyugállományú faludoktort a helyzetről. Utána sem tűnik kimondottan lelkesnek, de legalább megígéri, hogy mindjárt indul. Ami nem kis megkönnyebbülést vált ki két sorstársamból.

– Megengedné esetleg, hogy Nüters úr és én lemenjünk a hallba, és úgy tegyünk, mintha minden rendben lenne? – kérdezi halkan Grenzbach asszony, akinek ugyan enyhült kissé a feszültsége, de így is nagyon fáradtnak és aggodalmasnak tűnik. – A vendégek előbb-utóbb csodálkozni kezdenének, ha egyikünket sem látnák sehol…

– Értem, értem – bólintok és felállok. – Menjünk is le mindannyian, majd én is lent várok.

Így is teszünk. Miközben két cinkostársam a szokásos szállodai feladatoknak szenteli magát, én leülök egy kézikocsira a hűtőkamra előtt, és az üvegajtón keresztül pislogok kifelé abban a reményben, hogy a doktor mielőbb megérkezik.

Végül még a vártnál is gyorsabban befut. Azonnal látom is, miért: a pulóvere és a kitérdelt nadrágja alól kikandikál a pizsamája.

Vigyorognom kell, de azért rendesen kezet rázok vele.

– Hogy van? – érdeklődik, és azonnal tudom, hogy tisztán egészségileg érti a kérdést.

– Remekül. De a fickón, ott fent a fürdőkádban, már aligha lehet segíteni – mondom.

Bólint és már lépkedünk is – kívülállók számára teljesen feltűnésmentesen – a 103-as szoba felé.

Miközben Brunnenmeier lelkiismeretesen teszi a dolgát, én visszaülök a vécétetőre, és megeszem a szendvicset, amit Grenzbachné készített nekem.

– Atyavilág, ez a szerencsétlen jó régóta fekhet itt,

amennyire felpüffedt – állapítja meg az orvos mindjárt az első pillantásra.

– Én is így gondolom.

– Ugye tudja, Eberhofer, hogy ha ez gyilkosság volt, akkor maga most éppen a helyszínt morzsálja tele? – pillant fel, miközben a kád fölé hajol.

– Ha ez itt egy gyilkosság helyszíne, akkor maga éppen egy gyilkosság áldozatát vizsgálja, Brunnenmeier. Kesztyű és arcmaszk nélkül.

– Igaza van – mormog, és turkálni kezd a táskájában. – Nem mintha valószínű lenne, hogy gyilkosság történt. A szegény fickó valószínűleg túl sokat ivott lent a bárban, elaludt a kádban, aztán már vége is volt.

– Igen, de ha az ember elalszik a kádban, azt általában hátrahajtott fejjel teszi, nem igaz? Nem előre, a mellére hajtja a fejét.

Brunnenmeier megáll és tüzetesen szemügyre veszi a néhai Degen úr felsőtestét. A fej teljesen előrebillent, rá a mellkasra. Orr és száj a víz alatt. Ha engem kérdeznek, senki emberfia nem alszik el ilyen pozitúrában. Még részegen sem. Esetleg ha közben el is ájul, csak akkor.

Minél jobban töröm a fejemet, annál világosabbá válik: valószínűleg ismét gyilkosság történt a mi jó Niederkaltenkirchenünkben. Bravó!

A szendvics egyébként kiváló. Napraforgómagos kenyér, jó Fekete-erdei sonka, kis torma, közepesen csípős mustár, egészen vékonyra szeletelt kapros savanyú uborka. Egy álom.

– Nos? – érdeklődöm, amikor kezdem sokallani a holttest bámulására fordított időt.

Brunnenmeier azonban csak a vállát vonogatja.

– Lehet, hogy igaza van, Eberhofer, de én csak az első halottszemlét végzem itt – mondja, aztán visszafordul a holttesthez. – Hogy gyilkosság volt, vagy sem, azt már magának kell kiderítenie. Nekem szigorúan véve még az sem a feladatom, hogy egyáltalán a halottszemlét elvégezzem. Mert hogy jó ideje nyugdíjas vagyok, mint tudja!

– De új orvos azóta sem jött Niederkaltenkirchenbe.

– Mégis ki akarna Niederkaltenkirchenbe jönni, akinek háromnál több működő agysejtje van?

Igen, kérem, ezt teszi még a legbéketűrőbb emberrel is a vasárnap esti krimi-elvonás. Nem semmi.

3. fejezet

Ha az ember, mint jelen esetben is, diszkréciós okokból, mondjuk úgy, nem tarthatja be a szögegyenes szolgálati utat, jól jön, ha megvannak a maga kapcsolatai. Nekem pedig megvannak, nem is kérdés. És az első közülük, ráadásul nem is a kevésbé fontosak közül, a drága Moratschek bíró. Őt kell most felkeresnem. Mert ha valaki segíthet ebben a helyzetben, az ő, és senki más.

A Corsával megyek, egyrészt azért, mert a járőrautó otthon áll az udvarunkban és előbb még haza kellene mennem érte, másrészt pedig azért, mert Nüters úr habozás nélkül felajánlja nekem a kocsikulcsát a hozzá tartozó öreg kasztnival együtt. Így aztán beszállok, hátratolom az ülést, és először is keresek egy elfogadható rádióadót. Eltart egy ideig, de végül csak sikerül rábukkannom. Akkor pedig már indulok is. Pokoli hangerővel bömbölő Metallicával, hogy csak úgy rezegnek bele a hangszórók.

Mint tartottam is tőle, Moratschekék háza már sötétbe borult. Amit persze meg lehet érteni, figyelemmel arra, hogy este tizenegyre jár az idő, a jó bíró pedig már nem a legfiatalabb, másnap reggel viszont ismét teljes koncentrációval kell csapkodnia a bírói kalapácsával.

Ezért nem lehet csodálkozni rajta, hogy hitvesével együtt már elvonult a tollasbálba, nem igaz?

Írd és mondd hétszer kell csengetnem, mire az emeleten világosság gyullad, de még utána is eltart egy ideig, mire kinyílik az ajtó és megjelenik az álmos Moratschekné.

– Az ég szerelmére, Eberhofer – ásít rám. – Történt valami?

– Ahogy mondja, nagyságos asszonyom. És bármennyire sajnálom is, szükségem van élete párjára, méghozzá sürgősen.

– Igen, igen, jöjjön be – mondja, így belépek.

Megindulunk a nappali felé. A lépcső alján Moratschekné megáll és felkiabál.

– Macikám! Eberhofer felügyelő van itt, azt mondja, sürgős! Le tudnál jönni?

– A fene essen bele! – hallatszik máris fentről a válasz, aztán parkettarecsegés és léptek zaja követi.

Moratschekné a legkedvesebb mosolyt veti rám, ami ezen a késői órán valószínűleg kitelik tőle. Az ebédlőasztalukhoz sétálok, és leülni készülök, amikor a bíróné megállít.

– Vigyázzon, felügyelő úr, az a szék billeg – figyelmeztet.

Igaza van. A szék nem is kevéssé billeg. Ahogyan a mellette álló is. Ezért aztán végül inkább a kanapéjukon helyezem kényelembe magam.

– Egy kávét esetleg? – érdeklődik Moratschekné, és szorosabbra húzza a köntöse övét.

– Köszönöm, szívesen elfogadom – mondom, mert az előttem álló éjszakai műszakra gondolva igencsak szükségesnek és hasznosnak gondolok egy jó koffeinlöketet.

A hölgy már el is tűnik a konyhában. Helyette megjelenik a ház ura, személyesen. Alsógatyát és atlétatrikót visel, s meg kell mondjam, nem sugározza ugyanazt a tekintélyt, mint bírói talárjában. A szeme vörös, a szája hangtalanul mozog. A testbeszéde nem éppen jókedvről árulkodik.

– Figyelmeztetem, Eberhofer – mondja, miközben lehuppan a velem szemben álló fotelbe. – Ha nem egy óvoda, egy aggok háza, egy menekültszállás, vagy valami hasonló került mindenféle ördögi és gátlástalan terroristák kezébe, és magának ezért van szüksége az én pengeélességű elmémre és a pszichopaták minden fajtájával szerzett sokéves tapasztalatomra, akkor a maga karrierjének ebben a szent minutumban vége!

Ajaj!

Moratschekné újra felbukkan, hozza a kávét.

– Ne ijedjen meg, nem gondolja komolyan – mosolyog rám, és leteszi elém a csészét. – Nem igaz, Macikám? Ugye nem gondolod komolyan?

A bíró szeme szikrákat szór. Attól tartok, Macikám nagyon is komolyan gondolta, amit mondott.

Nincs más kiút, térjünk a tárgyra. Kortyolok egyet a kávéból, nagy levegőt veszek, és elszánom magam.

– Kedves asszonyom – mondom Moratscheknének kissé

feszengve. – Kérem, ne értse félre, de… hogy is mondjam…

– Négyszemközt szeretne beszélni a férjemmel? – érti meg azonnal az okos asszony, én pedig megkönnyebbülten bólintok.

– De a kávé nagyon finom! – kiáltok még utána, de csak legyint.

– Szóval, Eberhofer? – A bíró fenyegetően előrehajol. – Óvoda?

– Nem, hanem…

– Aggok háza?

– Kérem!

– Semmi kérem! Menekültszállás?

– Moratschek úr! – ordítok rá minden átmenet nélkül, de olyan hangerővel, hogy hátraesik tőle a fotelben. És végre elhallgat. Megy ez, kérem.

Nem egész fél órával később Moratschek a legapróbb részletekig mindenről tudomással bír, a kávém elfogyott, és úgy dörzsölgetem az arcomat, mintha a fáradtság mellett a helyzet minden gondját is ledörzsölhetném róla.

– Normális maga, Eberhofer? – mordul fel Moratschek, miközben feláll. – Egy potenciális gyilkosság áldozatát nem szállíthatja be egy csomagtartóba gyömöszölve a patológiára! Még késő éjszaka sem! Magának is be kell tartania a szolgálati utat! Vagy legalábbis meg kell próbálnia!

– Moratschek – mondom. – Ha ez a történet nyilvánosságra kerül, azoknak a szerencsétleneknek ott a

szállodában annyi. Különben is, a halott már halott, nem igaz? Egyébként sem a csomagtartóba gyömöszölve akartam szállítani. Legalábbis akkor nem, ha ki tudunk találni valami más megoldást is. Éppen ezért jöttem el magához.

– Talán tényleg csak elaludt abban a flancos kádban az a szerencsétlen, ki tudja. Jól berúgott, beült a forró vízbe, elnyomta az álom, megfulladt.

– Azért gondolkodjunk el egy kicsit a dolgon, bíró úr – javaslom, és én is felállok. Középre húzom a foteljét és rámutatok. – Gyerünk, játsszuk el. Maga a kádban fekszik, hullafáradtan.

Előbb a fotelre néz, aztán rám, először megrázza a fejét, de aztán habozva leül.

– Csukja be a szemét, Moratschek – folytatom.

Előbb forgatja egy kicsit az említett szervet, de aztán engedelmeskedik, kényelmesen hátradől és mélyeket lélegzik. Olyan mélyeket, hogy attól tartok, a végén még tényleg elalszik itt nekem.

– Látja? – mondom, mire újra kinyitja a szemét. – Az ember hátrahajtott fejjel alszik el, nem előrehajtottal.

– Jó, ebben igaza van – morogja, és feltápászkodik. – Most mit vár tőlem?

– Szükségem van a segítségére, Moratschek. Tartania kell a hátát, legalább addig, ameddig a hullánk Günter asztalára nem kerül a patológián. Ezt a szállítást úgy kell végrehajtanom, hogy senki ne szerezzen róla tudomást. A sajtó meg végképp ne. Semmi újságcikk. Semmi hivatalos

ügyszám. Ez minden.

– Ez minden? Normális maga? Különben is, ha azt akarja, hogy ne legyen semmi nyoma, akkor még ma éjjel el kell intéznie a halottszállítást – morog, és idegesen csörtetni kezd fel-alá a szobában.

– Magam is így gondoltam.

– Maga egy átok rajtam, Eberhofer, egy átok!

– Csalódott bennem valaha is, Macikám? – kérdezem, mire ismét a szemét forgatja. Aztán odalép az íróasztalához, előhúzza a tubákos dobozát, szippant egy jó nagyot, végül azonban csak felemeli a telefonkagylót.

Alapjában véve tudtam, hogy így lesz. Különben be sem csengettem volna hozzá ilyenkor, éjnek idején. Mert a derék bíróra minden nyavalygásával együtt is számítani lehet. Igen. Mondhat bárki bármit, Moratschekre lehet számítani.

– Rendben, szóltam Leandernek. Azt mondja, egy órára van szüksége – mondja, miután befejezte a telefonálást, amelynek során taláros önmagára emlékeztető eréllyel és komolysággal közölte a másik féllel az utasításait. – A Frontenhausen felé vezető főút első leágazásánál várja magát. Van ott egy kis parkoló.

– Ismerem.

– Akkor jó. De ha ez valaha is kiderül, Eberhofer, mindketten búcsút mondhatunk az állásunknak.

– Köszönöm a segítségét, Moratschek – mondom, és már indulok is kifelé.

– Tudom, tudom…

Ha visszagondolok, azért nem voltunk ám mindig ilyen nagy barátságban mi ketten, a derék Moratschek bíró meg én. Egyszer-kétszer még gyilkossági üggyel is hiába fordultam hozzá. Olyanokkal rázott le, hogy csak képzelődöm, szó sincs itt gyilkosságról. Szerencsétlenség történt. Baleset. Ne is foglalkozzon maga ilyenekkel, Eberhofer, inkább menjen és irányítsa a forgalmat. Vagy elküldött az iskola elé gyerekeket átkísérgetni az úttesten. Még szerencse, hogy Eberhofert más fából faragták. Eberhofer kitartó. Mert hogy ha valahol gyilkosság történik, én azt messziről kiszagolom, nem kérdés. Aztán persze csak nézett nagyokat a mi derék bíró urunk. És veregette a vállamat. Jó, Birkenberger vállát is, mert hogy ha nálunk magasra csapnak a bűnözés hullámai, általában Birkenberger is beáll a harcba a sötét erők ellen. Valószínűleg ezért hajlandó rá Moratschek, hogy tartsa nekem a hátát ma éjjel.

Rudi Birkenberger az én jó öreg cimborám. Mi ketten egy igazi álomcsapat vagyunk. Éppen a múlt héten hívott fel, és érdeklődött, mi újság mifelénk, Niederkaltenkirchenben. Semmi, mondtam neki.

– Semmi bűntény? Semmi szokatlan haláleset? – kérdezte reménykedve.

Semmi, de semmi, feleltem rá. És hogy ez nagyon jó, és maradjon is így. Mert a munka a rendőrségnél néha nagyon stresszes ám, és nem árt, ha néha nyugodtabb hetek jönnek, amikor egyetlen gyanús halott sem leskelődik a közelben. Főleg akkor jó egy kis nyugalom,

amikor Susival ilyen remekül mennek a dolgok. Más sem hiányozna, mint egy gyilkosság, mondtam akkor Birkenbergernek.

Erre tessék. Itt van a nyakamon egy új holttest.

Birkenbergernek persze könnyebb az élete. Mert hogy már jó ideje nincs a rendőrségnél. Helyette magánnyomozónak állt, magánzóként pedig ő dönti el, mennyi stresszt enged be az életébe. Ha éppen nincs kedve dolgozni, egyszerűen azt mondhatja, sajnos szem elől vesztette az obszerválandó személyt. Nálam sajnos, ahogyan a jelen esetből is látszik, egészen más a helyzet.

Amikor végre visszaérek a szállodába, azonnal intek a két ideges cinkostársnak, vonuljunk félre egy kis konspiratív megbeszélésre. Mivel időközben tényleg nagyon késő́re jár, a vendégek többsége már visszavonult. Csak két erősen szomjas egyén tart még ki a bárban, amelyen átvágunk. Közben gyorsan szemügyre veszem őket. Két férfi, valószínűleg kereskedelmi ügynökök, legalábbis a megjelenésük alapján annak gondolnám őket. A sötét inget és sötét köténytt viselő, lófarkas bárpincér éppen az asztaloknál hagyott poharakat gyűjti össze egy tálcára.

A bár után megérkezünk Grenzbachné irodájába, amely ugyanolyan előkelő és kellemes, mint minden a házban, ráadásul kulináris szempontból is lenyűgöző: az asztalon ugyanis egy nagy tálca áll szendvicsekkel és aprósüteménnyel, mellette mindenféle italok széles választéka. Ki is nyitok magamnak gyorsan egy sört.

Nüters úr egy papírt nyom a kezembe.

– Az ideiglenes halotti bizonyítvány. Brunnenmeier doktortól kaptam. A halál oka ismeretlen, azt írta bele.

– Köszönöm – mondom, és iszom egy kortyot az üvegből.

– Most mi a terve, felügyelő úr? – óhajtja tudni a ház asszonya, elegánsan kortyolva a vizespoharából. – Tudott segíteni a bíró úr? Kérem, mondja, mi a helyzet? Van valami újdonság?

Két várakozásteli tekintet szegeződik rám. Nüters ismét a szegény sapkája immár foszlani kezdő szélét tépkedi.

– Újdonság, az van – mondom. – De ne higgyék, hogy egyszerűbb lesz tőle a helyzet.

– Ettől tartottam – nyög fel Grenzbachné. – Bár amíg szegény Degen úr ott fekszik fent abban a kádban, úgysem lesz egy nyugodt percem.

Amit akár magam is mondhattam volna.

Ez pedig azt jelenti, hogy most a lehető leggyorsabb, ugyanakkor legbiztonságosabb és legdiszkrétebb módon gondoskodnunk kell róla, hogy a szegény Degen úr elhagyja a szálloda területét. A kellemetlen ügy egy részét szerencsére Moratschek bíró már elintézte, a másik, ráadásul a kellemetlenebb része azonban rám vár.

– Rendben – mondom, és felhajtom a sörömet. – Hol van a tűzjelző?

– Az Isten szerelmére, mit akar maga a tűzjelzővel, felügyelő úr? – kapja fel a fejét riadtan Grenzbachné, és szinte leejti a poharát az asztal falapjára.

– Nagyon egyszerű. Ha úgy akarjuk kivinni a holttestet, hogy senki ne vegye észre, azt csak úgy tudjuk teljes biztonsággal kivitelezni, ha mindenki más, az összes többi vendég, a főbejárat előtt gyűlik össze. Eddig világos?

A két összeesküvő gyors pillantást vet egymásra, aztán tétován bólintanak.

– Világos – leheli alig hallhatóan Nüters úr.

– Szükségünk van továbbá egy lepedőre és néhány jó nagy szemeteszsákra.

– Nem gond, felügyelő úr – suttogja Grenzbachné. A szája széle remegni kezd.

– Ami még nagyon fontos, asszonyom – mondom, és határozottan a szemébe nézek, mire bólint egyet. – Amint kiléptünk a szobából, azt azonnal le kell zárni. Feltétlenül. Senki nem mehet be, érti?

Érti. És miután még egyszer percre lebontva átbeszéltük az egész tervet, Nüters úr kötelességtudóan már siet is ki, majd nemsokára egy tekercs szemeteszsákkal és egy lepedővel tér vissza.

– Kezdhetjük? – kérdezi, és az arca hirtelen vörösödni kezd.

– Mindenki tudja, mi a dolga?

Még egyszer a hölgyre nézek, aki határozottan feszültnek tűnik. Az egész arcát piros foltok borítják, a szeme szinte üveges. Ami persze nem számít. A fő, hogy bólogat.

Felfelé menet még gyorsan felhívom a niederkaltenkircheni önkéntes tűzoltók ügyeletesét, hogy

tájékoztassam a tervezett tűzvédelmi gyakorlatról, nehogy aztán még kivonuljanak itt nekem.

Amint Nüters úrral beléptünk a 103-as szobába és becsuktuk magunk mögött az ajtót, már meg is szólal a tűzjelző. Rendes nő ez a Grenzbachné.

Ahogy benyitok a fürdőszobába, azonnal észreveszem, Brunnenmeier nemcsak a vizet engedte le a kádból, hanem még arra is vette a fáradságot, hogy összesöpörje a kőről a morzsáimat. Meg kell hagyni, vérbeli profi az öreg. És igazi csapatjátékos, nem kérdés.

A halott kiemelése a kádból a lepedővel, majd beemelése a két óriási szemeteszsákba tiszta őrület. Nemcsak azért, mert olyan ernyedt, mint egy elhasznált befőttesgumi, és olyan puffadt, mint egy léggömb, hanem azért is, mert újra és újra kicsúszik a kezünkből. Mire sikerül végre rendesen becsomagolni és szállításra készen a padlóra fektetni, mindketten úszunk a verítékben és a tüdőnket is kiköhögjük. Ráadásul szagtechnikai okokból az előbb elfogyasztott sütemény is megindul felfelé a gyomromból. Az idő azonban sürget. Óvatosan kinézek az ablakon, hogy felmérjem a kinti helyzetet. Nagyon szép látvány. Egy rakás ember áll kint neglizsében, izgatottan beszélgetve, Grenzbachné pedig gondosan ellenőrzi, mindenki megvan-e. Mond valami megnyugtatót a vendégeknek, közben a háta mögött felfelé bök a hüvelykujjával, nekem jelezve.

Három perc sem telik el, és Nüters meg én már le is cipeltük a holttestet. Persze közben azért néhányszor meg

kellett állnunk és le kellett tennünk, mielőtt sikerült volna elhelyezni a szálloda furgonjában, de akkor végre rácsukjuk az ajtót, és nehezén már túl is vagyunk.

– Istennek legyen hála – nyög fel cinkostársam, és úgy támaszkodik a furgon ajtajának, mintha attól tartana, Degen úr hirtelen ki akar majd szállni.

– Nekem mondja? – értek egyet, miközben letörlöm a homlokomról a verítéket.

– Nagyon-nagyon köszönöm, felügyelő úr. Örökké hálás leszek magának – mondja nagyon komolyan, aztán megszorongatja és megrázza a kezemet.

– Jól van, jól van. Maga most menjen szépen előre a többiekhez, és mondja el, amit megbeszéltünk. Előírás- és rutinszerű tűzriadóról volt szó, új szállodáknál kötelező, mindig mindenhol így csinálják. Én megvárom itt magát, aztán együtt elfuvarozzuk végre Degen urat. Minden világos?

Vállon vereget, aztán a fejére biggyeszti erősen roncsolódott sapkáját, és már el is siet.

4. fejezet

Ott állok a hidegben a hülye szálloda előtt. A szálloda előtt, amit igazából alig valaki akart itt, Niederkaltenkirchenben. A nagy többség, engem is beleértve, mindvégig ellenezte. Most meg indulhatok neki a sötét éjszakának egy szemeteszsákokba csomagolt hullával, keresztül az egész falun, ki a Frontenhausenbe vezető főútra, ahol aztán majd átadom hátborzongató rakományomat Leandernek, a temetkezési vállalkozónak, aki tovább szállítja a müncheni igazságügyi orvostani intézetbe régi cimborámhoz, Günterhez. Bravó. Ha ez nem hajmeresztő, hát tényleg nem tudom, mi lehet az. De legyen.

A szobák egy részében lassan kialszik a fény, más szobákban kigyullad, jelezve, hogy a vendégek szép lassan visszatérnek a szobáikba, így feltehetően Nüters úr visszatérésére sem kell már sokat várnom. Egy pillantás az órára elárulja, hogy fél kettőre jár az idő, amit fizikai állapotomon is igencsak kezdek érezni. Halottfáradt vagyok, éhes, és mindjárt megfagyok. És ha Nüters nem bukkan fel egy percen belül, fuvarozhatja egyedül a hülye hulláját az éjszakában, mert én szépen hazamegyek a jó meleg ágyamba.

Már nyitom is ki a vezető oldali ajtót, hogy megnyomjam a dudát, amikor Nüters már siet is felém nagy lihegve.

– Megőrült, felügyelő úr? – kérdezi, valószínűleg a dudára helyezett kezem alapján.

– Még nem, Nüters úr – mondom, és már szállok is be a vezetőülésbe. – De higgye el, a legjobb úton haladok felé.

Miután ő is behelyezte a hátsóját mellém, már indulunk is. Padlógázzal, hogy pontos legyek.

Az úton aztán megtudom abnormálisan hosszúra nyúlt távollétének okát. Néhány vendég, meséli, annyira felizgatta magát az állítólagos próbariadón, hogy szegény Grenzbach asszony alig tudta megnyugtatni őket. Ott állt szegény asszony egyedül, kiszolgáltatva a dühös vendégeknek, hát érthető, hogy a ház jó szelleme, azaz Nüters úr odasietett, hogy a segítségére legyen, és gondoskodjon róla, hogy az izgatott vendégek hajlandóak legyenek végre egymás után visszavonulni a szobáikba.

– Micsoda rettenetes este, nem igaz? – zárja elbeszélését, és kinéz az ablakon a sötétségbe.

– Az. És attól tartok, még egyáltalán nincs vége.

Amikor végre megérkezünk a kis parkolóba, igencsak tartok tőle, hogy Leander elunta a várakozást és hazament. Még csak haragudni sem tudnék rá, végtére is jó fél órával a megbeszélt időpont után járunk. Vagy az is lehet, hogy azt hitte, Moratschek csak tréfát űz vele – elég morbid tréfát, de legyünk őszinték, nem lenne ez azért

olyan hihetetlen. Úgyhogy ha így lenne, azért sem haragudhatnék rá.

Tény, hogy amikor megérkezünk, sehol egy lélek. A parkoló üres, köröskörül csak a sötétség, és bármennyire meresztem is a szemem minden irányba, semmi mást nem látok, csak feketeséget. Éppen eszembe jut, hogy van azért zseblámpám is, amikor néhány méterre tőlem kigyullad két fényszóró, aztán gyorsan újra elalszik. Aztán újra villan egyet és újra elalszik. Ez a mi emberünk lehet, ezért elindulok felé.

– Eberhofer? – kiált felém valaki a sötétségből, aztán felparázslik egy cigaretta vége.

– Úgy van. Leander? – kérdezek vissza teljesen feleslegesen, és kezet nyújtok neki. Hideg és ragadós a keze. Illik egy temetkezési vállalkozóhoz.

Átadom neki az ideiglenes halotti bizonyítványt. Rövid pillantást vet rá, aztán a zakója belső zsebébe süllyeszti.

– Elég sokat késtél. Már éppen el akartam menni – mondja aztán a nyakkendőjét igazgatva.

– Igen, tudom, ne haragudj, csak…

– Semmi baj. Hol van? – szakít félbe, és a vállam fölött a furgon irányába kémlel.

– Hátul, a rakodótérben – mondom, mire már indul is, én meg szorosan a nyomában.

Nüters úgy ül a kocsiban, mintha bebetonozták volna. Szinte érzem, hogy a legszívesebben most azonnal levegővé válna. Meredten bámul maga elé a kesztyűtartóra, és egyetlen másodpercre sem emeli fel a

pillantását. Esküdni mernék rá, hogy még a lélegzetét is visszatartja.

Kinyitom a raktér ajtaját, ahol a halott Degen úr fekszik.

– Hm – mondja röviden Leander, szív még egyet a cigarettájából, aztán a kopár bokrok közé hajítja a csikket. Éjsötét az éjszaka, és a két kocsi fényszóróin kívül sehol nem látni semmilyen fényforrást, az aprócska cigarettaparázs ezért ezerszer nagyobbnak és fényesebbnek tűnik, mint amilyen csikkeket valaha láttam életemben. Tiszta őrület.

– Ideállok mellétek a kocsival – rezzent fel gondolataimból a temetkezési vállalkozó, és már indul is a saját járgánya felé. – Akkor nem kell messzire cipelnünk.

Amiben természetesen igaza van.

Odamegyek a furgon vezetőoldali ajtajához és kinyitom.

– Minden rendben itt bent? – kérdezem.

– Te jó ég, mit csinálunk mi itt egyáltalán? – nyüszít fel hirtelen Nüters, és érzem, hogy mindjárt elsírja magát.

– Jó kérdés – közlöm vele, aztán rácsapom az ajtót. Még ő nyüszög itt? Talán én hoztam őt ebbe a szörnyű helyzetbe, és nem fordítva?

Egy perccel később a halottaskocsi már ott áll, ahol állnia kell: közvetlenül a furgonunk mögött. A hátsó ajtó mindkét szárnya nyitva, és Leander egy műanyag koporsót rángat kifelé. Képzelni sem tudnék morbidabb helyzetet.

Ügyes fogásokkal és letagadhatatlan, sok éves rutinnal,

olyan gyorsan, hogy szinte beleszédülök, már a koporsóba is helyezi, majd kocsija hátsó részébe tolja a hullánkat, aztán rácsukja az ajtót, és a zsebéből egy újabb szál cigarettát húz elő.

– Moratschek azt mondta, Münchenbe kell vinni, a törvényszéki orvostanra – néz rám kérdőn, miközben kattan az öngyújtója.

– Pontosan így van – bólintok.

– Megölték?

– Nem lehet kizárni.

– Jó – mondja, és egy pillantást vet az órájára. Ami egy Rolex. Persze nem igazi, inkább csak olyan olcsó utánzat, amilyet a házalók árulnak a strandon. – Akkor néhány órára hidegre teszem, és alszom egyet. Nyolc előtt úgysincs senki a kórbonctanon.

– Ahogy gondolod – mondom, vállon veregetem és indulni készülök. – És köszönöm, Leander. Viszlát.

A temetkezési vállalkozó azonban megállít.

– Te, Eberhofer… – Gyors pillantást vet a furgonban továbbra is zavartan üldögélő Nütersre, aki még mindig a műszerfalat bámulja, a sapkáját viszont már levette, és most úgy gyűrögeti, hogy a szegény fejfedőt a kettészakadás veszélye fenyegeti.

– Igen?

– Azt beszélik, neked olyan orrod van a gyilkosságokhoz, mint a szarvasgombakereső disznóknak.

– Ha te mondod.

– Áruld már el, gyilkosság volt?

Először csak vállat vonok, végül azonban bólintok.

– És ez a furcsa fickó a kocsitokban… Lehet, hogy ő a gyilkos? – suttogja Leander, bizalmatlan pillantásokat vetve szegény Nütersre.

– Nem!

– Biztosan? Egész biztosan?

Erre meg mit mondjak? Nüters, mint gyilkos? Egyáltalán, hogy jut eszébe ilyesmi? Ez a segítőkész, barátságos, rendes ember… csak nem gyilkolna, nem igaz? Ugyanakkor persze miért is ne? Teljességgel kizárni nem lehet, végtére is nem voltam jelen, amikor Degen úr belefulladt a kádba.

Odalépek a temetkezési vállalkozó mellé, és én is benézek a kocsinkba. Hirtelen más szemmel nézek a kísérőmre. Gyilkos lenne?

– Szerinted úgy néz ki, mint egy gyilkos? – kérdezem Leandertől, magam is suttogó módba kapcsolva.

– Abszolút – közli egy pillanatnyi habozás nélkül.

– Tényleg? Miért?

– Nem is tudom. Talán mert az ilyen jelentéktelennek tűnő fickók mindig gyanúsak. Olyan kellemetlenek, nem igaz? Az összes nem természetes halállal elhunyt ügyfelem ügyét végigkövettem, foglalkozási ártalom lehet, és…

– Folytasd! – mondom, amikor jelentőségteljesen elhallgat.

A kocsiból reccsenés hallatszik – Nüters szegény sapkája két részre szakadt. Egy percig csak bámul a

kezében tartott két fél sapkára, aztán lassan zsebre teszi őket. Az egyiket a bal, a másikat a jobb zsebébe.

– Nem is tudom, Eberhofer – folytatja tűnődve Leander. – De esküszöm neked, szinte minden tettes, akivel csak találkoztam, olyan volt, mint ez itt. És nem voltak kevesen, nekem elhiheted. Többé-kevésbé mind ugyanolyan szürke kis fickók voltak, egész életükben mindig csak dolgoztak, mégsem vitték soha semmire. Aztán egyszer csak megszakadt bennük valami, és… bumm!

A bumm-nál hirtelen abbahagyja a suttogást, és jó hangosan rikkant. A rikkantást a hozzá illő kézmozdulatokkal kíséri, a végén még a füstöt is elfújja a mutatóujjáról. Nézzenek oda.

Ahogyan éppen belegondolok abba, amit mondott, hirtelen tiszta erőből rávág a kocsink tetejére, de úgy, hogy ugrok egyet ijedtemben.

– Én akkor megyek is – mondja aztán könnyedén, mintha semmi nem történt volna. – És tartsd észben. Eberhofer, az ember mindig legyen óvatos az ilyen gyanúsan rendes fickókkal!

Nevetve beszáll a kocsijába, indít és már el is robog a főút felé. Én meg úgy nézek utána, mint egy gyerek a mamája után. Már a következő kanyarban el is tűnik a szemem elől, magamra hagyva félelmetes, sötét gondolataimmal és egy lehetséges gyilkossal, egyes egyedül a koromfekete éjszakában, ráadásul halottfáradtan. Köszönöm, igazán

nagyon kedves!

Nem mondhatnám, hogy kifejezetten jó érzéssel nyitom ki a kocsink ajtaját, s a helyzet csak romlik, amikor észreveszem, hogy Nüters nem ül ott az első ülésen. Ez meg hová tűnt?

Tisztán a biztonság kedvéért előveszem a fegyveremet, és eltávolodom néhány lépésnyire a kocsitól. Jó lenne valami fedezék a hátam mögött, de sajnos semmi sem kínálkozik. A fényszóró két vakító fénygömbjén kívül a világon semmit sem látok.

Kezdjek el kiabálni utána? Vagy inkább ne? Ha tényleg gyilkos, és véletlenül meghallotta Leander fejtegetését, úgysem fog válaszolni. Sokkal inkább azon lesz, hogy hátulról jól fejbe vágjon.

Te jó ég, csak nem leszek paranoiás?

Lassan lépkedek előre, minden lépésnél kitapogatva magam előtt a talajt. A lomb recseg a lábam alatt, az erdőből pedig minden zajok legfélelmetesebbjét hallom: reccsenéseket, hol közelről, hol megint távolabbról. Egy madár felrikolt – mintha segítséget hívna. Aztán megint és megint, újra és újra.

Nagyon fázom, rosszul vagyok, és a fenébe is, rendesen elfog a félelem. Akkor sem pánikolhatnék jobban, ha személyesen Norman Bates toppanna elém az erdőből. Az idegesítő reccsenések, roppanások ráadásul egyre közelednek. Mi az ördög lehet ez?

– Eber…

Mintha valahonnan nagyon messziről hallanám a

hangot, aztán hirtelen lövés dördül. Körülöttem meg megfordul a világ. A bokrok. A fák. Minden forog. Mintha még a sötét ég is körbe-körbe forogna fölöttem. Aztán képeket látok. Különös, nagyon régi képeket. Kicsi vagyok és süteményt sütünk a Nagyival. Vagy Simmerlnél állok a boltban és húskenyeres zsemlét rendelek. Mustárral, természetesen. Wolfinál ülök a pultnál és egy korsó sört döntök le a torkomon a barátaim társaságában. A kanapén fekszem Susival és a kis Paullal, és Eros Ramazottit hallgatunk. Aztán hirtelen felbukkan Birkenberger. És mond is valamit, de nem hallom. Mit mondogat folyamatosan? Össze kell szednem magam, összpontosítani, a száját figyelni, ahogyan mozog. Beszél, beszél, én mégsem hallom. A fenébe! Mégis, egyszer csak…

– Eberhofer! Eberhofer! – mondja a fejét csóválva. Nagyon szemrehányó a hangja, ami elég életszerű mindenki számára, aki ismeri őt. Ráadásul mintha valami… trónusfélén ülne. És szakálla is van, leér egészen a földig, és hófehér, ugyancsak földigérő ruha van rajta. Én meg ott ülök előtte, mint egy kis hátulgombolós, és csak nézek fel rá.

– Magad is tudod, kedves Franz, nem igaz? Egyedül teljességgel használhatatlan vagy. Vagy már megint elfelejtetted, te kis butus? A te Rudid nélkül nem jutsz semmire, egyetlen ügyet sem tudsz megoldani. Magad is látod, mire jutsz egyedül, nem igaz? Itt állsz egyes egyedül, és majd’ összecsinálod magad, úgy félsz. A

legjobb és leghűségesebb kollégád pedig ott ül Münchenben, és mindenféle idiótákat obszervál ahelyett, hogy egymás mellett, vállt vállnak vetve igyekeznétek a végére járni ennek a gyanús históriának itt. Nagyot csalódtam benned, Franz. Igen, ez nem szép tőled. Nagyon nem szép, méghozzá.

– Hülye seggfej – mormolom magam elé, amint képes vagyok újra hangot kiadni magamból. Azt hiszem, többször is elmondom egymás után. Nem mintha bármi hatást kiváltanék vele. Semmi választ nem kapok. Érzésre fényévek telnek el, mire újra szól hozzám valaki, de az már egy egészen más hang.

Először is össze kell szednem magam, mert fogalmam sincs, mi történt. Aztán legalább annyit észreveszek, hogy már nem a hülye trónus előtt kuporgok, hanem kinyúlva fekszem a nedves avaron a csillagtalan éjszakában, és Nüters úr hajol fölém. Méghozzá sírva.

– Istennek legyen hála, hogy végre magához tért, felügyelő úr! – mondja a könnyeit törölgetve. – Halálra rémített!

– Mi… Mi történt? – kérdezem még kissé fojtott hangon. A koponyám hasogat.

– Éppen előjöttem a fák közül. Félre kellett vonulnom, tudja, rám tört a rosszullét, hánynom kellett… Ez az egész izgalom… – magyarázkodik a homlokát törölgetve. – Szóval éppen előjöttem a fák közül és indultam maga felé, amikor maga hirtelen megbotlott, aztán leadott egy lövést, aztán meg hátratántorodott, és nekiesett ennek a

nagy fának itt. Csúnyán beütötte a fejét.

Lassan a saját emlékeim is visszatérnek, velük együtt azonban sajnos a félelem is. Ezért aztán olyan gyorsan talpra ugrom, hogy Nüters úr csak pislog.

– Hol van a fegyverem? – kiáltok rá, de csak a vállát vonogatja.

A fenébe. Egy percig még meglehetősen zavartnak érzem magam, mivel azonban semmi nem segít, nekilátunk a zseblámpám fényében körülnézni az erdő talaján.

– Istenem, felügyelő úr, kisebb gondom is nagyobb volt, mint azt nézni, hová esett a fegyvere – magyarázkodik riadtan Nüters. – Te jó ég, hiszen egyszer csak lőtt egyet, aztán összeesett. El sem tudja képzelni, mennyire megijedtem! Szinte sokkot kaptam! Persze, hogy először magával törődtem, nem a fegyverével! Maga talán nem ezt tette volna?

– Jól van, jól van – morgom, és pontosan ebben a pillanatban meglátom a nyomorult fegyveremet.

– Most már jöjjön, felügyelő úr, menjünk innen, gyorsan – sürget Nüters, és már indul is vissza a kocsi felé. – Legyen már vége ennek az egésznek.

Ezt meg hogy érti? A végével. Mit tervez? Ott áll az anyósülés ajtaja mellett és várakozón néz rám. Én meg… Én meg csak állok egy toronymagas fenyő mellett, és nem tudom, mit tegyek.

– Jöjjön már – néz rám, és halványan elmosolyodik. – Már ha nem akar itt éjszakázni… Nekem, személy szerint,

már nagyon elegem van ebből az éjszakából. Jöjjön, menjünk haza végre.

Vagy úgy. Jó. Menjünk.

Beszállok a hülye furgonba, veszek néhány nagy levegőt, aztán indítok és hazavezetek. Otthon kiszállok, hálát mondok a Jóistennek, amiért épségben hazasegített, aztán félszívvel jó éjt kívánok Nütersnek. Ő is kiprésel magából egy mosolyt, átül a vezetőülésre, azzal már indul is.

5. fejezet

Egyet meg kell hagyni az én fáradtságomnak: van benne kitartás. Mivel hogy, mint azt sejteni is lehet, egyrészt olyan fáradt vagyok, hogy alig állok a lábamon, másrészt azonban olyan hangosan kezd korogni a gyomrom, ahogyan csak ritkán szokott. Aminek következtében még teszek egy kis kitérőt a konyhába, mielőtt bezuhanhatnék az ágyamba a disznóólban. Amint kinyitom a hűtő ajtaját, hogy elővegyem a Simmerl házi kenőmájasát és hozzá egy jó hideg sört, becsoszog a Nagyi. Hello Kitty figurás köntöst visel (akciós volt a C&A gyerekosztályán, ahová Paulnak ment ruhákat venni nemrég), a fejét pedig megszámlálhatatlan hajcsavaró ékesíti. Nem is értem, hogy csinálja ezt. Legalább annyira süket, mint amennyire egy vakond vak, mégis valahogyan mindig megérzi, ha megérkezem. Ugyanilyen, ha Paul nálunk tölti az éjszakát. Elég, ha a kiskölyök csak egy halk kis hangot kiad magából, a Nagyi máris vigyázzállásban áll a bölcső mellett, miközben az idő legnagyobb részében egy sugárhajtású repülő is leszállhatna a kertünkben, azt sem hallaná meg. Most, ahogyan itt áll előttem ez az aprócska nőszemély az álmos szemével, a piros arcával és a szörnyű köntösében, minden fáradtságom ellenére

szeretném jó alaposan összecsókolni. Persze csak addig, amíg szóra nem nyitja a száját.

– Te meg hol csavarogtál egész éjjel? – rivall rám, miközben lezökken a sarokpadra. – Hol jártál azzal a vadonatúj cimboráddal, mi? A szeme sem áll jól, ha engem kérdezel!

Nem azt mondta tegnap este, hogy egész snájdig ember ez a Nüters? Ebből is látszik, milyen sebességgel változtatják a nők a véleményüket.

Levágok magamnak két szelet parasztkenyeret, fogom a sörömet és leülök a Nagyi mellé.

– Nagyi – mondom, de már ahhoz sincs erőm, hogy kézzel-lábbal próbáljak mutogatni neki. Különben is, amit meg akar hallani, azt úgyis meghallja, az ügyről meg amúgy sem mondhatnék neki semmit. Egyébként is inkább azzal vagyok elfoglalva, hogy ujjnyi vastag réteg májast kenjek a kenyeremre. – Nagyi, nem a kocsmában ültem egész éjjel, mégis, mit képzelsz? Ha pontosan tudni akarod, szolgálati ügyben jártam.

– Mi? – rivall rám újra.

Elvigyorodom, mire ő is vigyorogni kezd. Beleharapok a májkrémes kenyérbe. Te jó ég, de jólesik!

– Te, Franz! – rikoltja el magát újra a Nagyi, és előrehajol az asztal fölött, aminek persze a magassága miatt nincs nagy jelentősége.

– Igen?

– Nem annak a hullának a dolgában jártál?

– Milyen hullának? – Kishíján félrenyelem a falatot.

– Hát annak ott a szállodában. Mondd már!

Még jó, hogy rám tör a köhögés, mert fogalmam sincs, mit válaszolhatnék. Honnan a fészkes fenéből tud a Nagyi a hulláról? És ha ő tud róla, rajta kívül hányan tudnak még? Mert hogy nálunk, Niederkaltenkirchenben, gyakorlatilag nincsenek titkok. Itt mindenki mindenkiről mindent tud.

Nagyi feláll és néhányszor jó erősen megcsapkodja a hátamat, amitől máris jobban érzem magam. Még egy jó korty sör, és a köhögésnek már nyoma sincs.

– Nagyi! – emelem fel a hangomat, és ezúttal kézzel-lábbal is kísérem a mondandómat. – Honnan tudsz te erről? Úgy értem, a hulláról a szállodában, érted?

– Csak úgy hallottam… – mondja, vállat von és visszaül.

– Semmi csak úgy! Kitől hallottad?

– Hát Liesltől. Tegnap este küldött egy olyan üzenetet a telefonomra, tudod. Azt írta, a vadonatúj szállodában egy hulla van az egyik fürdőkádban. Itt van, nézd meg magad is – mondja, s már halássza is elő a telefonját a köntöse zsebéből.

Kedves Leni, olvasom. *Hát mi történt már megint nálatok? Alig nyitott meg a szálloda, és máris egy hulla van az egyik kádban? Nekem persze mindegy, én éppen Newcastle-ban vagyok. Szép hely, csak nagy a meleg. Üdvözöllek! Liesl*

Vagy úgy.

Liesl Mooshammer. Világos. A falu legnagyobb pletykafészke és egyben a Nagyi kebelbarátnője. Amit

viszont fel nem foghatok, az az, hogyan működhetnek még mindig hibátlanul és villámgyorsan a kapcsolatai, még úgy is, hogy hetek óta össze-vissza hajózik a világtengereken a Queen Mary fedélzetén. Rejtély, hogyan képes onnan is mindenről tudni.

– Szóval igaz, Franz? Mondd már! – rezzent fel gondolataimból a Nagyi kiabálása.

Én azonban nem mondok semmit. Hazudni úgysem tudnék neki, de nem is akarok. Viszont igent sem mondhatok. A diszkréció miatt, elsődlegesen. Így aztán inkább felállok, és közlöm, hogy halottfáradt vagyok és megyek lefeküdni. Fél öt van. Ha most azonnal ledőlök, még alhatok egy órát az újabb stresszes rendőri munkanap kezdetéig.

– Szóval igaz! – A Nagyi már nem kérdez, hanem kijelent. Ő is feláll, aztán kicsörtet a konyhából, és hallom, ahogy felsiet a lépcsőn.

Végre újra a disznóólban azonnal lerogyok a kanapéra. Ludwig odajön hozzám és a hasamra fekteti a fejét. Az én hű társam.

Aztán valószínűleg azonnal el is alszom, még ha az alvás szó nem is igazán írja le az állapotomat. Inkább mintha elájulnék, mély eszméletlenségbe zuhanva, amit persze a történtek után nem is lehet csodálni. Így aztán amikor a Nagyi hirtelen kiabálni kezd fölöttem, hogy jöjjek, mert Brunnenmeier odaát vár a házban, az első pillanatban nem is tudom, miről beszél. Ki az a

Brunnenmeier, és hogy került ide egyáltalán? Felülök és csak nézek magam elé a semmibe.

Ludwig a kanapé előtt fekszik, felnéz, prüszköl egyet, aztán újra behunyja a szemét. Kutyának kellett volna születni, nem vitás.

Az órára nézek. Mindjárt nyolc. A fenébe! De nincs mit tenni, hétfő van, ráadásul újra van egy hullánk a faluban, ami, attól tartok, egyben egy újabb gyilkossági ügyet is jelent, amit szerencsétlen módon nekem kell majd felderítenem.

Az életre kelés első lépése egy kiadós zuhany, a végén jéghideg vízzel, amitől ugyan kiadósat üvöltök, viszont azonnal felébredek.

– Brunnenmeier – mondom, amint belépek a konyhába, ahol legalább vár rám egy jó adag szalonnás rántotta. – Minek köszönhetjük a látogatását ezen a korai órán? Mi szépet hozott?

– Szépnek éppen nem mondanám – mondja, leteszi gőzölgő kávéját, és felemeli a padlóról az aktatáskáját. – Nem, határozottan nem. De talán a segítségére lehet.

Fedeles műanyagpoharat vesz elő, és két ujjal fogva leteszi elém az asztalra.

– Mi ez? – kérdezem rágás közben, mert tényleg fogalmam sincs, mi lehet.

– A fürdővíz, Eberhofer – mondja, és iszik egy újabb korty kávét. – A tegnap éjszakai fürdővíz. A kádból, amelyben a halott feküdt. Vettem belőle mintát, mielőtt

kihúztam volna a dugót.

Nézzenek oda, milyen okos fickó ez a Brunnenmeier! Persze nekem is eszembe juthatott volna. De nem jutott. Sajnos. Az utóbbi időben egyre hanyagabb leszek. Persze, az is lehet, csak azért, mert körülöttem mindenki más olyan tökéletesen működik, hogy magam nyugodtan visszavehetek egy fokozattal. Vagy kettővel.

– Úgy gondoltam, inkább elhozom ide magának, mint hogy a szállodában hagyjam. Nehogy a végén még elhasználják főzővíznek a konyhán, nem igaz?

Felemelem a poharat és nagy összpontosítással szemügyre veszem. Már csak azért is, mert rám tör az érzés, hogy ideje a legnagyobb fokú professzionalitást tanúsítani. De hiába nézem meredten, akkor sem látok benne semmi mást, csak vizet.

– Mit néz rajta, Eberhofer? – óhajtja tudni Brunnenmeier. – Mit keres? Egy gumikacsát talán?

De viccesek vagyunk ma reggel!

– A fickót a kádban – próbálok témát váltani. – Degen urat…péntek este látták utoljára. Úgy értem, élve.

– És? – néz rám félrebillentett fejjel a doktor.

– Mit gondol, lehet, hogy még aznap éjjel meghalt?

– Nagyon valószínű. Maga is látta, mennyire felpuffadt már.

Akármilyen informatív és kellemes is azonban a beszélgetés, sajnos nincs több időm, vár a szolgálat, akár akarom, akár nem.

Mielőtt újra a szállodához indulnék, még beugrom a

városházára. Először is azért, mert még mindig ott van az irodám, másodszor pedig azért, mert igen tisztelt polgármesterünket minden diszkréció mellett is tájékoztatnom kell a történtekről. Már ha nem értesítette már valaki más.

Még csak a folyosón járok, de már hallom. Akkora a hangzavar a nőszemélyeknél a hivatali szobában, hogy azt leírni sem lehet. Meg is állok egy percre az ajtajuk előtt és az ajtóra tapasztom a fülemet, abban a reményben, hogy értesülhetek a nagy felindulás okáról.

Ami tökéletesen működik is.

– Ez valami vicc kell legyen, Susi – hallom Jessy hangját. Jessy a hivatal egyik üdvöskéje, ekként egyben Susi kolléganője is. – Nem tehet ki téged csak úgy egyik napról a másikra. Főleg most, a kis Paullal! Szó sem lehet róla!

– Márpedig sajnos kitesz – feleli Susi, és kihallok némi kétségbeesést a hangjából. – Mert hogy neki magának van szüksége a lakásra, és ilyenkor a törvény megengedőbb, legalábbis ezt állította. Mert hogy a fia, az a dagadt kis óriásbébi végre talált magának egy barátnőt. Jó, negyvenhét évesen nem mondhatni, hogy elsiette volna. Nem is sajnálnám tőle, ha a turbékoló galambpár nem éppen az én lakásomba akarna beköltözni. Mi lesz most velem?

– Maga csak ne aggódjon, Gmeinwieser kisasszony. Majd találunk valami megoldást – hallom falufőnökünk hangját.

– Nagyon köszönöm, polgármester – feleli Susi

illedelmesen és érezhető megkönnyebbüléssel.

– Bízza csak rám, majd én a kezembe veszem az ügyet. Ez a dolgom, nem igaz? Van néhány községi tulajdonú lakásunk, nem mondom, hogy paloták, de átmenetileg megteszik. Így nem fog az utcára kerülni a kisfiával. Az egyikből nem éppen most költöztek ki a hogyishívjákék… tudják…

– Polanskiék? – segíti ki Jessy némi undorral a hangjában, amit meg is tudok érteni.

– Igen, igen, Polanskiék. Nem éppen mostanában költöztek ki? – firtatja tovább a polgármester.

– Nemrégiben – hallom újra Susi hangját. – Méghozzá azért, mert az egész lakás a padlótól a mennyezetig nedves és penészes volt. A tető meg beázik, de annyira, hogy a padlócsempék között kinőtt a fű.

– A fű? Azért ez már egy kis túlzás, hehe… És az a néhány folt a falon, az nem jelenti mindjárt, hogy penészedne… – hallom még a polgármester hangját, aztán már nyílik is az ajtó, és már ott is áll előttem falunk első embere teljes életnagyságban. Hitetlenkedve mered rám.

– Eberhofer! Maga meg mit csinál itt?

– Itt dolgozom, már elfelejtette? – kérdezem barátságosan, azzal bevonulok az irodába. – Jó reggelt, lányok. Van friss kávé?

Azután viszonylag célorientáltan megindulok Susi felé, és már látom is, hogy a hasán ott pislog Paul a kenguruzsákjában. Ami szép látvány. Ahogy a kiskölyök odasimul hozzá, és közben élvezettel nyammog egy

perecet, hogy már csupa morzsa tőle Susi pulóvere. Amint meglát, azonnal abbahagyja a nyammogást, és egész kis ragacsos arca felragyog. Visszaragyogok rá, aztán mindketten kapnak tőlem egy nagy puszit.

– De Eberhofer, magának nem a szállodában kellene lennie? – kérdezi a polgármester, miközben kitöltöm magamnak a kávét. – Nem a kádban talált halottal kellene foglalkoznia?

Megáll az ész!

Mi a fészkes fenéért legyek én olyan diszkrét, amikor úgyis mindenki, minden egyes lakosa a mi kis porfészkünknek már mindent tud a hülye hulláról, a fenébe is?!

– Honnan… – kezdem, de a polgármester már meg is ragadja a karomat, még vet egy erőltetett mosolyt a hölgyekre, aztán meglepő vehemenciával kirángat a folyosóra. Becsukja mögöttünk az ajtót, aztán körülnéz, nem hallhatja-e meg valaki, amit beszélünk.

– Flötzingernek van egy új… puszipajtása, mondjuk úgy, tudja, Eberhofer? – suttogja aztán egészen közel hajolva. – Érti?

– Értem. De mi ebben az újdonság? Előfordul nála az ilyesmi, nem igaz?

– Jó, ebben van igazság, de most… és éppen ettől lesz kényes a történet… a szálloda egyik szobalányáról van szó. Érti már? – Úgy kacsingat rám, mint aki görcsöt kapott.

Az első pillanatban nem is értem, mit akar ilyen nagyon

a tudomásomra hozni, úgy egy tucatnyi kacsintás után azonban végre derengeni kezd.

– Úgy érti… – kezdem hitetlenkedve.

– Pontosan! – szakít félbe azonnal. – Flötzinger mesélte tegnap este a hullát… Odaát a kocsmában, Wolfinál. Én persze csak kártyázni mentem át, tudja…

– Úgy érti, Flötzinger egyszerűen bemasírozott és ország-világnak kikiabálta a dolgot a hullával?

– Ahogy mondja. Egyenesen a… pásztorórájáról jött, tudja, azzal a….

– Szobalánnyal – fejezem be döbbenten, mire a polgármester bólint.

Felhajtom a kávémat, a polgármester kezébe nyomom az üres bögrét, aztán már indulok is. Azonnal oda kell mennem a szállodába, még mielőtt a szegény Grenzbachné értesül róla, hogy a nagy felhajtás a diszkréció érdekében mind hiába volt.

– Te, Susi, te csak ne aggódj a lakásod miatt – kiáltok még vissza a küszöbről, aztán már ott sem vagyok.

Ahogy beülök a járőrautóba, először is kikapcsolom a zenét. Mert hogy vannak helyzetek az életben, amikor nem kell a Metallica. És az AC/DC sem. Nem mondom, hogy sok ilyen helyzet van, de ez a mai, ez ilyen. Ugyanis több mint bosszantó, hogy Flötzinger, ez a hivatásos falubolondja éppen Wolfinál, azaz a falu legfontosabb információs központjában kiabálta világgá a hullát. Miközben én gyakorlatilag egész éjjel azon fáradoztam, hogy a lehető legnagyobb diszkrécióval intézzem az

ügyet. Aztán jön ez a tulok, és erőfeszítéseim minden eredményét néhány szóval romba dönti. Remek. Igazán remek.

A szálloda hátsó frontjánál, a gazdasági bejáratnál parkolok le, bár a jelen helyzetben ez már őszintén szólva inkább nevetséges. Mégsem akarok több olajat önteni a tűzre. Egy ideig csak ülök a kocsiban és figyelem az üvegajtón keresztül a sürgés-forgást a konyhába vezető folyosón. Nagyon, de nagyon rossz lenne, ha ez a sok dolgos ember itt elveszítené a munkáját csak azért, mert az egyik hülye kádban egy hulla feküdt, Flötzinger meg nem tudja tartani a lepcses száját. Jó, egy szobalánytól, meg kell mondjam, nem is lehet mást várni. Valószínűleg már attól boldog, ha kivételesen mocskos vécécsészéken, eldugult lefolyókon és kiürített minibárokon kívül is beszélhet valamiről. Világos. Ezekhez képest egy ilyen morbid történet tényleg valami egészen más, és az ember hirtelen nem huszadrangú cseléd többé, hanem egy csapásra a középpontba kerül. Őt tehát meg lehet érteni. De hogy Flötzinger miért kezdte el jártatni a száját, az már rejtély előttem. Nemcsak azért, mert a szállodát nehéz helyzetbe sodorhatja a történet terjesztésével, hanem inkább azért, mert saját magát meg még nagyobb bajokba sodorhatja. Mármint ha tisztelt neje is értesül róla, ami be is fog következni, nem kérdés. Mit mondjon erre az ember? Talán: ahol ész nincs, ott gondolatot se keress.

6. fejezet

Néhány perccel később már Grenzbachné irodájában ülök. Megkapom a százhármas szoba kulcsát, és biztosít, hogy rendesen lezárta a szobát, senki nem léphetett be. Ma is dirndlit visel, és legalább olyan csinos, mint tegnap volt. Ugyanakkor meglehetősen sápadt, és amikor ki akarja tölteni nekem a kávét, látom, hogy remeg a keze. Még szerencse, hogy a derék Nüters úr azonnal ott terem és a segítségére siet. Átveszi tőle a csészét és a kannát, kávét tölt, aztán egy bátorító mosolyt vet a főnökasszonyra, végül visszaül a helyére.

– Köszönöm – mondja lágyan az asszony, érezhető fáradtsággal a hangjában, aztán két kézzel végigsimít rövid szőke haján. – Le sem hunytam a szemem egész éjjel, felügyelő úr. Ez az egész… egy rémálom.

Kortyolok egyet a kávéból, aztán bólintok. Nem szólalok meg, mert szeretném, ha magától mondana el mindent, amit tud. Mégsem rohanhatom le olyan kérdésekkel, mint hogy kedves asszonyom, ugye tud róla, hogy Niederkaltenkirchen minden egyes házában ezt az esetet tárgyalják most ki a népek. Nem. Az ember nem csinál ilyet. Tehát: kortyolgatni a kávét és kivárni.

A hölgy el is kezd beszélni, de gyorsan rájövök, fogalma

sincs róla, hogy kis falunkban már mindenki mindent tud az itteni helyzetről. Ehelyett arról panaszkodik meglehetősen bőbeszédűen, milyen őrült ötlet is volt néhai férjétől ez a szálloda itt. És a szállodával járó anyagi terhek, és a kockázat. Mert hogy ha az ember két gyereket nevel, és mellette még egy szállodát is nyit, akkor igazán a lehető legrosszabbul érinti egy halott, nem igaz? Akár a kádban, akár másutt.

Jó, ez igaz, de mikor jön jól egy halott?

– Tudja, felügyelő úr – veszi át hirtelen a szót Nüters. – Grenzbach asszonynak kezdettől voltak aggályai ezzel a beruházással kapcsolatban. Rossz érzések gyötörték… hiszen már a kezdet is olyan… aggályos volt, azzal a tűzzel, és a halott nővel a romok között…

– Mondjuk úgy, nekem is vannak ilyesfajta emlékeim – mondom.

– A cég, amelyik eredetileg fel akarta építeni a szállodát, ezért is lépett vissza – folytatja Nüters.

Grenzbachné felemeli a kezét.

– Ez csak a fele az igazságnak, Nüters úr. A másik fele, hogy többé-kevésbé az egész falu a szálloda ellen foglalt állást. Nekem ugyan valóban kezdettől rossz érzésem volt ezzel az üggyel kapcsolatban, de a férjem vendéglátó családból született, ezt tudnia kell. Az élete nagy álma volt, hogy saját szállodája legyen, érthető, nem igaz? Persze most már látszik, hogy nem csaltak meg az akkori rossz érzéseim.

Ezt mind elmeséli a kedves Grenzbachné. Ott ül, mint

egy rakás szerencsétlenség, és csak beszél és beszél. Mindenről, csak éppen a félresikeredett diszkrécióról nem. Mert arról csodálatos módon még nem tud. Habár, ha belegondolok, igazából Niederkaltenkirchen is csak olyan, mint minden más szánalmas porfészek. Ha valamelyik bennszülöttünk megtud valami újdonságot, kínosan ügyel rá, kinek és mennyit ad tovább belőle. Idegennek pedig elvből nem mondunk el semmit. Nem ismerjük, nem tudjuk, hogyan működik. Mivel pedig a szálloda esetében a személyzet a ház asszonyát és a derék Nüters urat is beleértve száz százalékig kívülállókból áll (akár külföldieknek is mondhatnánk őket), némi vigasz, hogy legalább azt biztosan tudhatjuk, ők lesznek az utolsók, akik itt megtudnak valamit. De ezt csak azért mondom, hogy érthető legyen, hogyan lehetséges, hogy nálunk minden falubolondja képben van a történtekről, de a leginkább érintettek egyáltalán nem. A falu bolondjáról pedig eszembe jut, hogy sürgősen beszélnem kell Flötzingerrel.

– Bocsássanak meg, de nekem most el kell intéznem egy nagyon fontos telefont – mondom ezért. Felállok, kimegyek a teraszra és előveszem a telefonomat.

– Flötzinger víz-gáz…

– Fűtés, tudom – szakítom félbe. Nincs nekem sem időm, sem kedvem végighallgatni egy hosszabb bemutatkozást. – Te, Flötzinger, hogy hívják a te aktuális szeretődet?

– Szerető? Mi… mit akarsz tőlem, Franz? Részeg vagy,

vagy mi van veled? – vált suttogóra és viszonylag kapkodóra a hangja.

– Szigorúan hivatalos a kérdés, Flötzinger. Úgyhogy ne játszd nekem az ártatlan báránytt, érted? Különben könnyen előfordulhat, hogy az ügyészség kopogtat az ajtódon. Szóval?

– A francba! Denise… Denise-nek hívják. De miért…

– Denise Kicsoda?

– Zunftnagel. Denise Zunftnagel, a fenébe!

– Akkor most jól figyelj rám, vén dzsigoló! Most azonnal felhívod Denise Zunftnagel kisasszonyt és átadod neki szívélyes üdvözletemet. És ha még valakinek mesélni merészel a kádban talált halottról, akkor könnyen ugyanarra a sorsa juthat ő maga is. Értjük egymást?

– Igen, de… Várj csak… Eberho… – hallom még, de már teszem is le.

Flötzinger, a vén kéjenc. Csodálatos családja van otthon, ő meg folyamatosan félrelépked. Jó, az ő angol felesége, Mary sem könnyű eset, nem vitás. Mert hogy egy jó ideje már minden érdeklődését elveszítette a hitvesi ágy kínálta élmények iránt. Flanellben és gyapjúzokniban bújik be az ágyba. A három idegesítő kölyökről meg már ne is beszéljünk. Ezért aztán az ember lelke mélyén azért bujkál egy szikrányi megértés, amikor ismét arról hallok, hogy Flötzinger felszedett egy kellemes kis hölgyikét. Nem tagadhatom.

Amikor visszamegyek az irodába, Grenzbachné már nincs

ott, Nüters pedig éppen az üres kávéscsészéket pakolja egy tálcára. A főnökasszonynak nagyon feszes a menetrendje, tájékoztat. Holnapután kezdődik a legelső konferencia, aminek a szálloda ad otthont. Valami ezoterikus dolog. És még nagyon sok az előkészítendőjük.

– Szüksége van még rám, felügyelő úr? – érdeklődik Nüters, mire megrázom a fejemet. Mielőtt még komolyan nekiállnék a rendőri munkának, legelőször is azt kell tisztázni, gyilkosság történt vagy nem. Ezért most a legfontosabb teendő, hogy minél előbb beszéljek Günterrel.

– Eberhofer, a falu zsandárja – nevet a telefonba, amint felveszi.

– Szervusz, Günter – mondom, kifelé lépkedve Grenzbachné irodájából.

– Ezúttal tényleg valami különlegeset hoztál nekem. Vízihulla. Minden elismerésem. Hol szerezted? – érdeklődik, miközben felfelé megyek a lépcsőn.

– A vadonatúj szállodánk egyik fürdőkádjában feküdt – felelem. Kinyitom a 103-as szoba ajtaját és bemegyek. – Van már valamid a számomra?

– Varázsló vagyok én, vagy mi? De ha jól sejtem, neked viszont van valamid az én számomra. Ki vele! Mit tudsz erről az fickóról itt az asztalomon? – faggatózik, mire elmondok neki mindent, amit eddig tudok. Az erdőbeli bizarr hullaátadásnál már hangosan kacag, pedig a lövést és a trónon ülő Rudit még meg sem említem neki, sőt, a

hátborzongató Nütersről sem teszek említést.

– Nem is te lennél, ha minden normálisan történne körülötted – mondja hahotázva. – Egy krimiíró sem találhatna ki jobbat…

– Senki nem akarna krimit írni belőle, Günter, ne aggódj. Inkább foglalkozz a gyomorforgató munkáddal, ahelyett, hogy rajtam szórakoznál, jó? Szóval, mikorra várhatom az első eredményeket?

– Szerdára. Legkésőbb csütörtökre.

– Tökéletes. Annyit azért meg tudsz mondani, legalább becslés szintjén, hogy mióta feküdt a vízben a hullánk?

– Negyven és negyvenöt óra közöttre tenném.

– Értem. Jelentkezel, ha már tudsz valamit?

– Persze. És még valami, Franz. Ez a Leander, a temetkezési vállalkozó, tudod…

– Igen, igen.

– Szóval ennek a Leandernek olyan jó orra van, hogy azt el sem tudod képzelni – mondja, és titokzatoskodva szünetet tart, amíg a legszívesebben rá nem üvöltenék, hogy folytassa. Persze nem teszem meg. Így aztán csak hallgatunk egy ideig, közben a körmeimet szemlélem tüzetesen. Túl hosszúak és nem is túl tiszták. Ma este még mindenképpen le kell vágnom őket, amint hazaérek. – Szóval ez a Leander, ez amolyan hobbinyomozó. Az a szórakozása, hogy mindenféle gyilkossági ügyeket old meg. Figyelsz rám egyáltalán, Franz?

– Igen, igen – mondom. Valószínűleg egy pedikűrt is be kell iktatnom még ma este.

– Szóval, ha segítségre van szükséged…

– Tudom, forduljak Leanderhez – mondom. – Talán az lenne a legegyszerűbb, ha az egész ügyet át is venné.

– Nem is rossz ötlet, Franz. Egyszerűen cserélhetnétek. Úgy értem, éppen most, amikor ilyen részletes tapasztalatokat szereztél a hullaszállítás terén, nem igaz?

– Elmész te… – mondom, mielőtt letenném.

A zsebemből előhúzok egy pár latexkesztyűt, felveszem, és kinyitom a hálószobába vezető ajtót. Ott bent még sosem jártam, mert az egész eddigi előadás a fürdőben zajlott.

A redőny le van eresztve, ezért először is felkapcsolom a lámpát.

Nem semmi látvány tárul elém. Akárki munkálkodott is itt, rendesen felforgatott mindent. Kő kövön nem maradt, mondhatni. Az ágyat összedúlták, méghozzá mindkét oldalról, de nem úgy, mint amikor benne alszik az ember. Nem, itt valaki mintha eszét vesztette volna. Az ágy lábánál, a padlón szétszórt ruhadarabok, ameddig csak a szem ellát. Közöttük egy kinyitott gurulós bőrönd, egy aktatáska és egy majdnem üres italosüveg. Nézzük csak. Pezsgő. Francia. Prémium kategória.

Az egész helyszín úgy fest, mint az áruházak elé kirakott nagy kosarak szezonvégi kiárusításkor. Tökéletes káosz. Azt sem tudom, hová lépjek. Előveszem a telefonomat és először is készítek néhány fényképet. Az ember soha nem tudhatja. Ahogy elnézem a káoszt, az jut eszembe, itt még akkor sem találnék semmit, ha pontosan

tudnám, mit keresek.

Jó lenne valami igazolványt találni, így aztán óvatosan keresgélni kezdek, ügyelve rá, nehogy elmozdítsak valamit az összképből. Egy szék támlájára vetett zakó zsebében találok egy tárcát, benne egy kötegnyi fénykép mellett a keresett igazolványokat is. Degen, Manuel. Landshuti lakos. Vagy úgy. Kiveszem a fényképeket, végigpergetem őket, egyiket-másikat alaposabban is megnézem. Szép emberek egy szép helyen. Valami tónál készülhettek a képek. A Garda-tó lenne? Könnyen lehet. Igazán kedves család. Nagyon csinos asszony hunyorog a napfényben, mellette két vidám kislány, úgy hatévesek lehetnek, mindketten rojtosszélű farmersortot és csíkos pólót viselnek. Illik a rövid, vörösesszőke hajukhoz és az apró szeplőikhez. Mögöttük áll az apjuk, a mi Degen urunk, szintén csíkos pólóban és büszkeségtől dagadó mellel, amit a családja láttán meg is lehet érteni. Sőt, meg kell mondjam, ezeken a képeken ő maga is klasszisokkal jobban néz ki, mint amilyennek én emlékszem rá. Ami persze logikus is. Mert hát, ha az ember órákon át hever a vízben, nem éppen olyan fess látvány, mint víz nélkül. Nekem személy szerint egyébként húsz perc is elég ahhoz, hogy teljesen kiázzon és ráncos legyen a bőröm. Harminc perc után meg már teljesen olyan, mint a Nagyié, pedig majdnem ötven év korkülönbség van közöttünk. Ami persze nem azt jelenti, hogy Degen úgy nézett ki a kádban, mint egy ráncos mazsola. Nem. Inkább mint egy felpumpált mazsola. Igen.

Amit tulajdonképpen mondani akartam, az az, hogy itt igazából már nincs tennivalóm. A fényképeket elnézve egyelőre az a legjobb, ha bemegyek Landshutba és tájékoztatom a hátramaradottakat. Nem mintha örülnék a feladatnak.

Megindulok hát lefelé a lépcsőn, de hirtelen megtorpanok. Nem is tudom, mi az, ami megállít, de mintha magától merevedne meg a lábam. Visszanézek oda, ahonnan jöttem, és csak nézek, próbálva megfejteni, miért érzem úgy, hogy vissza kell mennem. Aztán mintha ugyancsak magától indulna meg a két lábam felfelé, és mire feleszmélek, már ott is állok a 103-as szoba káoszában, és a pillantásom újra a felfordulást pásztázza. Mi az ördög…

Az összekötő ajtó! Ez az! Pontosan szemben a széles franciággyal egy másik ajtó is nyílik a falban, s úgy sejtem, a szomszéd szobába vezethet. Ami pedig azt jelenti, hogy akárki lakott is ott, máris az első helyre ugrott a gyanúsítottak listáján.

– Nüters, várjon csak egy percet! – állítom meg néhány perccel később a derék embert a hallban, s intek neki, hogy vonuljunk vissza Grenzbachné irodájába. Azonnal megérti a jelzést, bólint, és megindul előttem a széles folyosón. Kinyitja az iroda ajtaját. Senki nincs jelen kettőnkön kívül, ami nagyon is kedvemre való. Ezt a beszélgetést négyszemközt szeretném lefolytatni.

– Nincs sok időm, mindjárt indulnom kell tovább –

közlöm, azzal lehuppanok a kényelmes kanapéra. Nüters velem szemben egy fotelben foglal helyet, újra bólint és kisimítja a nadrágját. – A százhármassal szomszédos szoba… ugye az van az összekötő ajtó mögött?

– Pontosan. A 104-es szoba, természetesen. Ezek úgynevezett kombi-szobák, tudja? Családi szobának szokták kivenni őket, vagy házaspárok, akik külön szeretnek aludni. Vagy éppen lakosztálynak is lehet használni, ha az ember tágasabban szeretne lakni.

– Értem – mondom, mert tényleg logikus, amit mond. – Most már csak azt kellene tudnom, ki volt a 104-es szoba vendége a péntekről szombatra virradó éjszakán.

– Senki, felügyelő úr. Úgy értem, egyetlen vendég sem aludt ott. Alapjában véve persze a hétvégi lakóink egyike sem volt igazi vendég.

– Nem igazi vendégek voltak?

– Legalábbis sem a szokásos értelemben.

Vagy úgy.

Mielőtt azonban az agyamat egyáltalán elérné ez az információ, Nüters úrnak megered a nyelve. Én pedig megtudom, hogy az elmúlt hétvégét igazából főpróbának szánták. Próbaüzemnek. Mert hogy Grenzbachné, amilyen lelkiismeretes vendéglátó, úgy döntött, mielőtt fizető vendégeket fogadna, előbb főpróbát tart. Egyszerűen azért, hogy az esetleges kisebb gondok még az előtt kiderüljenek, hogy a fizető vendégek birtokba vennék a szállodát. Ami természetesen teljesen érthető. Ezért aztán főpróba gyanánt meghívtak mindenkit, aki

valamilyen formában részt vett a szálloda építésében. Koszt-kvártély, kényeztetés, első osztályú szolgáltatás. Pontosan úgy, ahogyan a későbbi, fizető vendégek esetében tervezték.

Okos nő ez a Grenzbachné, azt meg kell hagyni.

– Van listájuk a vendégekről? – kérdezem. – Nevekkel és szobaszámokkal.

– Természetesen, felügyelő úr – feleli, azzal már siet is ki, hogy egy perccel később egy mappával jöjjön vissza. Lapozgat benne egy ideig, aztán a homlokát ráncolja.

– Várjunk csak… Igen, a száznégyesben nem lakott senki.

– Szóval senki. És az megtudható ebből az okos listából, hogy Degen úr egyedül érkezett-e?

– Egy pillanat… Igen. Nem volt vele kísérő. Legalábbis a listában senki nem szerepel. Ha visszagondolok, összefutottam vele egyszer-kétszer pénteken, de mindig egyedül volt.

– Ki mindenkinek van hozzáférése a kulcsokhoz? A száznégyes szoba kulcsához, például?

– Leginkább úgy fogalmaznék, senkinek és mindenkinek. A kulcsok kint lógnak a portán, ahol általában mindig van személyzet. Persze, néha nekik is el kell hagyniuk a helyüket néhány percre… emberi szükségletek miatt, például.

– Vezérkulcsa kinek van?

– Grenzbach asszonynak, a szobalányoknak, és természetesen nekem is.

– Vagy úgy – mondom, gyors pillantást vetve az órára. Felállok és kiveszem a kezéből a listát. – Az iratot átmenetileg lefoglalom. És további intézkedésig zárják le a 104-es szobát is. Gondoskodjon róla, hogy legalább… mondjuk, holnap délig senki se mehessen be, megértette?

Elköszönünk és már indulok is.

Sűrű és kitartó ma a köd. És bár már délre jár az idő, még mindig mélyen, fehéren és sűrűn lebeg az utak fölött. Látótávolság gyakorlatilag nulla. Könnyű kiszámolni, mennyi idő kell egy olyan út megtételéhez, amihez rendes körülmények között százötvenes sebességgel tíz percre van szükség. Igencsak örülök ezért, hogy csak Landshutba kell bemennem, és nem például Münchenbe a hullaszabdalóhoz. Szerda, legkésőbb csütörtök, azt mondta. Addig azért még jóra fordulhat az időjárás, nem igaz?

Furcsa. Ahogy Günterre gondolok, automatikusan Leander ugrik be. A maga kiváló kriminalisztikai érzékével. Legalábbis, ha hinni lehet egy tapasztalt patológus véleményének. Aminek általában hinni is szoktam. És ha egészen őszinte akarok lenni, a hülye temetkezési vállalkozó rendesen kiborított ott az erdőben, amikor azt mondta, Nüters pontosan úgy néz ki, mint egy gyilkos. Amit a legkevésbé sem találtam viccesnek. Jó, nem is viccnek szánta, világos. De most, annak fényében, amit Günter mondott, folyamatosan csak Leander szavai visszhangoznak a fejemben. Nüters úgy néz ki, mint egy

gyilkos. Amivel ugyan nem értek egyet, viszont Nüters kétségtelenül hozzáfér a vezérkulcshoz, és egykori kórházi ápolóként biztosan rendelkezik olyan ismeretekkel, amelyek hasznosak lehetnek egy gyilkosság elkövetéséhez. Ki tudja. Különben meg, hogy néz ki egyáltalán a klasszikus gyilkos?

7. fejezet

Családi ház előtt állok meg. Nem szállok ki azonnal, először csak szemügyre veszem a házat a kocsiból. Nagyon modern stílus, rendes környék, újonnan épült házak mindenfelé.

A kertkapu megnyikordul, amikor kinyitom, amit én személy szerint nagyon rokonszenvesnek találok. Szeretem a nyikorgó és recsegő dolgokat, mert olyanok, mintha mesélnének valamit. Ez itt vajon mit mesél? Milyen ember volt a néhai Degen úr? Kedves, rendes? Jó apa? Szerető férj? Nem tudom. De ez a kertkapu, ez tudja a választ.

A ház ajtajához vezető rövid út még nincs teljesen kialakítva, ezért jó sáros, és kemény négy lépés a hossza. Megállok az ajtó előtt és egyfelől a helyzethez illő szavakat keresem, másfelől a csengőt. Egyiket sem könnyű megtalálni, mert a pillantásom megakad egy táblán. Ovális, tarka, és egyértelműen gyermekkezek alkották. Ákombákom betűkkel ez áll rajta: „Itt lakik Miriam, Lea, Kim és Manuel Degen. Isten hozta a látogatókat!”

Isten hozta. Azért ez megnyugtat egy kicsit. Ugyanakkor a tábla némi kijavításra szorul. Mert hogy Degen úr

mostantól nem lakik itt.

A szöveg köré tarka szívecskéket festettek, alatta pedig négy nevető arcú pálcikaember díszeleg, akik egyértelműen a család tagjait akarják megjeleníteni.

Pontosan a tábla alatt megtalálom a csengőt. Nagy levegőt veszek és megnyomom. Eltart egy ideig, de végül megjelenik az ajtóban a fényképekről ismerős hölgy. Életben is ugyanolyan csinos, mint a képeken, a kezét ugyanakkor olyan furcsán tartja a magasba, hogy az első gondolatom az, máris megadja magát? Tüzetes szemrevételezéssel aztán már látszik, hogy valami tésztaszerűség tapad az ujjaira. Ott áll előttem a ragacsos ujjaival, tarka kötényben, az arcán nagyon barátságos mosoly, és várakozón pislog rám. Én meg… én meg nem is tudom, hogyan kezdjem. Mindig így van ez. Mégis hogyan mondja meg az ember egy kedves, rokonszenves lénynek, hogy a kedves férjét holtan találták egy szállodai fürdőkádban.

– Bocsássa meg a megjelenésemet – mondja nevetve, ami tovább nehezíti a dolgomat. – Éppen süteményt sütök. Mit tehetek Önért?

Hogy mit tehet értem?

A fenébe!

Szinte fojtogat a mosolya.

– Mondja már – biztat barátságosan. – Talán meghalt valaki, vagy miért néz rám ilyen kétségbeesetten?

– Igen – szalad ki a számon szinte magától, miközben elővesszem az igazolványomat, és már abban a

pillanatban utálom is magamat érte.

– Ez valami vicc, ugye? – próbálkozik újra.

Megrázom a fejemet.

– Csak nem… az egyik kislányom? – néz rám rémülten, és már buggyannak is ki a könnyek a szeméből. Elfullad a hangja.

– Nem, nem a kislányok…

– Akkor… te jó ég! Manuellel történt valami?

– Őszinte részvétem – mondom reszelős hangon. Mi mást is mondhatnék?

Becsukja a szemét. Ott áll az ajtónyílásban a tésztás kezével, a hideg szél belekap a vörösesszőke hajába, s ő csak áll, mint egy meglőtt őzgida.

– De… mi… mi történt? – kérdi végül alig hallhatóan.

– Bemehetnénk, asszonyom? – javaslom. Már csak azért is, mert tartok tőle, hogy a következő pillanatban összeesik.

Egy ideig csak néz rám meredten, mintha nem értené, amit mondtam, aztán lassan bólint. Úgy vánszorog befelé, hogy szinte nem is emeli a lábát.

Hatalmas nappaliba vezet, modern, amerikaikonyhás, és pillanatnyilag az egész egy óriási sütődére emlékeztet.

Gyorsan körülnézek. Kellemes, otthonos hely. Szinte látom magam előtt, hogyan gyűlik össze a család a nagy asztal körül. A falat gyerekrajzok borítják, egy magas polcon mindenféle játékok, színes ceruzák, építőkockák sorakoznak.

Degen asszony a teraszajtóhoz lép. Elhúzza a hófehér

függönyt, aztán csak néz kifelé a sűrű ködbe.

Nem ez az első alkalom, hogy halálhírt kell közölnöm hozzátartozókkal. Erőt kell vennem magamon. Ez is csak olyan alkalom, mint a többi, győzködöm magam.

Megköszörülöm a torkomat.

– Asszonyom – mondom együttérzőn. – Mikor látta utoljára a férjét?

– Pénteken – feleli anélkül, hogy hátrafordulna felém. – Pénteken, úgy dél körül. Amikor hazajött a munkából. Péntekenként általában már délben itthon van. A kislányok nagyon örülnek neki, tudja? Hétközben Manuelnek nincs sok ideje, egyszerűen túl sokat dolgozik, de a hétvégék… azok nagyon fontosak neki. És… és a lányoknak is… Mindig kimennek együtt a futballpályára és…

Elfullad a hangja.

– Értem. De az elmúlt hétvégét nem együtt töltötték, ugye? Úgy értem, ha pénteken látta utoljára…

– Igen, így van. Ezt a hétvégét egy szállodában töltötte, valahol a világ végén… Tudja, az ő nagy projektje volt ez az építkezés, és a végén meghívtak mindenkit, aki részt vett az építésben, vagy valami ilyesmi… Nem is tudom… Azt hiszem, valamilyen utalványt kaptak.

Most már megfordul. A tésztás kezét összefonja maga előtt. Könnyek peregnek a csinos arcán. Már-már kínos a látvány, mégsem vagyok képes elfordítani a tekintetemet.

– Ott történt? – kérdezi, és újra az ablak felé fordul.

– Igen – mondom. – Holtan találták a szállodai

szobájában. Egészen pontosan a fürdőkádban.

– Te jó ég! – felzokog, a kezét az arca elé kapja.

– Asszonyom, ez az utalvány, amit említett, tudtommal egy prémium kategóriájú wellness-hétvégére szólt.

– Igen, Manuel mondott valami ilyesmit – mondja elcsukló hangon, sírva.

– Ön miért nem kísérte el? Úgy értem, egy ilyen hétvége…

– Nem találtunk bébiszittert – vág közbe azonnal.

– Értem. Nos, asszonyom, a férjének legkésőbb tegnap este haza kellett volna érkeznie. Nem csodálkozott, hogy…

– Nem – szakít félbe újra. A könnyes szeme szikrákat szór. – Nem csodálkoztam, felügyelő úr. Azért, mert Manuelnek ma Berlinbe kell… kellett volna mennie. Azt mondta, a szállodából egyenesen Berlinbe indul. Tegnap este.

– Értem – mondom újra, miközben jegyzetelni kezdek. – Telefonon beszéltek egymással?

Megrázza a fejét.

– Bocsásson meg, asszonyom, de meg kell kérdeznem, Ön hol volt péntek és…

– Itthon voltam. Egész idő alatt itthon voltam. Nem éreztem jól magam. Női bajok, tudja? – Újra felzokog és csak sír csillapíthatatlanul, hogy már nem tudom, hová nézzek. – Mindjárt… mindjárt hazajönnek a lányok. Kérem, most menjen el, felügyelő úr. A férjem meghalt, megértettem. Össze kell szedjem magam… a gyerekek miatt…

Amiben persze igaza van. Én meg örülök, hogy végre újra erőt érzek a hangjában. Letörölgeti az arcát. Közben csupa tészta lesz mindene. Rettenetesen szánalmas látvány.

Még megkérdezem, értesítsek-e valakit, aki a segítségére lehetne, de azt mondja, a szülei nem messze laknak. Ami egy kicsit megnyugtat. Így aztán elköszönök. Magamtól is kitalálok, és halkan becsukom magam mögött az ajtót.

Amikor beülök a járőrautóba, mintha lebénulnék. De tényleg. Képtelen vagyok megmozdulni, bármennyire szeretnék is. És ugyan semmit nem szeretnék jobban, mint minél előbb minél távolabb kerülni ettől a háztól, minden tagom olyan nehéz, mint az ólom, a torkom meg összeszorul. Egy percre becsukom a szemem és megpróbálom összeszedni magam. Igen, Simmerlnek igaza van. Senki felett nem múlnak el nyomtalanul az évek. Régebben nem készültem ki ennyire, ha hozzátartozóknak kellett halálhírt vinnem. Talán át kellene gondolnom a módszereimet, és a jövőben nem is kellene elmennem hozzájuk. Inkább kényelmesen egy sör fölött kellene ülni Wolfinál, és csak SMS-t küldeni a hátramaradottaknak. Röviden és tömören.

A férje meghalt. Ön hol volt a halál időpontjában?

Igen, egy jó hideg sör Wolfinál, az most nagyon jól esne.

Gondolataimból kopogás riaszt fel. Két kislány kukucskál be hozzám a rendőrautóba, és kopogtat az ablakon. Vastag sapka van rajtuk. Szeplős az arcuk, és az

egyiknek hiányzik elöl egy foga, látom, ahogyan mosolyog. Azonnal tudom, kik ők. És ettől újra óriásira nő a gombóc a torkomban. Mégis leengedem az ablakot.

– Rendőr vagy? – érdeklődik a két tündéri kislány egyike. Ugyanolyan kedves és vidám a hangja, mint az édesanyjáé.

Bólintok.

– Akkor miért nem egyenruhában vagy? – kérdezősködik tovább, miközben a húga merengve túrja az orrát.

– Tudod, néha jobb, ha nem látja rajtad rögtön mindenki, hogy rendőr vagy – mondom, és kipréselek magamból egy mosolyt.

– De az autódból így is tudják. Én is rendőr leszek, tudod? – folytatja elkomolyodva.

– Vagy úgy – mondom, és azt kívánom neki, csak ezt a szakmát ne válassza. Bármi mást, csak ezt ne.

– Én nem – szólal meg végre a kisebbik, és kihúzza az ujját az orrából. – Én futballista leszek. Az nem olyan veszélyes, és sokkal több pénzt lehet keresni vele.

Van benne valami. Vitathatatlanul.

– De ha én majd rendőr leszek, én mindig egyenruhában fogok járni. Mindig. És letartóztatok minden rossz embert. És akkor majd… majd csak jó emberek lesznek, és senkinek nem kell félnie többet.

A kisebbik lány erre oldalra billenti a fejét, hitetlenkedve néz a testvérére, aztán fügét mutat neki.

– Ilyen nincs, Kim – közli drámai hangsúllyal.

– De van! – tiltakozik meggyőződéssel a másik.

– Nincs. Nincsenek olyan nagy börtönök, ahová minden rossz embert becsukhatnál.

– Jól van, jól van – szólalok meg gyorsan, és indítok. – Akkor majd építenek elég nagy börtönöket, nem igaz? Nekem most mennem kell, ti pedig siessetek haza. A mamátok már biztosan nagyon vár.

Egy ideig látom még a visszapillantó tükörben a kis kesztyűs kezeket, ahogyan integetnek utánam, és ettől egyre nagyobb lesz a gombóc a torkomban. Nem szeretnék a helyükben lenni. Nem én. A világ minden kincséért sem.

Gondolataimból Moratschek hívása rezzent fel, és már ezért hálás vagyok neki. Azt akarja tudni, mi is van azzal a históriával, ami miatt tönkretettem az éjszakáját. Mivel pedig a vonal szakadozó, Moratscheknek meg délutánra már nincs tárgyalása, én meg amúgy is Landshutban vagyok, kézenfekvő, hogy tegyek egy kitérőt a bíróság felé.

Amikor megérkezem, Moratschek a várakozásnak megfelelően a fekete talárjában ül az íróasztalánál, és aktákat lapozgat. Mivel pedig elég jól ismerem már, azt is tudom, hogy soha nem lesznek igazi barátok a folyosón álló kávéautomatával, ezért a biztonság kedvéért viszek neki egy nagy adag kávét.

– Maga egy kincs, Eberhofer – terül szét azonnal a boldogság a képén, és már kortyol is egy nagyot a

kávéból. – Szóval, mi a helyzet? Jutott már valamire ezzel a furcsa történettel, ezzel a kádban talált hullával?

– Nem sokra – mondom az igazságnak megfelelően. Másfelől viszont nem tudom, mégis mit vár tőlem. Ilyen rövid idő alatt ugyan mit deríthettem volna ki?

Elmondom neki azt a keveset, amit sikerült megtudnom, ő meg figyelmesen hallgat, kortyolgatja a kávéját, aztán kihúzza az íróasztala egyik fiókját, elővesszi a tubákosdobozkáját és megajándékozza magát egy kiadós szippantással. Utána viszonylag egyenletesen szétkeni a maradványokat az arca alsó felén, és feláll.

– Ez tényleg nem valami sok – közli, miközben lehámozza magáról bírói talárját. – Azért, mielőtt bolondot csinálnánk magunkból, várjuk ki, mit mond majd a boncolás.

– Nem tudom, de nekem valahogy az az érzésem…

– Kíméljen meg az érzéseitől, Eberhofer – szakít félbe, és felveszi a zöld lódenzakóját. Pontosan ebben a pillanatban kinyílik az ajtó, és Moratschekné lép be, ugyancsak csinos lódenbe öltözve.

– Ó, Eberhofer, jó napot! – mondja barátságosan. – Mi a helyzet, Macikám? Elkészültél? Mehetünk?

– Mehetünk, mehetünk – válaszol megadóan a férje.

– Akkor indulás, vén mosómedve – közli Moratschekné, aztán zsebkendőt halász elő a táskájából és letisztogatja a férje képét. – Már megint az egész arcodon szétkented a tubákodat. Amikor pontosan tudod, mit mondott a fül-orr-gégészed, nem igaz?

Vigyorognom kell. Moratschek nem vigyorog. Helyette finoman, de határozottan félretolja hitvesét.

– Nekem most mennem kell, Eberhofer – közli velem és már indul is az ajtó felé. – Megbocsásson, de dolgom van. A hölgynek itt új estélyi ruhára van szüksége.

– Ugyan, menj már! Még hogy a hölgynek estélyi ruha kell? – prüszköl a bíróné. – Mondd meg az igazat, Macikám. Mondd meg, hogy egyszerűen kinőtted a szmokingodat. Széltében, méghozzá.

– Most már indulás! – morog a bíró, és már sietnek is lefelé a bíróság lépcsőjén.

8. fejezet

Amint bekanyarodom otthon az udvarra, máris meglátom a Leopold autóját. Ez meg mit akar itt már megint? Főleg, hogy nyalonckodásainak legfőbb tárgya, a Papa Spanyolországban időzik. A Nagyi iránti érdeklődése, szerény személyemről már nem is beszélve, mindig is erősen korlátozottnak volt mondható, ami, legalábbis esetemben, teljes mértékben kölcsönös, s nem is várható, hogy belátható idő belül megváltozzon. Annál meglepőbb tehát, hogy ma itt van. Méghozzá a hét közepén, amikor normális körülmények között a szent könyvesboltja és a hozzá tartozó intellektuális közönség gondozása a fő feladata. Azt meg már nem is érdemes hozzátenni, hogy ma különösen kevéssé örülök a felbukkanásának, amikor egy felderítetlen gyilkosság tépázza az idegeimet és foglalja le minden energiámat.

Ahogy kiszállok a kocsiból, Ludwig már szalad is felém lelkes farkcsóválással. Egy pillanatra elfog a kísértés, hogy rögtön el is induljunk a szokásos körünkre, csak hogy kitérjek a kevéssé kedvelt rokonságommal való konfrontáció elől. De nem, Ludwignak várnia kell. Ugyanis éhes vagyok, és ez mindent eldönt. Jó, némi kíváncsiság is társul hozzá. Így aztán bemegyek a házba.

– Nézd csak, ki van itt! – ordít rám a Nagyi, amint belépek. A tűzhelynél áll és teljes odaadással keverget valamit egy lábosban. – Képzeld, Leopold úgy jött ki hozzánk, hogy még Uschit és Panidát sem hozta magával! Még ilyet! Akár meg is spórolhatta volna a benzint!

– Anya-lánya tornán vannak! – harsog Leopold a sarokpadról.

– Micsoda? – süvít vissza a Nagyi felénk fordulva.

– Aerobic – mondom, mert ezt a fogalmat ismeri. A biztonság kedvéért még néhány hülye mozdulatot is teszek illusztrációként.

– Vagy úgy – mondja, és visszafordul a tűzhely felé.

– Szervusz – mondom kényszeredetten a váratlan és nem kedves vendégnek. – Minek köszönhetjük a megtiszteltetést, drága bátyám?

Leopold, mint már mondtam, a sarokpadon ül, és igencsak furcsa pillantásokat vet rám. Pedig nem is mondtam neki semmit a köszönésen kívül. Legalábbis semmit, amiért felkaphatta volna a vizet.

– Az ember csak szereti ellenőrizni, minden rendben van-e errefelé – közli. – És a születésnapomat is meg akartam beszélni veletek.

– Mit akarsz velünk megbeszélni a születésnapoddal kapcsolatban? Addig még hetek vannak hátra, és különben is, még soha nem beszélted meg velünk. Az meg mit jelentsen, hogy ellenőrzöd, rendben van-e minden? – förmedek rá.

– Tudhattam volna… Még azt sem tudod, mikor van a

születésnapom. Különben is, valakinek csak kell törődnie a dolgokkal, most, hogy a Papa nincs itthon, és a Nagyi meg te teljesen egyedül vagytok itt…

– Csak nem aggódsz, hogy megromlunk itt kettesben, vagy mi? – kérdezem vigyorogva, és hozok magamnak egy sört a hűtőből.

– Csak de, Franz. Igenis aggódom, ha tudni akarod.

– Azonnal hagyjátok abba! – perdül hirtelen hátra a Nagyi, aztán néhány tányérral az asztalhoz ballag. – Te csak ne aggódj értünk, Leopold! Nagyszerűen elboldogulunk mi ketten, Franzl meg én. Törődj inkább a saját családoddal. Eszel velünk, vagy indulnod kell?

– Még hogy elboldogultok? Ha! Elég kinézni az előszobába! A padlótól a mennyezetig tornyosul a sok üres doboz és zacskó! – Leopold hangjában mintha némi hisztériát vélnék felfedezni. Feláll és megindul a konyhaajtó felé. – Tessék, itt egy kenyérszeletelőgép doboza! Tulajdonképpen hány kenyérszeletelőtök van már? Harminc? Ott meg egy… egy elliptikus edzőgép doboza, hogy halálra ne nevessem magam! Ott meg… egy pancsolómedence pumpával! Az örökkévalóságig folytathatnám! Üres dobozok, ameddig csak a szem ellát. Az ember alig tud bejönni tőlük a házba!

– Így van – mondom, miközben megterítem az asztalt. – De kimenni attól még remekül lehet.

– Kedves Franz – morog, aztán egy szempillantás előtt ott terem előttem, hogy nincs más választásom, a szemébe kell nézzek. – Teljesen mindegy, kedvelsz-e

engem, vagy sem…

– Inkább az utóbbi, kedves Leopold – akasztom meg azonnal az előadását. – Ami pedig az aggodalmaidat illeti, biztosíthatlak, teljességgel alaptalanok. Nagyon jól elboldogulunk itt, a Nagyi meg én. Az a sok doboz meg, az mind megy a szelektív gyűjtőbe, érted? Ahová mindig is a Papa szállította a papírt, amióta világ a világ.

– Éppen erről beszélek! A Papa nincs itt!

– De egyszer majd visszajön. Valamikor. És akkor nagyon örül majd, hogy ezt a sok papírt mind félretettük neki.

Leopold bosszúsan prüszköl egyet, aztán megfordul és eltűnik az ajtó mögött. A kocsijához vezető úton még tesz néhány hangos és illetlen megjegyzést. Mindenféle felelőtlen pazarlásról, féktelen vásárlási őrületről és teljes elszemetesedésről, meg hasonlókról zagyvál. Persze hátulról akusztikailag nem lehet jól érteni.

– Viszlát! – kiáltunk utána teljesen egyszerre a Nagyival, aztán halljuk, ahogy csapódik a kocsiajtó, felbőg a motor, és már száll is a kavics. Hát igen. Leopoldot lehet szeretni és lehet nem szeretni, de egyet meg kell hagyni neki: senki sem tudja olyan szépen megreptetni az udvari murvát, mint ő.

Nagyi közben az asztalra teszi a lábost és felemeli róla a fedelet. Abban a pillanatban mennyei illatok árasztják el a konyhánkat.

– Mi jó szerepel ma az étlapon? – kérdezem, de a Nagyi

hallása mintha újra kikapcsolt volna. Belenézek a lábosba. Gulyásleves. Bár a leves szó nem igazán illik rá. A Nagyi ugyanis olyan sok paprikát, hagymát és krumplit tesz bele, hogy már szinte főzelékre hasonlít. Jó krémes és csípős. Egy álom. Kapom is fel rögtön a merőkanalat, és mintha abban a pillanatban szertefoszlana a mai nap minden idegesítő emléke. Még az utolsó látogatónk emlékét is tökéletesen semlegesíti az első osztályú étek.

– Építkeznünk kell – szólal meg hirtelen a Nagyi, mindjárt az első kanálnál. Fogalmam sincs, miről beszél, amit észlel is, mert leteszi a kanalát és átható pillantással néz rám. Jó, azt még mindig nem tudom, miről beszél, de a meredt nézése azonnal olyan lelkiismeret-furdalást vált ki belőlem, hogy nem merem folytatni az evést.

– Miért? – kérdezem óvatosan. – Miért kell építkeznünk, Nagyi?

– Hát Susi miatt, mi másért? Szüksége van új hajlékra a feje fölé. Neki is, Paulnak meg még inkább. Tudod, arra gondoltam, a disznóól mögött, a régi gyümölcsös helyén, az nagyon jó hely lenne…

– Nagyi! – szakítom félbe meglehetősen hangosan. – Miért kell építkeznünk, és mi köze van ehhez Susinak?

– Istenem, te kölyök, már megint mindent te tudsz meg utoljára! Ide figyelj! Susi főbérlőjének az ostoba fia… ismered, nem igaz? Szóval most mindenáron be akar költözni a Susi lakásába, érted? Saját használatba akarják venni a lakást, joguk van hozzá, nem lehet tenni ellene semmit.

Jó, eddig én is ismerem a történetet. De hogy ezért nekünk most miért kellene építkeznünk, azt fel nem foghatom. A Nagyi azonban nem hagy sokáig tudatlanul. Igen, folytatja, ha Susi és a kis Paul nem maradhat ott tovább, akkor természetesen új otthonba kell költözniük. Pontosabban hozzánk.

– Susi mindig is a párod volt, Franzl. Paul meg a fiad. Látod? Alapjában véve nincs is más lehetőség. Különben is, éppen most jár le az egyik lakástakarékom, érted? Úgyhogy ide figyelj… már csak két fontos kérdést kell tisztázni. Az első, hogy addig is hová mennek. Amíg az új ház fel nem épül, úgy értem. A második, hogy hátul építkezzünk, a régi gyümölcsös helyén, vagy inkább balra a ház mögött, ott, ahol mostanáig a parkolóhelyek voltak?

– Te, Nagyi! – szakítom félbe. – Susit egyáltalán beavattad már a nagy terveidbe?

– Majd arra is sor kerül, de nem nekem kell beszélnem vele. Mi közöm nekem ehhez? – Újra a kezébe veszi a kanalát és belemeríti a levesbe. – Ez a te dolgod, senki másé. Neked kell szépen megmondani neki.

Vagy úgy.

– Vagy úgy – mondom, aztán inkább enni kezdek.

A vacsora után együtt, meglehetősen hallgatagon elmosogatunk, aztán végre elindulunk Ludwiggal a körünkre. A fejlámpám fényében menetelünk a sötét erdőn át. Rekordgyanús egy-tizenötöt teljesítünk. Ami nagyrészt az én tempómnak köszönhető. Ugyanis nemcsak hideg van, de még az eső is szitálni kezd.

Ráadásul a sötét erdő, a sűrű fák és a homály a parkoló emlékét idézi fel bennem a furcsa temetkezési vállalkozóval. Így aztán jó tempót diktálok, szegény Ludwig kilógó nyelvvel próbál lépést tartani velem. Szokásos kiadós szaglászásaira egy perce sem marad, az ágdobálásról nem is beszélve.

És persze az építkezés is ott motoszkál a fejemben. Még soha nem gondoltam rá, hogy saját házat építsek magamnak. Miért is tenném? Tökéletesen érzem magam a disznóólban, elég tágas Ludwignak és nekem, ráadásul mindössze ötven lépésnyire van a Nagyi konyhájától. Legfeljebb. Mosnak és többnyire vasalnak is rám, a hűtőben pedig mindig van sör. Mi a fenének kellene ezen változtatni? Hülye lennék!

Jó, másfelől az is igaz, hogy Susinak és Paulra szüksége van valami lakásfélére. Ez vitathatatlan. És ha az ember éppen az újrakezdés fázisában van, miért ne együtt, közös otthonban kezdjük újra? Van benne logika, az tagadhatatlan. A kérdés csak az, akarok-e éppen nálunk, a tanyán lakni Susival és Paullal, tehát kvázi a saját családommal. Ahol éjjel-nappal minden ajtó nyitva van, és a nyitott ajtókat gátlástalanul ki is használja mindenki, aki itt lakik – sőt, még olyanok is, akik nem is laknak itt. Könnyen előfordulhat, hogy az ember éppen a kádba készül bemászni anyaszült meztelenül, amikor hirtelen ott áll az ajtóban a Nagyi. Vagy például egy régi szentestén, amikor Susi meg én, egy vörös tangabugyitól eltekintve teljesen csupaszon, éppen nagyon-nagyon el

voltunk foglalva egymással, erre kivágódik az ajtó, besétál a teljes rokonság, nyugodtan leül mellénk a kanapéra és egy hülye karácsonyi éneket kezd dalolni. Nem, az ilyesmi szóba sem jöhet. Mert ha az ember már mindenképpen a boldog családot akarja alakítani, akkor szüksége van egy kis magánszférára. Különben mi értelme lenne az egésznek? Mi lenne a jó benne?

A sok gondolkodás, és valószínűleg az erdő hideg levegője annyira feléleszt, hogy gondolni sem tudok lefekvésre. Amennyire nehezemre esett a kiadós gulyásleves után elindulni Ludwiggal, most ugyanannyira éber és tettrekész vagyok. Ezért fel is hívom Susit. Aki sajnos nem veszi fel. Foglalt. Valószínűleg megint valamelyik hivatali nőszeméllyel fecseg. Sajnos nem csak kollégák, hanem barátnők is mindannyian, s tapasztalatból tudom, hogy a beszélgetéseik soha nem szoktak rövidek lenni. Főleg, amióta Susi otthon van Paullal. Amihez persze hozzá kell tennem, hogy azért régen sem volt másként. Hiába ültek együtt egy szűk irodában összezárva nyolc teljes órán át, esténként még lazán képesek voltak két-három órán át telefonon beszélgetni egymással. Susi mindig azt mondja, a férfiak nem értik ezt. És ebben igaza is van.

Birkenberger számát viszont teljes sikerrel tárcsázom. Ráadásul éppen unatkozik, közli. Mert a farsang időszaka, a Karácsony mellett, az egyik legkedvezőtlenebb idő a magánnyomozók számára. Mert ilyenkor senki nem

csinál ügyet a félrelépésekből.

– Biztos vagy benne, hogy gyilkosság volt? – kérdezi azonnal.

– Mit értesz azon, hogy biztos?

– Azt, hogy biztos. Kétségtelen, százszázalékos. Biztos. Talán még…

– Tudom, mit jelent az, hogy biztos, Rudi – szakítom félbe.

– És?

– Igen, biztos vagyok benne.

– Akkor ott a helyem!

9. fejezet

Amikor másnap kora reggel még pizsamában és fürdőköpenyben ballagok át az udvaron a konyha felé, látom, hogy egy idegen autó áll az udvarunkban. Már puszta kíváncsiságból is odaballagok. Egy világoskék Ladáról van ugyanis szó, mindkét oldalán nagybetűs felirat:

Lélegezz, nevess, szeress!

Elért bennünket az őrület? Bárki legyen is a gyanús jármű tulajdonosa, csak egy helyen lehet: bent a házban, nálunk. Ezért aztán magam is bemegyek, és abban a pillanatban, ahogy meglátom, már nem is értem, hogyan nem jöttem rá azonnal.

– Ízlik? – kérdezem, amint belépek.

– Remek, köszönöm – feleli azonnal illedelmesen Rudi, még ha közben nem is hagyja abba a rágást, aztán a nagyon furcsa pulóvere ujjával megtörli a száját. Kötött, norvégmintás pulóvert visel, hópehely- és rénszarvasmintával. Még soha nem láttam rajta. – Te, az a kecskesajt ott, az egyszerűen isteni!

Leülök mellé, a Nagyi pedig kávét tölt nekem.

– Az a… furcsa járgány csak nem a tiéd? – érdeklődöm, miközben felvágok magamnak egy zsemlét.

– Pompás, ugye? – bólogat, és egy mozdulattal a tányérjára söpri az egész maradék kecskesajtot.

Őszintén szólva nem igazán értem, mi olyan pompás azon a furcsa kocsin. És ugyanannyira kevéssé értem, miért van Rudin ilyen hülye pulóver. Mivel azonban Birkenberger úgy ismer engem, mint a tenyerét, és valószínűleg már vagy egy évtizede olvas a gondolataimban, haladéktalanul el is kezd mesélni.

Igen, mondja, a tegnapi telefonbeszélgetésünk után azonnal utánanézett az interneten ennek a mi szállodánknak. Szép szálloda, modern, kellemes. A programja pedig kifejezetten igényes, közli. A legjobb azonban az, hogy éppen most kezdődnek az I. Ezoterikus Napok. Profiknak és laikusoknak egyaránt ajánlott. Holnap kezdődik a program, ezért ő még ma be is jelentkezik oda. Aztán, mint egyszerű résztvevő, szépen, feltűnés nélkül minden kiderít a halottunkkal kapcsolatban, ami csak kideríthető. Teljes nyugalomban, tökéletes álcázással.

– Most aztán csak nézel, mi? – zárja beszámolóját, feláll, és a mosogatóhoz viszi a tányérját.

Én meg tényleg csak nézek. Mert amit most látok, arra nincsenek szavak. Pedig én aztán elég sok szörnyűséges Birkenberger-féle álöltözetet láttam már. Ami azonban most előbukkan az asztal alól, az egyszerűen felfoghatatlan: mélylila, bő vászonnadrágot visel, az alóla előkukucskáló, fűzöld zokniba bújtatott lábán pedig Birkenstock szandál díszeleg. A norvégmintás pulóverrel

együtt az összkép merénylet az ember látóidegei ellen. Rudi ma úgy néz ki, mint egy tökéletes seggfej, és ezt meg is mondom neki.

– Rudi – mondom. – Ma tényleg úgy nézel ki, mint egy seggfej.

– Az meglehet, kedves Franz. Csakhogy egy valószínű gyilkosságot kell felderítenünk. Ami azt jelenti, hogy álcáznom kell magam, érted? Ha pedig egy ezotéria-szemináriumon nem akarok feltűnést kelteni, akkor egy pontosan olyan autóra van szükségem, mint ami kint áll, és természetesen egy megfelelő öltözékre. Még akkor is, ha százszor is úgy nézek ki benne, mint egy seggfej.

A szememet forgatva figyelem, ahogy a mélyen a térde alá lelógó nadrágzsebéből előhalássza a kocsikulcsot.

– Várj csak! – szólok utána, mert már éppen elköszön a Nagyitól, aki búcsúzóul kiadósan megcsipkedi az arcát. – A száznégyes szobát kérd, Rudi! Az szomszédos azzal a szobával, ahol a halottat találtuk. Az a százhármas. És a kettő között van egy összekötő ajtó.

– Nem igaz, vagy tényleg? – kérdezi felragyogó szemmel.

– Igaz.

– Remek – mondja nevetve, azzal vállon vereget, hogy csak úgy remegnek bele a pulóverére varrt rénszarvasok, és már suhan is kifelé az ajtón. – Igazán remek, Eberhofer! Pompás!

Odaállok a Nagyi mellé, aki az ablakból néz Rudi után. Látjuk, ahogyan a nevetséges háremnadrágjában, a télies

pulóverében és a hülye szandáljában kinyitja a kocsiajtót, beszáll, majd újra becsukja az ajtót.

– Rudi ma teljesen úgy nézett ki, mint egy futóbolond, nem gondolod, Franz? Vagy ez lenne mostanában a divat? – kérdezi a Nagyi, én meg csak vigyorgok, mire folytatja. – Vagy új barátnője van, valami hippiféle nőszemély? Mit gondolsz, Franz?

Franz azonban csak somolyogva vonogatja a vállát, aztán átvonul a disznóóljába.

Negyed óra sem telik el, éppen a zuhany alól mászom ki, amikor megszólal a telefonom. Nüters hív. Azt mondja, megjelent egy új vendég, az ezoterikus konferenciára jött, és ragaszkodik hozzá, hogy neki csak a száznégyes szoba jó, semmi más.

– Értem – mondom, lelki szemeimmel magam előtt látva Rudit.

– Azt mondja… nos, hogy… – Nüters a torkát köszörüli. Mintha sehogyan sem találná a szavalat.

– Mit mond?

– Azt mondja, hogy az inga miatt… Hogy ezt adta ki neki az inga, felügyelő úr. Fogalmam sincs, mit jelent ez, de a világért sem akar másik szobát elfogadni. Most mit csináljak? – kérdezi, és a hangja egyértelműen elárulja, hogy teljes elmeháborodottnak tartja Rudit.

Ezt adta ki az inga!

Jó, ennél a pontnál nekem is kell egy perc, hogy a torkomat köszörüljem.

– Adja ki neki nyugodtan a száznégyest, Nüters úr – mondom végül. – Attól majd megnyugszik a szerencsétlen. A száznégyesben, ha jól emlékszem arra, amit mondott, úgysem lakott senki a halál éjszakáján.

– Így van, felügyelő úr. Esetleg tud már valami újat?

– Dolgozunk az ügyön, Nüters úr, elhiheti. Gőzerővel. És megígérem, hogy Ön lesz az első, akit tájékoztatni fogok.

– Értem. Nos, akkor… akkor kiadom ennek a… ennek az úrnak a száznégyes szobát, ha Ön úgy gondolja, hogy kiadhatom, felügyelő úr.

– Adja csak ki – mondom, azzal leteszem.

Ezt adta ki az inga. És Birkenberger még csak most kezd belelendülni. Mi lesz itt még ebből?

Alig egy perccel később újra megszólal a telefonom. Ezúttal Susi hív. Most látja, hogy tegnap többször is kerestem. És ő ennek nagyon örül. Nagyon-nagyon.

– Próbálkoztam néhányszor, de mindig foglalt voltál – mondom.

– Harminckétszer, Franz. Harminckétszer próbálkoztál. Minden elismerésem – nevet.

– Jó, lehet… Unatkoztam egy kicsit, tudod? – mondom, miközben belebújok a farmernadrágomba.

– Nem kicsit unatkozhattál…

– Te mondtad… Jó, komolyra fordítva a szót, a lakáshelyzetedről akartam beszélni veled. A Nagyinak ugyanis támadt egy elég furcsa ötlete…

– A lakáshelyzetemről? És a Nagyinak furcsa ötlete támadt? – Kissé csípős a hangja.

– Igen, de miért ismételsz el mindent, amit mondok?

– Franz, a lakásügyemet nem veled, hanem a főbérlőmmel fogom megbeszélni. A párommal, vele egy esetleges összeköltözésről beszélek, érted? És tulajdonképpen miért töri a fejét ezen a Nagyi? És mi az, hogy furcsa ötlet? Csak nem arra gondol, hogy Paul meg én… költözzünk hozzátok?

– Valami olyasmi – mondom, és hirtelen elhalkul a hangom.

– És szerinted ez olyan furcsa ötlet?

– Nem, egyáltalán nem. Éppen ellenkezőleg. Erről akartam beszélni veled tegnap.

– Vagy úgy.

– Pontosan. Nincs kedved átjönni ma este Paullal?

– Átmenni? Nem is tudom. Mi finomat főz ma a Nagyi?

– Fogalmam sincs. Mit szeretnél? – kérdezem, de már abban a pillanatban meg is bánom. Mert pontosan tudom, hogy valami nagyon egészséges, bűnrossz eledelt fog javasolni.

– Várj csak, hadd gondolkodjak egy kicsit… talán egy édeskömény-rizottót, vagy egy karfiolfelfújtat?

– Te, Susi… olyan rosszul hallak… visszahív… lak…

Azzal leteszem.

Sajnos két másodperccel később a telefon újra cseng.

– Te, kis bogaram – mondom minden előjáték nélkül. – Bármikor átjöhetsz egy kicsit összebújni, vagy akár tévét nézni, és tőlem akár egész éjszaka beszélhetünk a közös életünkről, és természetesen vacsora is lesz, de nem

édeskömény. És karfiol sem, világos? Szó sem lehet róla.

– Ha nincs édeskömény, akkor nem is bújok össze veled – hallom a kagylóból. Csak sajnos nem Susi, hanem Rudi Birkenberger hangján.

– Na jó – mondom ezért elvigyorodva, és közben belebújok a cipőmbe. – Akkor kivételesen lesz édeskömény, Rudi. De csak most az egyszer.

– Egy kincs vagy, drágám!

– Tudom. Már a szobában vagy?

– Éppen most költöztem be. Te, ez az ágy valami hatalmas, nem ugrasz be egy kis összebújásra? – mondja, amikor a háttérből hirtelen nagyon furcsa hangokat hallok.

– Mi az, Rudi? Minek van ilyen furcsa hangja nálad?

– Ó, bocsánat, Franz. Várj, átmegyek a fürdőszobába. Most jobb?

– Jobb, de…

– Ezek a hangtálaim, tudod? És azt is tudod, mennyibe kerültek? Nem volt olcsó, azt elárulhatom. És azt sem tudtam, hogy ilyen hangosak. Persze, másfelől nem is olyan rossz, ha kihallatszik a szobából. A lehető legjobb álcázás.

Istenem, nézz le ránk!

– Láttad az összekötő ajtót? – igyekszem témát váltani.

Igen, mondja. Látta. Sőt, már ki is nyitotta. És rég látott utoljára ilyen disznóólat. Jó, erre magam is így emlékszem. És erről eszembe jut, hogy még nem is értékeltem ki tüzetesebben a fényképeket, amiket a

múltkor készítettem a szobában. Ideje lenne nekifogni.

– Te, a százhármashoz ugye senkinek nincs most kulcsa rajtad kívül? – kérdezi még. Igenlő válaszomat hallva közli, hogy most le kell tennie, mert ideje rákapcsolni, és még ma este rendesen rögzíteni akarja a nyomokat. Szorgos emberke ez a mi Rudink, nem vitás.

Mielőtt magam is indulnék a dolgomra, még benézek a konyhába, hogy közöljem a Nagyival, Susi átjön este. A Nagyi persze boldog, és máris azon kezd hangosan morfondírozni, mi finomat főzzön vacsorára. Miattam nem kell valami egészségeset választania, közlöm vele, azzal már indulok is.

A városházára megérkezve először is töltenék magamnak a hivatali nőszemélyeknél egy csésze kávét, aztán kellemesen meginnám, de Jessy keresztülhúzza a terveimet.

– Te, Franz, nézd csak – mondja, és egy cédulát nyom a kezembe. – Itt van egy cím, egy bizonyos Kirchbaumerné címe. Már többször telefonált, hogy teljesen kikészítik a szomszédai. Valami szörnyű világításuk van, vagy hasonló. Mindenesetre folyamatosan panaszkodik miatta. Odamennél és vetnél egy pillantást az ügyre?

– Nem gond – mondom, megajándékozom Jessyt a legbarátságosabb mosolyommal, aztán kiveszem a kezéből a cédulát. Jessyvel ugyanis jóban kell lenni. Mert Jessyvel jóban lenni igen komoly előnyökkel jár. Számomra legalábbis mindenképpen. Mert hogy mindent azonnal elmesél Susinak. És akkor Susi örül. És ha Susi

örül, akkor mindig nagyon kedves hozzám. Ezért aztán cédulaátvétel, mosoly, indulás a hülye Kirchbaumer asszonysághoz.

Előbb azért még teszek egy rövid látogatást a polgármesternél is. Amikor belépek, háttal áll nekem, és nyilakat hajigál egy darts-táblára. Egy nyíl már pontosan a tábla közepéből meredezik, öt másik is elég közel a középhez. Nem rossz eredmény, meg kell hagyni.

– Megint sok a stressz, polgármester? – kérdezem.

– Halálra rémített, Eberhofer! – perdül meg, nekem meg vigyorognom kell. – Maga meg mit vigyorog itt ilyen hülyén?

– Semmit. Csak érdeklődni akartam, van-e valami újdonság az ügyben… a szállodabeli ügyben, tudja…

– Én meg honnan tudjam azt? Én vagyok a rendőrség vagy maga?

Jó, ebben van igazság. Másfelől viszont könnyen megeshetett volna, hogy a sportpálya klubházában eltöltött szokásos estéi egyikén meghall ezt-azt. Az ilyen törzsasztaloknál tudvalevőleg a legvadabb spekulációk folynak estéről estére.

– Esetleg a klubházban? – igyekszem segíteni, de a polgármester csak a fejét rázza.

– Manapság már nem járok oda, Eberhofer. – Határozottan bánatosnak tűnik a hangja. – Pontosabban, amióta újra elkezdődtek ezek az ostoba viták…

– Milyen vitákról beszél?

– Eberhofer, Eberhofer! – Már-már kétségbeesett a

hangja. – Az egész falu erről beszél! Már megint maga tud meg utoljára mindent?

– Polgármester!

– Jó, jó. Nem új dolog ez, már a szállodaépítés előtt elkezdődött, arra még azért maga is emlékszik talán. Voltak, akik pártolták, és voltak, akik nem. Aztán jöttek ezek a hogyishívjákok… incidensek, hogy úgy mondjam… Amikor elkezdődött a tervezés, és kiírták a pályázatokat a munkákra, nos, volt, akinek szerencséje volt, és volt, akinek nem.

– Értem. Most pedig…

– Pontosan – vág közbe, aztán újra kézbe veszi a nyilait. – Már megint két táborra oszlott a falu, és mindenki tőlem várja, mint polgármestertől, hogy rendet tegyek. Pedig a hátam közepére sem kívánom, elhiheti…

Pontosan ebben a pillanatban kopognak az ajtón, és Jessy dugja be a fejét.

– Franz, légy szíves! – mondja meglehetősen éles hangon. – Az a banya, az a Kirchbaumerné már megint telefonált és panaszkodott. Azt hittem, már régen úton vagy hozzá.

– Úton is vagyok – közlöm, azzal már indulok is.

A településrész, ahol ez a bizonyos Kirchbaumerné lakik, a háború után épült. Apró házak óriási gyümölcsöskertekkel és szinte mindegyik kertben kis üvegházzal. Lassan hajtok, keresem a házszámot. Amikor végre megtalálom és megállok a járőrautóval, már jön is

felém egy nőszemély, kerekes járókerettel. A házakkal ellentétben ő egyértelműen a háború előttről származik. Egy minimális méretű, de annál hangosabban ugató, ellenszenves kutyaféle kíséri.

Gyorsan kiderül, hogy maga a kitartó bejelentő áll előttem.

– Csak ideért végre? – kiabálja már messziről, ahogy kinyitja a kertkapuját. – Nem siette el, tudja? Napok óta telefonálgatok!

– Most azonban itt vagyok, asszonyom. Megtudhatom, mi a problémája? – kérdezem, miközben megindulok felé, és próbálom távol tartani magamtól a kis dögöt.

– Jöjjön be, mindjárt megmutatom a fényképeimet! – mondja, megfordul, és megindul előttem a ház felé.

Már az előszobában kellemetlen szag csapja meg az orromat. Erős és savanyú, nem tudom hová tenni.

– Milyen fényképekről van szó? – kérdezem, hogy eltereljem a figyelmemet a szagról.

– Hát amiket azokról a pucérkodókról készítettem. Az az ízléstelen valami meg, az meg csak éjszaka ég, tudja? Disznóság! Nincs rá más szó! Disznóság! Ha engem kérdez, Szodoma és Gomorra, ami ott folyik! Négy fiatal férfi lakik együtt, olyan… diákformák. Két fiatal lánnyal, el tudja képzelni? Borzalom, hogy ilyet lehet manapság! Az ember akárhová néz, csak erkölcstelenséget lát! A tulajdonost, aki kiadta ennek a népségnek a házat, már azzal is megfenyegettem, hogy feljelentem! Kicsikém, maradj csendben egy kicsit!

A kicsike azonban nem marad csendben. Nem sok hiányzik hozzá, hogy belerúgjak.

– Tulajdonképpen miért is akar feljelentést tenni, asszonyom? – kérdezem, és minden önuralmamat összeszedve nem rúgom félre a kis dögöt.

– Hát az erkölcstelenség miatt – mondja. Felteszi a szemüvegét, kihúzza a komódja legfelső fiókját, és egy vastag kötegnyi fényképet vesz elő. – Vagy közszeméremsértésért, vagy a köznyugalom megzavarásáért, vagy hogy mondják. Maga biztosan jobban tudja.

– A köznyugalom megzavarása, az tényleg létezik – mondom, aztán szemügyre veszem az első képeket, amiket a kezembe nyom.

Egy fényreklám látszik rajtuk. Pontosabban egy térdelő nő, olyan Pin-up fajta, életnagyságú, és mellette az üzenet: OPEN. Színes, és igen, kissé alulöltözöttnek mondható. Egy falatnyi tűzpiros bikinin kívül nincs rajta semmi. A száját csókra csücsöríti, a szeme kacsintós, a haját mintha szél fújná, a keble pedig meglehetősen terebélyes. Ugyanakkor egészében véve kimondottan mókás, de tényleg. Alig tudom levenni róla a szememet, miközben a kis dög a nadrágszáramhoz kapkod.

– Mindent lefényképezek, már évek óta. És? Mit mond? – rezzent fel merengésemből a mogorva nyugdíjas.

– Éjszakánként, azt mondja? – kérdezem és szemügyre veszem a többi képet is.

– Pontosan. Minden áldott nap nyolctól tizenegyig. Még

vasárnap is!

– Vasárnap is. Értem. De nézze csak, asszonyom, a többi képeken, ezek a fiatalok a szomszédjai, ugye?

– Ahogy mondja. Erkölcstelen bagázs!

– No de a képeken grilleznek, meg füvet nyírnak… meg tollaslabdáznak, vagy csak napoznak…

– Igen, pontosan, nézze csak meg mindegyiket, felügyelő úr! Nézze meg alaposan! Látja ezt? Ezt a semmi kis rongyot szánják ruhának? Ahogy mondtam magának, Szodoma és…

– Gomorra, tudom – mondom, és a komódhoz lépek. Találomra kiveszek néhányat a több száz fénykép közül, de mindegyiken csak fiatalokat látok, akik nem is sejtik, hogy éppen fotómodellként szolgálnak.

– Először is az összes fényképet azonnali hatállyal lefoglalom, asszonyom – közlöm, aztán az első köteggel a kezemben már fordulok is ki az ajtón. Átvágok az előkerten, aztán át az utcán, a túloldalra. Becsengetek és nagyon remélem, hogy otthon találok valakit.

– Igen? – kérdezi sem sokkal később egy fiatal fickó. Pólót, boxeralsót és papucsot visel. A haja a válláig ér.

– Bejöhetek egy percre? – kérdezem, felmutatva az igazolványomat.

Egy perccel később már egy nappaliféle helyiség közepén ülünk, az asztal melletti sörpadon. A fiú átfutja a képeket, amelyeket átadtam neki. Felbukkan egy leányka is, fürdőköpenyt viselt, törölközővel dörzsölgeti a vizes haját. Odaköszön nekem, aztán lakótársa válla fölött

érdeklődő pillantást vet a képekre.

– Ez én vagyok! Ki… Ki készítette? – kiált fel. Leül mellénk és egyik képet a másik után veszi a kezébe, egyre elképedtebb arccal. – Honnan vannak ezek magának? Ki az ördög csinál ilyeneket?

Persze neki magának sem kell sokat gondolkodnia a válaszon.

– Kirchbaumerné? – kérdezi és rám bámul.

– Igen, hölgyem és uram – mondom. Összeszedem a képeket és felállok. – Csak gondoltam, jó, ha tudtok róla. Úgyhogy, ha lehet, ne tartsatok orgiákat az előkertben, rendben?

– Mit gondol maga rólunk? – csattan fel a fiatalember, és a hangja elárulja, hogy tényleg sokkolta a feltételezés.

– Nyugalom, csak vicceltem – nyugtatom meg.

Miközben kikísérnek, eszembe jut a fényreklám-hölgy. Már csak azért is, mert hirtelen megpillantom, ahogy ott áll az ajtó előtt.

– Mondd csak, ezt meg hol szereztétek? – kérdezem, mire a srác elvigyorodik.

– Ajándék volt még az érettségire a barátaimtól. Egyenesen Las Vegasból. Miért? Tetszik?

– Abszolút csúcs.

– Akkor magának adom. Nekem úgyis mindig csak bajom származott belőle. A lányok sem szeretik.

– Komolyan? – kérdezem.

– Komolyan – vigyorog rám, és már húzza is ki a nőszemélyt a konektorból.

– Az öregasszonnyal meg ne foglalkozzatok. Semmi bosszú, vagy ilyesmi, érted?

– Persze, hogyne. – A srác tekintete az alattomos szomszédasszony háza felé kalandozik. – De hogy pont ő csinál ilyeneket, amikor a hülye kis patkánya rendszeresen összeszarja a kertünket, mi meg egy szó nélkül feltakarítjuk.

– Próbáljátok ki egyszer vízipisztollyal – tanácsolom. – Vannak jó erős típusok, olyan a sugaruk, hogy az brutális.

– A kutya vagy a gazda ellen? – kérdezi vigyorogva.

– Ebbe én már nem szólok bele – vigyorgok vissza rá.

Aztán barátságosan köszönetet mondva bepakolom zsákmányomat a járőrautóba, majd visszamegyek a kedves szomszédasszonyhoz.

– Nagyon jól teszi, hogy elkobozza azt az undorító ocsmányságot – kiabálja már az ajtóból. A kis dög meg morogni kezd rám.

– Nem – mondom, és oldalba billentem a dögöt, ami erre nyűszíteni kezd. – Az odaát lakó úr volt szíves, és nekem ajándékozta ezt a remek darabot. Szerintem ugyanis vicces és szexi. Én nagyon örülök neki, maga pedig megszabadul tőle. Ezért hát többé nincs miért felizgassa magát.

– Te jó ég, maga ugyanolyan perverz… – sziszegi felém a vén csoroszlya, a kis dög pedig újból támadásba lendül. Ezúttal azonban rendesen megkapja, ami jár neki, de úgy, hogy átrepül az előszobaszőnyegen, majd földet érve sürgősen jó nagy tócsát enged ki magából ijedtében.

– Jaj, kicsikém, nem szabad bepisilni… – jajdul fel az asszonyság.

Én meg abban a pillanatban rájövök, honnan is származik a szag.

– Hol van a mosogató? – kérdezem, és közben teljesen kiemelem a komód fiókját.

– A konyhában, balra. Miért? – hallom még, de már csörtetek is ki a konyhába. Ott aztán az összes fényképet beleborítom a mosogatóba, előveszem az öngyújtómat, és felgyújtom az egész kupacot. Mire Kirchbaumerné utolér, már magasra csapnak a lángok.

– Nem égetheti el a képeimet! – visít fel kétségbeesetten.

– Igaza van, asszonyom. Elnézést kérek – mondom, és kinyitom a csapot. Sziszegés, füst, gőzfelhő, és a képek nagy, ronda trutymóvá olvadnak össze.

– Ezt szándékosan csinálta! – jajong az asszonyság. – Nézd meg, kicsikém, szándékosan csinálta!

10. fejezet

A Nagyi töltött káposztát készít vacsorára törtkrumplival és endíviával, tökéletesen ötvözve a finomat az egészségessel. Különösen Paul élvezi: a finom szósszal elkevert krumplit olyan lelkesen tömi magába, hogy az egész boldog kis arca csupa törtkrumpli lesz. Ha pedig Susi egy pillanatra szünetet tart az etetésben, és merészel maga is enni egy falatot, a kiskölyök azonnal türelmetlen rikoltozásba fog. Kupi, kupi, azt kiabálja, feltehetően a krumplit értve rajta. Az egész kis arca kipirul. A Nagyi persze azonnal átveszi az etetését, és Paul kis világa máris újra a legnagyobb rendben van. Lassan a hasa is megtelik.

Vacsora után segítek a Nagyinak elmosogatni, Susi pedig közben lefekteti a kiskölyköt.

– Menjetek el egy kicsit kettesben – javasolja a Nagyi, miközben elpakolja a tányérokat. – Susinak is ki kell mozdulnia néha.

– Gondolod? – kérdezem, és figyelem, ahogy az aprócska nőszemélynek lábujjhegyre kell állnia, hogy elpakoljon mindent.

– Mit gondol a Nagyi? – érdeklődik azonnal Susi, amint visszajön hozzánk az emeletről.

– A Nagyi azt gondolja, ki kellene mozdulnunk egy

kicsit, mit szólsz hozzá? Járni egy kört kellemes esti séta gyanánt.

– Pontosan merre is lenne az a kör? Talán Wolfi felé? – kérdezi nem túl lelkes hangon.

– Miért is ne? – kérdezem, odalépek hozzá, és átkarolom a derekát. Oldalra billenti a fejét és a szempillája hirtelen rezegni kezd. Ami igencsak veszélyes. És pontosan tudom, mi következik, és azt is, hogy nehéz lesz nemet mondani rá.

– Átmehetnénk egy kicsit a szállodába – mondja. – Azt beszélik, csodálatos a bárjuk, mindenféle koktéllal és hasonlókkal. Mit szólsz, hercegem?

Hercegem. Nem semmi. Ebből hogyan keveredhetnék ki?

– Susi, drágám – suttogom a fülébe. – Ez most nem igazán jó ötlet. Mert a szállodában mostanában sokat járok… szolgálati ügyben, tudod? Méghozzá szigorúan titkos ügyben. Ezért magánemberként most nem mutatkozhatok ott. A világ összes koktélját szívesen kipróbálnám veled, de jelenleg sajnos lehetetlen. Majd ha vége lesz, bármikor, megígérem.

A fejét még mindig oldalra billenti, de a szempillája már nem rezeg. Helyette az egész szeme összeszűkül. Résnyire, méghozzá. De annyira, hogy már egyenesen a Leopold kislányaira emlékeztet. Azaz a csodálatos feleségére, Panidára, és az én édes kis unokahúgomra, Sushira. Persze azzal, hogy Susi arckifejezése jelenleg sem nem csodálatos, sem nem édes.

– Menjetek át egy kicsit a szállodába! – rikoltja el magát a Nagyi, aki hirtelen ott áll kettőnk között és felfelé pislog ránk. – Azt mondják, nagyon jó a bárjuk, mindenféle egzotikus itallal, meg olyan koktélokkal…

Megcsipkedi az arcomat, leveszi és felakasztja a kötényét, aztán elköszön. Ő most visszavonul éjszakára.

– Akkor marad Wolfi – suttogja Susi megadóan, érezhető csalódottsággal.

– Nagyon sajnálom, kicsim, de a munka elsőbbséget élvez – jelentem ki meggyőzően, azzal már indulunk is.

Szerencsére ezen a szép estén Simmerlt az ő kövér Giselája is elkísérte Wolfihoz. Ami azt jelenti, hogy Susi azonnal társaságra talál. Amint üdvözlik egymást Giselával, már vonulnak is félre az egyik hátsó asztalhoz, egy további perccel később pedig már a létező legintenzívebb pletykálkodás és kuncogás hangjai áradnak felőlük.

A hentespáron kívül csak mi vagyunk ma este a vendégek, ami a szálloda megnyitása óta nem számít kivételes esetnek. Wolfi, mint mindig, a pult mögött áll. A kedvünkért persze azonnal abbahagyja a poharai fényesítgetését, és a sörcsaphoz lép.

– Egy Proseccót, mint mindig? – kiált oda Susinak, miközben már csapolja is a sörömet.

– Te, Wolfi… – Susi feláll és odalép mellénk. – Nincs kivételesen valami másod? Valami könnyen csúszó, tudod… Egy koktél, például. Egy Aperol spritz. Vagy egy

Hugo.

– Rike néném másodszorra egy Hugóhoz ment feleségül – feleli Wolfi viszonylag nyugodtan, és újra nekilát a pohárfényesítgetésnek. – De az nem egy könnyen csúszó fickó volt. Inkább iszákos.

– Szóval nincs? – kérdezi Susi inkább csak magától, mire Wolfi megrázza a fejét.

– Prosecco – ismétli meg.

– Akkor legyen Prosecco – bólint rá Susi beletörődőn, és már indul is vissza Giselához.

Wolfi előhalász a hűtőből egy zöld palackot, amelynek ezüstkanalat dugtak a nyakába, kiveszi a kanalat és tölt egy pohárba. Hátraviszi, leteszi az asztalra, és szívélyesen a hölgyek egészségére kívánja. Akik felénk emelik a poharukat, Simmerl meg én pedig illedelmesen feléjük emeljük a magunkét.

Abban a percben kinyílik az ajtó, és Flötzinger lép be. Lehámozza magáról a sötétkék anorákját, felakasztja a fogasra és gondosan megigazgatja. Miután pedig alaposan megtisztogatta a bepárásodott szemüvegét, körbejártatja a pillantását a helyiségen, és vigyorogva megdörzsöli a kezét.

– Ha tudtam volna, hogy ma családi este van, én is elhoztam volna az én Marymet – mondja, miközben leül közénk.

Wolfi már teszi is le elé a sörét, amit Flötzinger azonnal ajkaihoz is emel.

– Flötzinger – mordul fel Simmerl anélkül, hogy egy

pillantásra is felemelné a tekintetét a söröspoharából. – Ez itt nem családi este. Gisela meg én csak azért vagyunk itt, mert otthon bevernénk egymás fejét. Azt, hogy ezek itt ketten mit keresnek itt, nem tudom, de nem is érdekel.

Ajajaj!

– Ajajaj – vigyorog hátra Flötzinger a leányok felé. – Csak nem csúnyán viselkedtél isteni hitveseddel, Gisela?

– Te csak törődj a magad mocskával, Flötzinger. Van belőle elég, nem igaz? – érkezik azonnal a válasz.

– Igencsak jó itt a hangulat ma este – mondom Wolfinak.

– Ha nem tetszik valami, átmehetsz a szállodába – vág vissza azonnal. Nagyon köszönöm.

A női sarokból harsány nevetés hallatszik. Feltehetően rólunk beszélnek.

– Négyünk közül ezúttal melyikünkön derültök ilyen jót, ha szabad kérdeznem? – érdeklődöm ezért.

– Felfoghatatlan! – tölti be máris Gisela hangja az egész kocsmát. – Ti tényleg azt hiszitek, mindig, mindenhol csak rólatok van szó? Minden mondat, minden nevetés, minden hang, amit csak kiadunk magunkból, mindig kizárólag rólatok, férfiakról szól? Tudod mit, Eberhofer? Tudod, mi a ti igazi problémátok? A mértéktelen beképzeltségetek, az!

– Nem semmi hangulat – állapítom meg újra, ezúttal leginkább csak magamnak, mint a többieknek.

Simmerlék nemsokára ünneplik az ezüstlakodalmukat. Jó, az ünneplik valószínűleg nem a legjobb szó rá. Max

felnőtt és elköltözött otthonról, a hentesüzlet ugyanolyan jól megy, mint az előző nemzedékek alatt, az ember azt gondolná, most már élvezhetik az életet egy kicsit, nem igaz? Ehelyett itt ülnek mind a ketten Wolfinál, együtt és mégis magányosan. És ezt is csak azért, mert otthon már megfojtották volna egymást. Remek. Ilyenkor újra elég pontosan tudom, miért nem vagyok még mindig házas, bármennyire kedvelem is az én Susimat.

Flötzinger riaszt fel a gondolataimból, ugyanis rendel magának egy újabb sört. Innentől válik, legalábbis kriminalisztikai szempontból, igen érdekessé a helyzet. Nem a sör miatt, dehogy. Hanem azért, mert amikor megkérdezem, tulajdonképpen miért itt ücsörög Wolfinál, nem pedig a puccos szállodában, amiről hónapok óta áradozik, először csak rám mered. Nem, nem, mondja aztán, és hevesen megrázza a fejét. Szó sincs áradozásról, közli. Éppen ellenkezőleg. Ez az egész hotel-bagázs, ez eddig is alig tartotta magát a megállapodásokhoz. Először még arról volt szó, Flötzinger kapja a teljes megrendelést. Mindent, ami vízzel, gázzal és fűtéssel kapcsolatos. Csakhogy egyáltalán nem így lett. Mert hogy eljöttek hozzá és tüzetesen szemügyre vették a műhelyét, és akkor villámgyorsan teljesen új szabályokat állítottak fel. Túl kicsi, azt mondták. És hogy ehhez nem elég. Messze nem elég, méghozzá. Mert hogy a szállodát ezerszázalékos biztonsággal fel kell építeni a megszabott határidőre, és nem vállalhatnak kockázatot, és így tovább. Aztán egyik napról a másikra egy nagy landshuti vállalkozás kapta a

megbízást a teljes wellness-részlegre és az egész fűtésrendszerre.

– Nekem meg a végén csak a fürdők maradtak és a szaros vécék – közli, és kortyol egy jó nagyot a söréből. – Pedig a feleségem, a Mary életére esküdtem meg nekik, hogy határidőre kész leszek mindennel. Hiába. Csapolj még egy korsóval, Wolfi.

– A feleséged életére? Hát, a helyükben én is kételkedtem volna – vetem közbe.

– Menj már, hagyd már abba – mordul fel a buheráló egy megvető legyintéssel.

– Azért legyünk őszinték, Flötzinger, neked talán tényleg túl nagy falat lett volna ez a munka – önti az olajat a tűzre a hentes, miközben a kocsmáros újabb korsó sört tesz le a pultra. – Megmondom őszintén, én eleve kételkedtem benne, hogy meg tudnád csinálni.

– Az hadd legyen az én dolgom, Simmerl. Én sem beszélek bele abba, hogyan készíted a húskenyeredet, nem igaz?

– Apropó, húskenyér! – kiabál előre újra Gisela. – Van még néhány húskenyeres zsemléd, Wolfi?

– Nincs – érkezik kapásból a válasz.

– Chips?

– Nincs.

– Ne csináld már itt a cirkuszt, asszony – brummog hátra a válla fölött Simmerl. – Mintha otthon nem jutnál elég ennivalóhoz!

– Te csak fogd be a szád, Simmerl! – Gisela hangja igen

távol áll a kedvestől. – Mert lassan kezd elegem lenni, tudod? És ha nekem elegem lesz, barátocskám, akkor aztán megnézheted magad! Nekem elhiheted!

– Van még egy kis sós rágcsám – szólal meg gyorsan Wolfi egy fiókban kotorászva.

– Ide vele! – kiáltják egyszerre a nőszemélyek. Wolfi előrángat egy zacskó sós rudat és átsiet vele a kocsmán.

– Mondd csak, Flötzinger – folytatom kitartóan. – Tulajdonképpen ki mondta ki a döntő szót a megbízásokkal kapcsolatban?

– Általában az a két fickó, az a Grenzbach, akié a szálloda, azaz akié volt, mert nem sokkal a megnyitó előtt…

– Igen, igen, tudom, feldobta a talpát. És a másik?

– A másik egy Degen nevű volt. Igazából ő tartotta kézben a dolgokat. Őt csak egyetlen egyszer láttam, amikor azt a bizonyos látogatást tették a műhelyemben. Miért kérdezed?

– Flötzinger – mondom, és igyekszem a szemébe nézni, ami nem is olyan könnyű, ha az ember feneket fenéknek vetve ül a másikkal a söntéspultnál. – Flötzinger, ezt a Degent holtan találták az egyik fürdőkádadban, érted? És ha esetleg gyilkosság volt, akkor, barátom, te most gyanúsítottá léptél elő. Megértetted?

– A hulla a kádban… Degen volt? Nem igaz! Vagy mégis? – Bizonytalanul, csodálkozva pislog rám.

– Ő volt – közlöm határozottan.

– Neked elment az eszed? – hördül fel. – Már mitől

lennék én gyanúsított? Csak mert nem kaptam meg azt a megbízást? Nevetséges!

– Ha így nézzük a dolgokat, akár én is lehetnék gyanúsított – szólal meg hirtelen Simmerl a sörébe bámulva.

– Igen, pontosan! – bólogat azonnal lelkesen Flötzinger. – Mert Simmerl meg a húsaival nem kellett, mert az ilyen puccos-flancos helyeknek mindenből csak a bio kell, érted? Hülye seggfejek!

A lányok közben hátul buzgón rágcsálnak és közben fényképeket nézegetnek. Erős a sejtésem, hogy a mi kis Paul babánk lehet rajtuk. Már csak abból is gondolom, hogy csak úgy repkednek az „édes” és „aranyos” jelzők.

– De ha gondolod, tartóztass csak le! – vakkantja felém a víz-gáz-fűtés-buheráló, s közben felmutatja Wolfinak az üres korsóját.

– Engem is – csatlakozik hozzá azonnal a hentes. – Igen, tartóztass le engem is! Kérlek, Eberhofer! Válts meg a kínjaimtól! Tudod, mennyire örülnék egy cellának? Napi háromszori étkezés, egy tévé, amit ide-oda kapcsolgathatok, körülöttem pedig néhány feleséggyilkos. A paradicsom, barátom. Maga a paradicsom.

Alig mondja ki az utolsó szót, már siet is felé hites felesége. Mit siet, robog! Szinte hihetetlen, hogy ezzel a térfogattal ekkora sebességre képes, de képes. Flötzinger pedig már helyezi is együttérzőn a kezét Simmerl vállára.

– Te otromba seggfej! – fújtat Gisela, és szinte várom, mikor kezd habzani a szája. Tovább azonban nem jut,

mert ebben a pillanatban villámcsapásszerűen feltépik az ajtót, és Mary jelenik meg. A pontosság kedvéért hozzá kell tennem, a karján hozza legifjabb leszármazottját, aki bőg, és a kivörösödött kis szemét dörzsölgeti. Mögötte álmosan pislogva lépked a két nagyobb.

Egy pillanatra olyan csend lesz, hogy egy zebrapinty lélegzetét is meg lehetne hallani.

– Ignatz, én ezt nem akarom tovább – mondja aztán Mary nagyon halkan, de nagyon határozottan, a maga erős brit akcentusával.

Flötzinger mintha lassított felvételen csusszanna le a bárszékről, és csak bámul értetlenül a feleségére.

– Mit? Mit nem akarsz tovább, Mary? – kérdezi szinte hangtalanul.

– *Well*, te… vagy dolgozni vagy, vagy szórakozol. Én meg nemcsak gyerekeit egyedül nevelő anya vagyok, hanem egy nagyon *lonely* asszony is, érted? *I am lonely and I hate you, you know*. És most elegem lett, és visszamegyek Angliába.

– Hehe, azt nem teheted.

– De, tehetem, Ignatz. Itt… itt van a kulcs. Tessék. Köszönjetek el Daddytől.

– *Good bye, Daddy* – mondja szomorúan a két nagyobb, a kicsi meg csak sír tovább.

Mary a Flötzinger kezébe nyom egy kulcscsomót, aztán ugyanolyan gyorsan eltűnik, ahogyan felbukkant.

Egy ideig egyikünk sem mozdul. Felfogni sem tudjuk, nem hogy reagálni. Végül Flötzinger ocsúdik először, újra

feltépi a hülye ajtót és kiviharzik. Csakhogy elkésett. Már csak a távolodó taxi hátsó lámpáit láthatja. És hiába ordít utána egyre hangosabban, a taxi nem áll meg és nem fordul vissza.

– Ha! – mondja végül, amikor visszajön, és tenyérrel rávág egyet a pultra. – Majd megnyugszik, a buta tehén. Mit képzel egyáltalán, ki keresi meg azt a rengeteg betevőt öt éhes szájnak, a Szentlélek, vagy ki? Csapolsz nekem még egy sört, Wolfi?

De Wolfi nem csapol. Csak néz Flötzingerre, és a szeme szikrákat szór.

– Mi van már? – ordítja el magát újra Flötzinger, kissé talán túl agresszívan. Pedig választ úgysem kap, mert egyelőre mindannyian sokkhatás alatt pislogunk egymásra. Gisela az első, aki újra működő üzemmódba vált. Legalábbis odamegy Simmerlhez, megfogja a karját, aztán belekarol, Simmerl meg gyorsan letesz két bankjegyet Wolfi elé a pultra, és azzal a hitvese oldalán már el is hagyja a meglehetősen feszült hangulatúvá vált kocsmát. Susi és én is felkerekedünk, és valahogyan a szokásosnál is szorosabban összesimulva gyalogolunk hazafelé.

– Ez a szegény Mary tényleg olyan szerencsétlen – szólal meg Susi az első lépések után, a fejét a vállamra hajtva.

– Tényleg – mondom, és adok egy puszit a homlokára. – De azért Simmerlnek sem könnyebb.

– Milyen furcsa, egyszer Simmerl az a hülye, aki tönkreteszi a kapcsolatukat, egyszer meg Gisela.

– Nem is tudom, kicsim… Nem azt mondják, ha egy kapcsolat tönkremegy, abban mind a két fél hibás? – kérdezem még. De Susi már a gondolataiba mélyedt, valószínűleg a házasság természetén jár az esze, ki tudja. Nekem mindenesetre igen.

Odahaza azért még lezavarunk egy olyan csodálatos menetet, amilyenről Simmerl és Flötzinger urak még álmodni sem mernének. Ezzel pedig a lakáshelyzettel kapcsolatos gondok, legalábbis mára, lekerülnek a napirendről.

11. fejezet

Alig ballagok be másnap reggel az irodámba, már robog is be a polgármester, méghozzá kifejezetten jó hangulatban. Aminek ily korai napszakban nem szoktam kifejezetten örülni. Lenne számomra egy őrülten fontos munka, közli, aztán megérdeklődi, kéznél van-e az egyenruhám, és hogy jó-e a kedvem. Ezzel meg mi van? Igen, folytatja a kezét dörzsölgetve, különös, gyanús mosollyal a képén. Ma kerül sor Niederkaltenkirchen legeslegelső karneváli felvonulására, egy elsőosztályú, nagy bulira, ezért természetesen semmit sem bízhatunk a véletlenre. De egyáltalán semmit sem. Kivonul az egész óvoda, az általános iskola, sőt, még az NKK Lovassportbarátok Egyesület is. És a kertszépítő egylet, és az idősek klubja is járókeretestül, és mindennek a tetejébe még egy DJ-t is hozattak Landshutból a zenei aláfestéshez. Most aztán az egész világ megláthatja, mire képes egy ilyen apró kis település, mint a miénk.

Világos, a felvonulásra magam is rájöhettem volna. Végtére is a Nagyi tegnap reggel óta csak fánkot süt, már egy talpalatnyi hely nincs szabadon a konyhában a fánkoktól. Susi meg reggel óta áradozik, hogy tetszik majd Paulnak a sok tarka figura, meg a zene, meg az egész

felhajtás.

– Remek – mondom a kávémat kortyolgatva. – Remekül hangzik. De elárulná, nekem mi közöm mindehhez?

– Hogy mi köze? Maga is jókat tud kérdezni, Eberhofer! Le kell zárnia az utcát, hogy akadálytalanul és biztonságban vonulhasson a menet! Nehogy aztán a végén jöjjön valami külországi autós, és bumm, mindjárt szanaszét hevernek a hullák! Más sem hiányzik, te jó ég!

– Mondja már meg, polgármester, most, amikor Niederkaltenkirchen gyakorlatilag két részre szakadt, mégis hogy képzeli ezt a nagy vigadalmat? A falu egyik fele indiánnak öltözve áll a jobb oldali járdán, az ellentábor meg cowboynak öltözve a bal oldalin? Maga meg, polgármester, maga mit akar csinálni? Békepipának öltözik és beáll középre, vagy mi?

– Badarság! Maga teljesen rosszul látja a dolgokat, Eberhofer. Vegye úgy, hogy ez egy hogyishívják… egy esély, érti? Esély a mi csodálatos falunknak, hogy újra egymásra találjon a nép! Ehhez pedig mi lenne jobb alkalom, mint amikor mindenféle korú és nemű emberek jókedvűen táncolnak és énekelnek?

– Lehetséges, hogy maga is nem is mindenféle utcákat akar lezáratni velem?

– Hanem? Mit akarnék?

– Rendezvénybiztosítást, például. Úgy értem, csírájában elfojtani minden lehetséges összetűzést kettészakadt lakosságunk két fele között.

– Maga rendőr, Eberhofer! Kötelessége, hogy minden

elképzelhető módon védelmezze a lakosságunkat. A lakosság biztonsága elsőszámú prioritás, és mindig is az lesz, a fenébe! És hogy megválaszoljam a ostoba kérdését, igen, arra a nem várt esetre, ha valóban nézeteltérés támadna valahol, szükség van rá, hogy maga a helyszínen legyen.

Gondoltam.

Mielőtt azonban bármit is felelhetnék, szerencsére megszólal a telefonom, és Günter keres. Méghozzá nem másért, mint hogy közölje velem, aktuális holttestünk egyértelműen és százszázalékos biztonsággal idegenkezűség által lelte halálát.

– Bingó – mondom, és először is leveszem a lábam az asztalról. – Máris indulok.

– Nem kell idejönnöd, Franz, az egészet át tudom küldeni gyorsan… – Befejezni már nem tudja, mert bontom a hívást.

– Gyilkosság – közlöm falunk főnökével, miközben veszem a kabátomat, és próbálok nagyon komoly és elszánt arcot vágni. – Azt pedig azonnal el kell kezdeni felderíteni, polgármester. Hiszen a lakosság biztonsága…

– Igen, igen, megértettem – vág közbe morcosan.

– Volt szerencsém – mondom, azzal már sietek is kifelé.

– Várjon már, várjon, Eberhofer! Most ki fogja lezárni azt az átkozott utcát? – kiabál utánam, ezért megfordulok, visszamegyek a szobámba, a szekrényből előveszek néhány tekercs piros-fehér szalagot, pontosan nyolcat, és a kezébe nyomom.

– Ezzel, polgármester, akár egész Niederkaltenkirchent körbetekerheti – mondom, azzal már ott sem vagyok.

Miközben München felé tartok, elintézek néhány telefont. Tájékoztatom a nagytiszteletű Moratschek bíró urat a legújabb fejleményekről. És Rudit is. Utóbbi nem tűnik meglepettnek, mivel magánnyomozói szimata már régen megsúgta neki, hogy egyértelműen gyilkosságról van szó. Biztosan megmutatta neki az inga. A bíró viszont nagyon is döbbentnek tűnik. Jó, előfordult nála máskor is ilyesmi az ügyeim kapcsán. Ugyanakkor kissé meg is könnyebbült, közli velem. Mert hogy az elmúlt napokban meglehetősen tele volt a bírói gatyája az unorthodox halottszállítás miatt.

– Ha ez kiderült volna, Eberhofer! Gondolni sem akarok rá! – mondja, és hallom, ahogy szippant egy jó nagyot.

– Csakhogy nem derült ki semmi, bíró úr – magyarázom megnyugtatóan. – Én meg már úton vagyok Münchenbe a patológiára. Lássuk, mi volt a halál oka.

– Máris bemegy Münchenbe? Ugye tudja, hogy ezt a maga sok utazgatását mind az adófizetők állják? Nem intézhette volna el telefonon?

– Nem intézhettem volna el, Moratschek. Gyilkossági ügyben nyomozok, ilyenkor mindennek a legalaposabban utána kell járni. A legapróbb nyom sem maradhat figyelmen kívül csak azért, hogy a pénzzel spóroljunk.

– Jó, tőlem azt csinál, amit akar, de mindenképpen jelentse majd, amit megtudott, és arról is tájékoztasson,

milyen lépésekre készül. Nehogy holnap már azzal jöjjön nekem, hogy tisztán nyomozati érdekből Chicagóba kell átrepülnie! Jut eszembe, mondja csak, az apja hazajön még valaha, vagy örökre ott marad a kellemes spanyol napsütésben?

– Fogalmam sincs – mondom az igazságnak megfelelően.

– Értem. Nos, mindenesetre adja át neki szívélyes üdvözletemet, ha legközelebb beszél vele.

– Úgy lesz – ígérem meg, azzal leteszem.

Papa és Moratschek. Egy igazi öregúr-barátság az övék. Nagyban mernék fogadni rá, ha Moratschek nem lenne nős, s ezzel nem lenne biztosított az ellátása, valószínűleg már régen beköltözött volna hozzánk a teljes zenei oldie-gyűjteményével együtt, és minden áldott este vörösbor-orgiát tartanának a Papával. Vagy füvescigaretta-orgiát. Vagy a kettőt együtt. Váltakozva hallgatnák a Beatlest és a Stonest, és a bíró mára teljességgel lepusztult lenne. És valószínűleg munkanélküli is. A két vén csibész.

– Nézzenek oda! Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből! – üdvözöl Günter barátságosan, amint átléptem patológiájának küszöbét. Szívesen használja ezt a szöveget, fogalmam sincs, miért.

– Szervusz – mondom és odalépek mellé a boncasztalhoz.

Ott fekszik a mi elhunyt Degen urunk, méghozzá egy hófehér lepedő alatt, ami alól fent csak a feje, lent csak a

lábujjai lógnak ki, utóbbiakon kis cédula fityeg.

– Ne csigázz, Günter, mondd, mi a helyzet!

– Elmondom, de ugyanezt telefonon is tökéletesen elmondhattam volna.

– Szeretek magam képet alkotni.

– Képet? Miről? Egy már felboncolt hulláról egy lepedő alatt? Mégis milyen új ismereteket remélsz tőle?

– Günter!

– Jól van, jól van. Tehát: a halott férfi, a kora…

– Nem érdekel – mordulok rá, mire oldalra billenti a fejét és összefonja a válláig érő kesztyűbe bújtatott kezeit. – A halál okát akarom tudni, aztán már itt sem vagyok.

– Ahogyan én is – harsan fel hirtelen az ajtó irányából Birkenberger hangja. Ma megint egy olyan rettenetes Segway a közlekedési eszköze, amit újabban igencsak kedvel, és össze-vissza száguldozik vele a mi csodálatos belvárosainkban. Már gurul is felénk, pontosan az asztalnál lefékez, aztán a legszélesebb vigyorával örvendeztet meg bennünket a béna bukósisakja alól. Az egyetlen előny, hogy így kivételesen egyforma a szemmagasságunk, a guruló emelvényének köszönhetően.

– Birkenberger! Megáll az ész! – rikkantja Günter lelkesen. – Mondd csak, mióta van meg ez a fantasztikus járgányod?

– Már néhány hete. És meg kell mondjam, egyszerűen zseniális. Az ember seperc alatt eljut A-ból B-be, mindenhová be lehet hajtani vele, és még a vonatra is fel

lehet vinni. Szuper járgány, én mondom neked – feleli Rudi, és szeretettel megsimogatja a kormányt.

– Eszméletlenül praktikus – bólogat Günter. – Nekem még egy olyan City Scooterem van, tudod, olyan lábbal hajtós. Elég menő, de azért egy ilyen Segway…

– Uraim, hahó! – szakítom félbe a két lelkes kerékrajongót. – Eltennétek későbbre a roller-szakcsevegést? Mondjuk akkorra, amikor már nem vagyok itt, mert elsiettem felderíteni egy gyilkosságot?

Mind a ketten a szemüket forgatják. De azért persze engedelmeskednek. Rudi diktafont húz elő a zsebéből és lenyomja a felvétel gombját, valószínűleg kizárólag azért, hogy én vidéki amatőrnek tűnjek mellette az egyszerű jegyzetfüzetemmel.

Günter legalább végre belefog a dologba, amiért jöttem, és tájékoztat a halál okáról. Végső soron, közli velünk, Degen úr valóban megfulladt.

– Ide nézzetek! – mondja, és megindul a holttest mellett a láb felé. – A tettesetek egyszerűen megragadta a bokájánál, és egyetlen erős rántással a magasba rántotta a két lábát, értitek? A felsőtest ezzel automatikusan víz alá került, és a gyilkosnak már csak ki kellett várnia, amíg az utolsó légbuborék is elhagyja az élettelen testet. Gyakorlatilag ez minden.

– Védekezésre utaló nyom? – kérdezem.

– Nincs, de nem is lehet. Ez ellen a módszer ellen nincs védekezés. A fickó alkoholszintjével meg végképp nincs. Amint a csülkét kirántották a vízből, gyerekjáték volt az

egész.

– Jól értem, hogy nem kellett hozzá komolyabb erőkifejtés? – kérdezem, mire Günter megrázza a fejét, én meg tovább kérdezősködöm. – Van bármi arra utaló nyom, hogy a fickó nem önként szállt volna be a kádba?

– Semmi. Az egyetlen hely, ahol külső behatás érte, az a bokája. Mindkét boka, és semmi más.

– Ami azt jelenti, hogy gyakorlatilag bárki lehetett. Férfi, nő, mindenki.

– Pontosan.

– Várjunk csak egy kicsit! – jelentkezik szólásra Rudi tanárosan felemelt mutatóujjal, amit aztán mindjárt le is enged, és benyúl vele a zakózsebébe. Onnan pedig egy kis műanyag tasakot húz elő, odalép vele hozzám és az orrom elé tartja. Egy hosszú, sötét hajszál van benne. Nézzenek oda!

– Vagy úgy – mondom, aztán továbbadom a tasakot Günternek.

– Igen, ezt a hajszálat néhány más nyommal együtt a szállodai szobánkban, úgy értem, a százhármasban találtam – közli Rudi kissé fensőbbségesen. – Méghozzá igen alapos és fárasztó nyomkutató munka eredményeképpen, uraim.

– Mit találtál még? – kérdezem gyorsan, már csak azért is, nehogy túlságosan lendületbe jöjjön.

– Aki keres, az talál, nem igaz? Szálakat és hasonlókat – mondja, aztán néhány újabb tasakot húz elő, amelyeket ezúttal már közbeiktatásom nélkül közvetlenül

Günternek hajít oda.

– Mindet meg kell vizsgálni. Legelőször is a hajszálat – mondom.

– Világos – feleli a hullaszabdaló, és olyan meredten bámulja a tasakot, mintha puszta szemrevételezéssel meg tudná állapítani, ki követte el a gyilkosságot.

– Igaz is, jut eszembe – mondom, és előhúzom a zsebemből a kis üveget a fürdővízzel, aztán a karórát is. – Ezeket is meg kell vizsgálni.

– Ismerd csak be, ha nem jövök elő a bizonyítékaimmal, ezeket mind szépen elfelejtetted volna – vigyorog Rudi elégedetten. – Ismerd csak be, Franz, ha én nem…

– Nem felejtettem volna el – szakítom félbe. Legszívesebben kitekerném a nyakát.

– De bizony, hogy elfelejtetted volna!

– Fogd be, Birkenberger!

– Tudtam! – közli diadalmasan.

– Még valami, ami fontos lehet? – kérdezem mintegy lezárásként, de mindketten csak a fejüket rázzák.

– Te, Birkenberger, még valami – fordul aztán Günter Rudihoz. A tasakokat az asztalon hagyva újra a rettenetes járműhöz és annak kormányosához lép. – Kipróbáltam már néhányszor a Segway-túrát, tudod, és tényleg szuper szórakozás.

– Nekem mondod, Günter? Mintha az ember újra kisfiú lenne. Egyszerűen hihetetlen – áradozik Rudi.

– Pontosan. Állatira érdekelne egy ilyen járgány, de nem valami olcsó, ugye? Mennyit kellett leperkálnod érte?

– Nem olyan vészes. Én az eBay-en vettem a sajátomat, persze használtan. Csak arra kell ügyelned, hogy… – hallom még Rudit, aztán már csukom is be magam mögött az ajtót.

12. fejezet

Kiválóan kidolgozott taktikám ellenére sajnos nem úszom meg teljesen a blőd farsangi felvonulást. Alig hajtok be kis falunkba a járőrautóval, már messziről látom őket. Megszámlálhatatlan, mindenféle korosztályba tartozó álarcos figura lepi el Niederkaltenkirchen korzóját. Jó, a patikától Bärbel ajándékboltjáig tartó utca nem igazán mondható korzónak, de nekünk ez is megfelel.

Mintha az egész falu itt nyüzsögne, sőt, még a szálloda ezoterikus vendégei közül is látok néhányat, akik jelmezt ugyan nem viselnek, de a révült arckifejezésükről azonnal fel lehet ismerni őket. Rajtuk kívül is megtalálta néhány külországi a hozzánk vezető utat, ahogy egy pontosan mellettem leparkoló pandapárocskától megtudom. Méghozzá helyi médiánk átfogó információi alapján, közli még a pandahím, miközben lezárja a kocsiját. Röviden összefoglalva, Niederkaltenkirchenre ki lehetne tenni a megtelt táblát. Mozdulni sem lehet a tömegtől, és láthatóan mindenki remekül érzi magát. Közöttük Leopold, aki a mai nap tiszteletére tetőtől talpig Pókembernek öltözött, aminek köszönhetően legalább a látványától megkímél, legalábbis a legnagyobb részétől. Mivel pedig ezen kívül a két cukorfalat családtagja

társaságában érkezett, így hajlandó vagyok belenyugvással fogadni jelenlétét.

– Franz bácsi! – visít már messziről a hercegnő-jelmezes kis Sushi, s már rántja is ki a kezecskéjét az apai kézből, és szalad felém, ahogy a lába bírja. Fel is kapom és felemelem jó magasra, hogy jól lássa az egész cirkuszt, ami mindenképpen sokkal kellemesebb látvány, mint az előttük álldogálók térdhajlatát bámulni.

Éppen a lovas különítmény vonul el előttünk, lovagi öltözékben, páncélosan, ami tényleg nem semmi látvány, Sushi még a száját is eltátja a láttukra. Sőt, még én is eltátom a magamét, mert hogy az egyik gebén nem más ül, mint a Simmerl Max fia. Jó, nem igazán ül, inkább görnyed, és görcsösen kapaszkodik a lova nyakába. Nem tűnik éppen lazának és jókedvűnek. Sushinak azért így is nagyon tetszik, ragyog az egész kis arca, és lelkesen tapsol.

– Ma is dolgoznod kell, Franz bácsi? – érdeklődik aztán, megrángatva szolgálati bőrkabátom gallérját. – De miért? Ma farsang van, és a Papinak sem kell dolgoznia.

Kissé durcásan csücsörít. Márpedig a durcás csücsörítésnek soha nem tudtam ellenállni. A legnagyobb erőfeszítéssel sem. Amivel sajnos nőnemű ismerőseim túlnyomó többsége pontosan tisztában is van, és alkalmanként fegyverként is beveti ellenem. A kis Sushi persze nem ilyen. Ő egyszerűen csak azért durcáskodik, mert nem tetszik neki, hogy az ő szegény Franz bácsijának egy ilyen vidám napon is szolgálati

kötelezettségeit kell teljesítenie.

– Tudod, prücsök, a Papi könyvkereskedő, azok meg tarthatnak néha egy kis szünetet – mondom neki, ő pedig figyelmesen néz rám. – Franz bácsinak viszont mindig dolgoznia kell, érted? Mert hogy ő rendőr, és a rendőröknek mindig oda kell figyelniük, hogy semmi rossz ne történhessen.

– Ezt igen jól látja, Eberhofer! – harsan fel hirtelen közvetlenül mellettem egy hang. A polgármester furakszik oda hozzám, Cézárnak öltözve. – És ez a gyönyörű kis hercegnő kicsoda?

– Lillifee hercegnő – közli Sushi félénken, aztán a vállamba rejti az arcocskáját.

– Lillifee hercegnő, vagy úgy – mondja az ókori hadúr, és görcsösen igyekszik elkapni a leányzó pillantását. – Milyen szép kis Lillifee hercegnő, hehe… Milyen szép koronája van… Talán csak nem fél a kis Lillifee hercegnő azoktól a nagy-nagy pacikáktól?

– Neem… – feleli Sushi anélkül, hogy felemelné az arcát.

– Hát akkor meg miért bújik el ez a kis hercegnő? – próbálkozik újra a falufőnök. Kezd idegesítő lenni.

– Nem szeretlek – közli vele erre Sushi hangosan, és most végre ránéz. – Menj el!

Egy pillanatnyi gondolkodási idő után Cézár heherészni kezd. Talán kissé hisztérikusan. Jó, a helyzet tényleg nem éppen kellemes. Le is engedem Sushit a földre, és már fut is a szülei felé. Akik mellett időközben Susit is felfedezem, mellette pedig a babakocsit, benne a teljes nyugalommal

alvó Paullal. Odaintek nekik, Susi visszaint, de aztán újra visszafordul Panidához.

– Tessék mosolyogni! Mindenki mosolyogjon! – ordítja el magát hirtelen a Nagyi, és a magasba tartja a telefonját, amelynek képernyőjéről Liesl Mooshammer vigyorog ránk.

A polgármester szinte halálra rémülve rándul össze, és még azután is igencsak kétkedő pillantásokat vet ránk, hogy a Nagyi kimerítően beavatja a Skype rejtelmeibe.

– Mooshammerné nem éppen Karib-tengeri hajóúton van? – kérdezi a homlokát törölgetve.

– És? – kérdezek vissza.

– Hogyhogy és? Karib-tengeri hajóúton van, aztán egyszer csak rám néz a Nagyi telefonjából és azt mondja, üdv, polgármester!

– Mondj te is valamit, Franz! – nyaggat a Nagyi.

– Szervusz, Liesl – mondom ezért illedelmesen és egy pillantást vetek a képernyőre, amelyről egy fürdőruhás, turbános, és a kezében egy gigászi méretű koktélt tartó Liesl néz vissza rám. – Csinos vagy. Jó dolgod van?

– Elmegy – hallom némi csúszással a választ, ami nem éppen áll összhangban a látvánnyal. – Nagyon meleg van, tudod, Franz? De látom, nálatok szép farsang van, igaz?

– Elmegy – felelem az igazságnak megfelelően, de a Nagyi már indul is tovább.

– Nézd csak, Liesl, ott van a Simmerl fia, Max – hallom még a hangját távolodóban. – Ott görnyed azon a gebén, pontosan mintha éppen a nadrágjába…

– Nem is gondoltam volna, hogy a Nagyi így lépést tart a korral… úgy értem, technikailag – szólal meg mellettem lenyűgözötten a polgármester, én meg a Nagyi helyett is örülök az elismerésnek. Mert hogy nagyon büszke vagyok az idős leányzóra. Ha belegondolok, hogy szűk éve még azt sem tudta, egyáltalán hogyan kell bekapcsolni egy ilyen kütyüt, most meg ott furakszik a tömegben, hogy kebelbarátnője a távolból is élvezhesse honi farsangunkat, hát le a kalappal előtte.

A Landshutból hozott DJ nagyon igyekszik, és kissé valószínűleg fázik is, legalábbis folyamatosan ugrál.

– Gyerünk, kalandra fel – hangzik fel már másodszorra, ezúttal már torkok százaiból, amire Paul is felébred. Megdörzsöli fáradt szemecskéit, megbizonyosodik róla, hogy a mamája ott van mellette, aztán előrehajol a kocsiban ülve. Mivel pedig közvetlenül előtte éppen senki nem áll, úgy tűnik, élvezi a látványt, legalábbis boldogan mosolyog. Amíg a Nagyi oda nem toppan elé és nem mutatja meg Lieslnek. Mert akkor azonnal sírni kezd, de úgy, hogy Susinak fel kell vennie. Az anyai karok biztonságában persze újra szép a világ, onnan már újra kedvtelve lehet nézegetni a bolond tömeget. Én meg őket kettőjüket figyelem a távolból, és én is nagyon élvezem a látványt.

De csak rövid ideig. Mert hogy hirtelen akkora verekedés tör ki, hogy azt el sem lehet mondani. Flötzinger rávetette magát valakire. Nem is egyvalakire, ráadásul. Nem semmi látvány.

– Mi van itt? – kérdezem Flötzingert, amint odaérek mellé.

Az egész arca vörösen lángol.

– Mi lenne, Eberhofer? Kiröhögték a mi buherálónkat – tájékoztat Simmerl, aki hirtelen ugyancsak feltűnik mellettem egy sültkolbászos zsemlét fogyasztva. – Amiért a neje az egész fészekaljjal együtt faképnél hagyta, így volt, Flötzinger?

– Hol lehet sült kolbászt kapni? – teszem fel a kérdést, mire falunk hentese máris készségesen mutat a fogadó irányába.

– Gisela ott állította fel a standot, a Wolfi mellett. Van bajor fehér, meg rendes kolbász is, kinek mi tetszik. Én a fehéret szeretem jobban, de ízlés dolga, nem igaz?

– Csináljon már valamit, Eberhofer! – hörög mellettem a polgármester, miközben a Nagyi lelkesen a verekedőkre irányítja a telefonját.

– Flötzinger – mondom ezért. – Hagyd már abba ezt a marhaságot és gyere sültkolbászt enni.

– Sültkolbászt? Hol? – akarja máris tudni, és már el is engedi ellenfeleit. Azok még fenyegetőznek egy kicsit mindenféle feljelentésekkel, de leintem őket. Mert hogy amíg a gyilkosságot fel nem derítettem, addig úgysem foglalkozom semmiféle feljelentéssel. Aztán Flötzingerrel együtt szépen átsétálunk Giselához, aki a grill mögött áll. Úgy tűnik, a tévébeli Cindyhez hasonlóan öltözött, legalábbis pink melegítőbe préselte összes kilóját.

– Szervusz – mondom, amint odaérek. Többet nem is

tudok mondani, mert a mennyei illattól elakad a szavam.

– Fehéret vagy vöröset? – kérdezi viszonylag lélektelenül, miközben már vág is fel egy zsemlét.

– Fehéret.

– A vörös jobb.

– De Simmerl azt mondta…

– Simmerl nem ért hozzá.

– Az lehet, Gisela, de…

– Szóval vöröset – szakít félbe immár másodszor is, két szál sültkolbászt nyom a zsemlébe, és már nyújtja is felém. Én meg elveszem. Mi mást tehetnék? Jó, tényleg remek az íze, azt meg kell hagyni. Flötzinger már kérdés nélkül is a vöröset kapja, de neki mindegy is, mert éppen azzal van nagyon elfoglalva, hogy a koszt letörölgesse a kasszafúró-jelmezéről.

– Te, Gisela, mondd csak, a te Maxod… – mondom rágás közben, és a fejemmel a kölyök és a paripa felé intek. – Nem ült túl sokat nyeregben, nem igaz?

– Egész életében ma ült másodszor lóra. Először még öt- vagy hatéves lehetett, és egy perc múlva már le is esett róla – közli, miközben forró kávét tölt magának egy termoszból.

– Leesett. Vagy úgy. Akkor meg miért éppen egy ekkora felfordulás közepén próbálkozik újra?

– Kérdezd a kis barátnőjét, aki évek óta lovagol, sőt, még mindenféle versenyekre is jár. Max meg, gondolom, imponálni akart neki egy kicsit, tudod, hogy megy ez…

– Nincs nekem is egy kávéd, Gisela? – szólal meg

Flötzinger, mire Gisela bólint, tölt, és átnyújtja a bögrét.

– Esetleg egy kis tej is lenne bele? – kérdez tovább a buheráló.

– Zsírszegény.

– Igen, azt látom, de rendes tej van?

Ajajaj!

Gisela fogja a tejesdobozt és teljes tartalmát szépen rázúdítja a buheráló fejére. Akinek ezek után el is megy a kedve a kávétól, legalábbis elfordul és elmegy.

– Kaphatnék még egy sültkolbászos zsemlét? – próbálom oldani kissé a hangulatot.

– Máris – bólogat elégedett vigyorgással a hentesné.

– Esetleg jó bajor fehér kolbásszal? – kérdezem már-már félénken, de erre is rábólint.

A járdán közben néhányan körbeálltak, és karonfogva ugrálnak és táncolnak valami blőd slágerre. Közöttük az én Rudi barátom. Amennyire meg tudom ítélni, nem vett fel jelmezt, legalábbis nem öltözött be jobban, mint az elmúlt napokban tette. Ahogy meglát, még magasabbra ugrál, és bolondul integet.

Sajnos rajta kívül is felfedez valaki. Méghozzá éppen a vén Kirchbaumer banya, aki most gördül be a kerekes járókeretével és a kis dögjével a kolbászos standhoz. A kis dög meg, amint megérzi a szagomat, már harap is bele a nadrágszáramba. Meg is kapja a jutalmát, egy szép rúgást a grill irányába, azzal a figyelmeztetéssel, hogy legközelebb ő sül majd a rácson.

– Ne legyen már ilyen durva – jajong a gazdi, de a dög a

jelek szerint ért a szóból, legalábbis visszavonulót fúj.

– Fehéret vagy vöröset? – kérdezi Gisela.

– Köszönöm, semmit – közli vele a banya, aztán közvetlenül mellém totyog. – Még ma ki kell jönnie hozzám, felügyelő úr! Okvetlenül ki kell jönnie!

– Mi okból? – érdeklődöm a zsemlémbe harapva. Simmerlnek igaza van A fehér még a vörösnél is jobb. Hihetetlen.

– Kénsav – közli Kirchbaumerné. A nagy zajban nem vagyok biztos benne, hogy jól hallottam.

– Kénsav? – ismétlem meg ezért, átható pillantást vetve rá.

Még áthatóbban néz vissza rám, aztán feltűnően lassú mozdulattal bólint.

– Igen, kénsav, felügyelő úr. Nálam, otthon. Szinte teljesen biztos vagyok benne, hogy a csapból jön. Érezni a szagát, tudja?

– A csapból.

– Igen. A vízcsapból. Nem minden nap, csak szerdán és vasárnap – folytatja, miközben arrébb megyünk egy kicsit, mert új vásárlók érkeztek a standhoz

– De ma péntek van, nem igaz? – mondom, ügyelve rá, nehogy a kis dög akár csak közelítsen is a lábam felé.

– Istennek hála, igen. De akkor is ki kell jönnie, felügyelő úr. Nehogy bajunk essen, nekem meg a kicsikémnek.

Azt semmi esetre sem akarjuk, hogy a kicsiképének baja essen, ezért megígérem, hogy másnap kimegyek hozzá.

Már csak azért is, hogy végre békén hagyjon és arrébb guruljon a kis döggel együtt. Hát hogyan élvezze az ember békességben a sültkolbászos zsemléjét, ha közben egy másodpercre sem veheti le a szemét arról az aljas kis vakarcsról? Amint viszont eltűnnek, máris jobb a hangulatom. Aztán meg még jobb, amikor Wolfit látom közeledni két korsó sörrel a kezében. Az ember el sem tudja képzelni, milyen nagyon meg lehet szomjazni két sültkolbászos zsemlétől. Koccintunk. Mindjárt jobban érzem magam. Az ember szinte azt hihetné, egy ilyen farsangi felvonulás tényleg mindenkinek kínál valamit, nem igaz?

Túl sokáig azonban sajnos nem élvezhetem a pillanatot, merthogy az ifjabb Simmerl lovának viszont éppen most megy el a kedve az egész farsangtól. Amit pedig úgy fejez ki, hogy megbokrosodik. Ugrálni kezd, dobálja magát, aztán szépen lehajítja a hátáról megzavarodott lovasát, nekem meg először arról kell gondoskodnom, hogy befogjam a hülye gebét, aztán meg elrángassam Giselát Max megrongálódott teste mellől, végül pedig szirénával és kék villogóval mindkettőjüket eljuttassam a legközelebbi kórházba. Ami maga a pokol, mert a kölyök az egész úton úgy ordít, mintha nyúznák, különösen a fekvőrendőröknél, amelyeken átugratok… Ne is kérdezzék!

13. fejezet

Másnap reggel éppen kilépek a zuhany alól, amikor nyílik az ajtó és bevonul Birkenberger, ezúttal halványkék melegítőben és pomponos, sárga sapkában. Nem semmi látvány. Miközben elvégez néhány nevetséges nyújtást, közli velem, hogy ma már megitta a gyömbéres csalánteáját és túl van a yin-jóga gyakorlaton is. És hogy mindjárt indulnia is kell vissza a szállodába a nevetés-edzésre, csak gyorsan beugrott hozzám a meditációs sétája közepette.

– Az ember mintha újjászületne, Franz – zihálja, miközben kishíján körbetekeri a felsőtestét a dereka körül. Undorító egy látvány. – Megtanulsz rendesen lélegezni. Átlégzés, méghozzá egészen a szeméremcsontodig, érted? Mély belégzés orron át, aztán… kilégzés a szájon át.

– Nincs nekem időn átlélegzésre, Birkenberger. Egy gyilkosságot kell felderítenem.

– Apropó, gyilkosság… Mindenképpen vedd elő a bármixert, Moritz a neve – folytatja, miközben a karját felválta hol a mennyezet, hol a padló felé nyújtogatja.

– Hagyd már abba ezt a keljfeljancsi-figurát és azonnal mondd meg, mit tudsz! – bődülök el, mivel már szinte

beleszédülök a látványába.

Rudi forgatja egy kicsit a szemét, de aztán megered a nyelve. Igen, mondja, ez a Moritz, ez ott a szállodában a bárpincér. És ami feltűnt Rudinak vele kapcsolatban, az az, hogy a fickó igen alaposan megnézegeti magának a vendégeket.

– Tudom, miről beszélek, Franz. Az én szakmámban a legkülönbözőbb emberek obszerválása a legfontosabb képesség. És akár hiszed, akár nem, ez a fickó igen tehetséges megfigyelő, ezt azonnal felismertem.

– Vagy úgy – mondom, mert először is semmi más nem jut eszembe, másodszor pedig mert lefoglal, hogy találjak egy pár tiszta zoknit magamnak

– Figyelsz rám egyáltalán, Franz?

– Igen, igen, egy igazi megfigyelő… – mondom. Végre találok zoknit, bár lyukas. Tiszta ugyan, de lyukas. Nem nagy rajta a lyuk, azt nem lehetne mondani, de mégis. A lyuk az lyuk, nem számít, mekkora. Ugyanakkor az egyetlen pár tiszta zokni a házban.

– Pontosan – bólogat Rudi, azzal újfent ugrálni kezd. – Tegyük fel, Franz, hogy a néhai Degen beült a bárba. Márpedig ezt gyakorlatilag biztosra vehetjük, mert az a bár egy csúcs, én mondom neked. Szóval, tegyük fel, beült a bárba. Akkor pedig ez a Moritz biztosan tud mondani neked egy-két dolgot. Például, hogy volt-e valaki Degennel. Vagy hogy mit ivott. Egyébként lyukas a zoknid. Mind a kettő.

– Rudi!

– Mi van?

– Menj lengetni az ingádat, vagy meditálj, de abba légy szíves ne szólj bele, hogyan végezzem a munkámat! – morgolódom.

– Nem tudsz megsérteni, Franz, és tudod, miért? Mert teljes mértékben relaxált vagyok, érted? Csak annyit mondok, Qigong. Minden áramlik.

– Ennek igazán örülök. Most pedig megyek és megnézem azt a te híres bármixeredet. Elvigyelek, vagy inkább áramlasz?

Rudi nem akarja, hogy elvigyem. Mert hogy még teljesítenie kell a meditációs túrája második részét.

– Tulajdonképpen miről meditálsz? – kérdezem, miközben kifelé tartunk az udvarra, de meg sem hallja, hanem már ugrál is el az idétlen ugrásaival, hogy csak úgy dülöngél a pompon a sapkáján.

Ahogy be akarnék szállni a járőrautóba, a Nagyi feltépi a ház ajtaját és már robog is felém, igen hangosan tudakolva, hová akarok menni így, reggeli nélkül. Elmutogatom neki, hogy nyomozástechnikai okokból a szállodába kell mennem, ahol, tapasztalatból mondhatom, kiváló színvonalú gasztronómiai ellátásban lesz részem. Kissé sértődött arcot vág a mi reggeli-istennőnk, de semmi nem segít. A szolgálat az szolgálat.

– Láttad az előbb, hogy ugrált Rudi? – kérdezi még, mire bólintok. – Tegnap éppen a temetőből jöttem haza, akkor meg azt láttam, hogy ott áll a patak mellett, a mezőn, és egy bükkfát ölelget. Még meg is álltam, mert azt hittem,

rosszul látok. De tényleg ott állt, csukott szemmel, és jó tíz percig ölelgette azt a fát.

– Néha kicsit túlzásba viszi – mondom inkább csak magamnak, aztán az órámra mutatok, mert lassan tényleg indulnom kell. Már húznám is fel a kocsi ablakát, amikor a Nagyi pillantása a hátsó ülésre siklik.

– Ez meg mi? Micsoda undorító dolog ez? – kérdezi. Megfordulok, és látom, hogy vadonatúj félpucér nőszemélyem fekszik ott a hozzá tartozó világítással együtt. Az ajándék, amit a kocsiban felejtettem.

– Ez… ezt ajándékba kaptam – mondom röviden, és indítok.

– Ajándékba? Teljesen elment az eszed? Nekem mindegy, hová teszed ezt a förtelmet, de erre a tanyára be nem hozod, azt megmondom!

Azzal megfordul és elcsörtet a ház felé. Én meg vigyorogva a gázra lépek és már ott sem vagyok.

A bár még nem nyitott ki, ami nem csoda reggel negyed kilenckor. Kevés vendég vágyik ilyenkor koktélra, legyen bármilyen nagy és különleges is. A bárban amúgy sem nagy a forgalom az utóbbi napokban, mint Nüterstől megtudom. Ezek az ezoterikusok jobban szeretik az undorító teáikat, meg a mindenféle gyógyvizeiket, amelyeket csak egy bizonyos hőfokon és kortyonként lehet fogyasztani. Nem éppen csábító gondolat.

A bárpincérrel ennek ellenére beszélhetek, mert hogy Moritz itt lakik a szállodában, közli Nüters úr, majd

megérdeklődi, hozhat-e nekem valami apróságot a svédasztalos reggeliből. Miért is ne?

Tíz perc sem telik el, már ott ül velem szemben Moritz, személyesen. Nüters megtalálta a fittnesz-stúdióban, és egyenesen hozzám irányította. Az úriember ennek megfelelően sportos öltözetet visel, bőrtechnikailag pedig olyan barna, mint egy kókuszdió. Mint aki a szoláriumban alszik. Félretolom az előttem sorakozó tányérokat és előveszem a jegyzetfüzetemet.

– Eberhofer – mutatkozom be, előhúzva a tollamat is. – Franz Eberhofer, hogy pontos legyek. Rendőrfelügyelő vagyok, és a…

– Igen, tudok róla. Nüters úr volt olyan kedves, és elmondta – szakít félbe, és megigazgatja a vállára vetett törölközőt.

– Annál jobb. Akkor mindjárt bele is vághatunk. Kezdjük mindjárt a nevével. Moritz…

– Herrschinger-Knottendorfer. Ifjabb.

– Maradjunk a Moritznál – mondom. Előveszem a halottunkról készült fényképet és odatolom elé az asztalon. – Ő az áldozatunk. Ismeri?

– Hogyne ismerném. Szegény Degen úr! Egy egész estét elüldögélt nálam a bárban, tudja? Olyan… barátságos, jókedélyű ember volt. És nagyvonalú. Megtenné, hogy elteszi ezt a képet?

– Egyedül üldögélt a bárban? – kérdezem, miközben elteszem a képet.

– Csak az elején. Úgy… nem is tudom, mondjuk, úgy

tízig. Talán fél tizenegyig. Nagyon kellemesen elbeszélgettünk, de azt azonnal láttam rajta, hogy vár valakit.

– Miből látta?

– Abból, hogy hol az órájára nézett, hol a bejáratot figyelte.

Jó, ez logikus.

A szemem sarkából látom Grenzbachnét a csinos dirndliruhájában, ahogyan éppen felénk indul. Először arról érdeklődik, van-e valami újdonság, aztán hogy gasztronómiai téren tehet-e értünk valamit. Illedelmesen megköszönjük és két kávét rendelünk. Bólint, mosolyogva összeszedi a tányérjaimat, aztán már suhan is el.

Már csak mi ketten ülünk a reggelizőteremben. Mindenki más már a napi dolgát teszi. Azaz nevet. Ahogyan Ruditól tudom, de akusztikailag is egyértelműen bizonyosságot nyer, az ezoterikus menetrendben a nevetés-szeminárium van soron. Ami az én dolgomat viszont nem teszi könnyebbé. Mert hogyan koncentráljon az ember a kihallgatásra egy gyilkossági ügyben, ha mindössze néhány méterrel arrébb néhány eszement a lelkét is kikotkodácsolja magából?

– Tulajdonképpen miről beszélgettek Degen úrral? – kérdezem, megpróbálva újrarendezni a gondolataimat. Beszélgetőtársam is hasonlóképpen érezheti magát, legalábbis hunyorog egy kicsit, mielőtt válaszolna.

– Hogy miről beszélgettünk? Mindenféléről. Például a családjáról. Mutatott is nekem néhány fotót róluk. Igazán

kedves család. Nagyon sajnálom őket.

– A munkájáról is beszélt?

– Arról is, igen. Az egész szállodaépítésnél ő volt itt a főguru, és azt mondta, sajnos nem ment minden olyan zökkenőmentesen, mint szerette volna.

Újra felbukkan Grenzbachné, hozza a két kávét és hozzá egy kis tálca aprósüteményt. Igen ínycsiklandó aprósüteményt, méghozzá. Vajon az íze is jó? Meglátjuk. Ki is veszek azonnal egy marékkal, és Moritz is siet kiszolgálni magát, de ő csak egy süteményt vesz el. A kigyúrt teste alapján gondolom, nem engedélyez magának többet. Ki tudja. A sütemény mindenesetre szenzációs.

– Akkor folytassuk – mondom morzsákat szórva, és iszom egy korty kávét. – Mi közelebbit mesélt magának Degen úr ezekről a nehézségekről?

– Az úgy volt, hogy éppen kicsúszott a kezemből egy poharakkal teli tálca. Persze nagyon mérgelődtem, és azt hiszem, inkább vigasztalásként mondta, hogy nála sem ment minden zökkenőmentesen. Inkább csak utalt a problémákra.

– Nevek is elhangzottak? – kérdezem, de Moritz megrázza a fejét. – Rendben, ezek szerint tehát tízig, esetleg fél tizenegyig egyedül volt. Utána ki társult hozzá?

Alig mondom ki a kérdést, a fickó hátradől és összekulcsolja a két kezét a tarkóján. A pillantása a mennyezetre vándorol, napbarnított arcán merengő mosoly suhan át.

– Egy igazi bombázó – közli velem elragadtatottan. – Nem sok ilyen klasszis nőt láttam életemben, pedig elhiheti, felügyelő úr, az én munkámban sok mindent lát az ember. De ez a nő, ez egyszerűen leírhatatlan volt.

– Azért csak próbálja meg leírni.

Miközben a fickót hallgatom, kénytelen vagyok igazat adni Rudinak. Ez a Moritz egészen rendkívüli megfigyelő. Ráadásul olyan pontosan festi le a hölgyet, hogy a végén gyakorlatilag magam előtt látom. Szóval erre a hölgyre várt olyan nagyon órákon át a megboldogult Degen úr. Körülbelül egy-hetven magas, nádszálkarcsú. Tökéletes arányok. Sötétbarna bubifrizura. Bézs ballonkabátot viselt, magassarkú vörös cipőt és neccharisnyát. A kabátot egyébként nem vette le, miközben elfogyasztottak ketten egy üveg pezsgőt, Moritz pedig le merné tenni a nagyesküt, hogy a kabát alatt alig volt valami, ha volt egyáltalán. Amiben én is biztos vagyok, elnézve a fickó merengő vigyorgását.

Mellettünk a hülye nevetők egyre hangosabbak lesznek. A nevetésük egyre közelebbről hallatszik. Már a folyosón jönnek, aztán elhaladnak a reggelizőterem ajtaja előtt, aztán végre elhalkulnak, és a hangok szobákra oszlanak szét.

Te jó ég, Rudi! Mit tettek veled ezek az emberek?

– Rendben – mondom, hogy visszatérjek a témánkhoz. – Tehát kettesben ültek egy asztalnál és pezsgőt ittak.

– Eredeti francia Champagne-t.

– Tőlem…

– Nem, nem, ez nagyon fontos! A pezsgő és a champagne nem ugyanaz! Nem szabad összekeverni a kettőt! Az Ön munkájában is biztosan van hasonló, nem igaz? Például nem nyúl a fegyveréért, ha egy büntetőcédula is elég.

– Arra azért ne fogadjon nagy összegben. Most pedig folytassuk. Szóval champagne-t ittak.

– Igen, igen… És, hogy úgy mondjam, nagyon jól érezték magukat együtt. Sokan beszéltek és nevettek. És hevesen flörtöltek.

– A leírása alapján, Moritz, lehetséges, hogy a hölgy egy… hivatásos volt?

A bárpincér megrázza a fejét.

– Nem tudom elképzelni. Tényleg. Ismerem a hivatásosokat. Ez nő nem tartozott közéjük. Vagy ha netán mégis, hát akkor abba a kategóriába kellett tartozzon, amit ez a Degen soha nem engedhetett volna meg magának.

– De a champagne-t azért megengedhette magának?

– A kettőt össze sem lehet hasonlítani. Van fogalma róla, mennyit keres óránként egy luxusprostituált? Legyen szó akár szexről, akár csak pezsgőzésről?

– Champagne-ozásról – javítom ki.

Elvigyorodik.

– Komolyan beszélek. Legalább két órát eltöltöttek a bárban. Ami a champagne-t illeti, azt úgyis a ház állta. Az összes vendég fogyasztását a szálloda fizette.

Nem semmi, azt meg kell hagyni. A prostituált

gondolatát gyorsan el is vetem, főleg, amikor Moritz elmeséli, hogy Degen és a hölgy ugyan erőteljesen flörtöltek, másfelől viszont az volt az érzése, hogy már régen és nagyon jól ismerik egymást.

– Szóval inkább egy szerető? – kérdezem.

Moritz bólint.

– Ha engem kérdez, egyértelműen.

Nekem pedig a gyászoló kis család villan az eszembe. A végtelenül szomorú asszony a tésztától ragacsos kezével, ahogy ott ült a konyhájában. Az asszony, akinek az egész világa összeomlott. És a két aranyos kislány a vastag kötött sapkában, a szeplőkkel és a foghíjakkal.

Mocsok egy alak volt ez a Degen!

– Van még kérdése, felügyelő úr? Mert ha nem… akkor én mennék is vissza edzeni – mondja Moritz a bicepszét ugráltatva.

– Menjen csak. Pillanatnyilag nincs több kérdésem – mondom, a fickó pedig már tűnik is el az alagsorba vezető lépcsőn.

Kifelé menet megállít Nüters úr. Lenne-e egy percem, érdeklődik, aztán egy született összeesküvő stílusában félrevon, és sugdosni kezd a fülembe. Van itt egy nagyon furcsa alak, mondja. Ugyanaz, aki minden áron ragaszkodott a száznégyes szobához. Igaz, hogy az ezoterikus napokra jött, de akkor is nagyon furcsán viselkedik. Egyáltalán nem olyan, mint a többi ezoterikus. Ráadásul Nütersnek az a kellemetlen érzése támadt, hogy a fickó mintha körülszimatolna.

Vagy úgy.

– Megtenné, hogy utánanéz, felügyelő úr? – kérdezi végül.

– Amint feszes szolgálati beosztásom megengedi – mondom, és igencsak nehezemre esik visszafojtani a vigyorgást.

14. fejezet

Hazafelé benézek Simmerlhez. Az ember végtére is érző lény, akit nem hagynak hidegen a barátai bajai, nem igaz?

Max még mindig kórházban van, meséli a hentes, miközben teljes odaadással fényesíti a pultját. A bordatörés és a kiugrott váll még nem is lenne olyan nagy baj, de az agyrázkódás! Úgy fáj a szegény kölyök feje, hogy alig bírja elviselni. Gisela már kora reggel bement hozzá, úgysem tudta lehunyni a szemét egész éjjel.

– És te? Vásárolnál valamit? – kérdezi aztán a húsok felé intve.

– Nem, semmit – mondom, mert a szállodai reggelitől még mindig a kipukkadás veszélye fenyeget. Simmerl ennek ellenére levág két tucat jó bajor fehér kolbászt, aztán néhány pereccel és négy tubus mustárral együtt bepakol mindent egy nagy zacskóba.

Süket lenne?

Aztán meg kijön a pult mögül, felveszi a kabátját, és egy kulcscsomót húz elő a zsebéből.

– Bezársz, vagy mi van? – kérdezem ezért.

– Mégis, szerinted mit csinálok? – kérdez vissza, fogja a zacskót és indul vele az ajtó felé.

– De hát még nagyon messze a záróra – mondom rövid

pillantást vetve az órára.

– De nem nekem. Ma ugyanis a magam ura vagyok, érted? Nincs Gisela, nincs parancsolgatás. Különben is, a fehér kolbászt még dél előtt meg kell enni, nem igaz? Hogy is van a mondás? A bajor fehér nem hallhatja meg a déli harangszót.

Jó, ebben igaza van.

Ő mindenesetre most átmegy Wolfihoz, közli, ahol aztán Flötzingerrel, a polgármesterrel, és magától értetődően a kocsmárossal együtt egy pompás fehérkolbászos reggelit tart. Igen.

Most, hogy belegondolok, tulajdonképpen nem is vagyok én olyan jóllakott. Mert hogy a híres bajor fehér kolbász és a ropogós perec Bajorország mennyországa. Világos.

Simmerl még gyorsan kiakaszt egy táblát az ajtóra, aztán kimegyünk és a hentes bezárja az ajtót.

Tragikus esemény miatt zárva, olvasom.

– Te, Simmerl, nem gondolod, hogy ez a tábla egy kicsit… mondjuk úgy, félrevezető?

– Miért lenne az? Szegény fiam súlyos sérülésekkel fekszik a kórházban. Ez talán nem tragikus?

Vagy úgy.

– Akkor szervusz, Franz – mondja Simmerl kurtán, miközben még mindig egy kissé zavartan bámulom a kiírást.

– Igen, szervusz – motyogom elgondolkozva, de akkor a hentesnek már nyoma sincs.

Alapjában véve nagyon furcsa ez a történet, nem igaz? Méghozzá nem is pusztán ezért, mert a hentes órákkal a hivatalos záróra előtt bezárja a boltját, és ezzel az akciójával jól felbosszantja majd a potenciális vevőket, sőt, ami még rosszabb, esetleg még Giselát is. Aki egyszülött fia rongálódása okán pillanatnyilag amúgy is meglehetősen érzékeny állapotban van. Persze, mi közöm nekem mindehhez? Amin viszont még sokkal jobban csodálkozom, az az, hogy Simmerl meg sem kérdezte, nem akarok-e vele tartani. Hiszen ő nem tudhatja, hogy még mindig tele a hasam. Nagyon is lehetséges lenne, hogy én is szívesen bekapnék egy pár jó fehér bajort, hozzá meg egy hideg sört. Tehát miért is nem kérdezett meg? Csak nem maguk között akarnak lenni az uraságok? Talán titkolnak valamit? Így aztán magam is Wolfi kocsmája felé veszem az irányt.

Kapóra jön, hogy a kocsma még a környező erdőknél is öregebb, és ennek megfelelő állapotban vannak az ablakai is. Ami más körülmények között inkább idegesítő, főleg télen, amikor besüvít a jeges szél, miközben kedélyesen kortyolgatnád a sörödet. Most azonban a rozoga ablakokat mintha egyenesen nekem találták volna ki. Mert hogy így elsőosztályú akusztikai élményben lehet részem.

Húsz perc sem telik el, és már tudom is, miért zárt körben tartja üléseit az illusztris társaság. És ezzel a vadonatúj tudásommal szépen be is sétálok hozzájuk.

– Még nem nyitottam ki! – harsan azonnal a kocsmáros,

amint a küszöbre teszem a lábam. Ezért aztán felöltöm a legmeglepettebb arckifejezésemet, amit csak elő tudok hívni, és ami nem is téveszti el a hatását. – Jól van, gyere be, Franz. Mi már úgyis végeztünk.

– Mivel? – kérdezem és odalépek a társaság asztalához.

– Hát ezzel a… hehe… remek bajor reggelivel – próbálkozik a polgármester, mérsékelt sikerrel.

– Ezzel a remek bajor reggelivel. Vagy úgy. Amire Eberhofert viszont nem hívták meg. Miért is nem?

– Nem hívták meg? Micsoda badarság, Franz – következik Flötzinger. – Egyszerűen csak így adódott.

– Így adódott, Simmerl?

Megállok a hentes háta mögött, lehajolok hozzá és az arcába nézek.

– Ugyan már… – mormolja, és szégyenkezve megrándítja a vállát.

Aztán egy ideig senki nem mond semmit, én meg szép sorjában mindnek belenézek a képébe. A hentesé elég gyorsan tele is lesz szép piros foltokkal, s csak néz maga elé az üres tányérjába. Flötzinger sem kevésbé ideges. Ő izzadni kezd. De annyira, hogy a szemüvege nemsokára lecsúszik az izzadságtól síkossá váló orrán.

A polgármester elviselhetetlenül idétlen heherészéssel próbálja oldani a hangulatot, ami azonban nem váltja ki a kívánt hatást. Ezt végül ő is belátja, és inkább egy falat perecet nyom a szájába. Amivel átmenetileg ki is kerül a kutyaszorítóból, hiszen akinek tele van a szája, az ugyebár nem beszélhet.

Még Wolfi is, akit máskor senki és semmi nem képes kihozni a sodrából, még ő is mintha belenyúlt volna a nagyfeszültségbe. Annyit azért megkérdez tőlem, kérek-e egy sört. És igen, kérek.

– Köszönöm – mondom, amikor leteszi elém a korsót, majd szándékom szerint megsemmisítő pillantásomat körbehordozom az egybegyűlteken.

– Nos, uraim – kezdem aztán, majd kihúzok egy széket és lovaglóülésben rátelepszem. A felőrlés taktikája, hogy úgy mondjam. – Amit ti itt éppen kitárgyaltatok, az rendes esetben tökéletesen elegendő a letartóztatáshoz. Világos, ugye?

Flötzinger most már teljesen kiborul. Leveszi a szemüvegét, kirángatja az inge alját a nadrágjából és törölgetni kezdi vele a lencsét, de úgy, hogy attól tartok, az egész lencse szilánkokra törik a kezében.

– Te… Te ugye nem hallgatóztál kintről, Franz? – néz rám Wolfi rettenetesen mérges tekintettel, de én csak a vállamat vonogatom.

– Ez aztán már mindennek a teteje! – csattan fel a polgármester, és feláll. – Nevetséges, természetesen! Mi a fenét akar mondani, Eberhofer? Miféle bolondságokat beszél itt?

Hátratett kézzel fel-alá kezd járkálni a helyiségben. Ismerem ezt a viselkedését. Néha a városházán is ezt csinálja.

– Megzsaroltátok az aktuális gyilkosságom áldozatát, emberek. Degen urat, a szálloda építésének vezetőjét! –

közlöm nyugodtan.

– Megzsaroltuk, megzsaroltuk… Ugyan mit jelent az, hogy megzsarolni… – Simmerl meredten bámulja maga előtt az asztal lapját beszéd közben.

– Megzsarolni azt jelenti, valakit erőszakkal vagy fenyegetéssel…

– Tudom, mit jelent! – bömböli el magát hirtelen. Az arcán mintha osztódással szaporodnának a vörös foltok.

– Akkor meg miért kérdezel hülyeségeket? – bömbölök vissza, mert lassan kezd elegem lenni belőlük.

Aztán szépen felvilágosítom a díszes társaságot az aktuális tényállásról. Ha ugyanis valaki, mint például jelen csökött értelmű társaság, egy szálloda építésénél villanyvezetékeket rongál meg, az úgynevezett szabotázs. Cementeszsákokat és szigetelőlapokat eláztatni ugyancsak. És a markoló kulcsát elvenni ugyanúgy törvénytelen, mint néhány további cselekmény, amelyekbe már nem is akarok részletesen belemenni.

– Miért kellett egyáltalán ma még egyszer átbeszélni mindent? Úgyis lekerült már régen a napirendről az egész – morog Simmerl kis beszédem végén, leginkább csak saját magának.

– Igen, ezt kérdezem én is, barátocskám. És azt is kérdezem, a mi derék polgármesterünk ugyan mi okból vett részt ebben az egészben? Nem éppen ő volt az, aki kezdettől fogva kiállt a hülye szálloda mellett, és folyamatosan csak éljenzett minden tervet? Vagy talán

lemaradtam valamiről?

– Én semmiben nem vettem részt, Eberhofer, hová gondol? – tiltakozik azonnal a polgármester. – Legalábbis nem ilyen… bűnös dolgokban. Én csak… én már csak akkor értesültem ezekről a kimondhatatlan dolgokról, amikor már mindennek vége volt. Úgy értem, amikor ez az ember, ez a Degen már halott volt. Mert hogy akkor az uraknak hirtelen tele lett a nadrágjuk, érti? És akkor beavattak engem. A tanácsomat kérték. Ennyi. Semmi több. Én most megyek is. Ha van még valami, amit el akar mondani, Eberhofer, tudja, hol talál meg.

Szóval a tanácsát kérték. Egy ilyen ügyben. Mit mondjak, ha hasonló ügyem lenne, én is a polgármestertől kérnék szakértő tanácsot.

Aztán csukódik az ajtó, és a polgármesternek már nyoma sincs.

– De mi igazából nem is csináltunk semmit, Franz – nyavalyog Flötzinger a bepárásodott szemüvege mögül. – Csak keresztbe akartunk tenni egy kicsit… ennek a Degennek. Megleckéztetni egy kicsit, érted? Mert először azt mondta, én kapom az egész munkát, én meg persze logikus módon így készültem. Aztán hirtelen, egyik napról a másikra, amikor már két lengyelt és egy románt is szereztem, azt mondták, megkapom a fürdőszobákat és ennyi. Minden mást, a fűtést, meg a teljes wellness-részleget, mindent, ami igazán jó pénz, valami landshuti profi csinál majd. Hát csoda, hogy elszakadt a cérnám?

Két bűntársa egyetértőn bólogat.

– Csapolsz nekem még egyet? – kérdezem végül Wolfit, felhörpintem a maradék sörömet, és odanyújtom neki az üres poharat.

– Csak ha elfelejted ezt a dolgot – feleli.

– Te, Wolfi, ugye tudod, hogy ez megint csak egy…

– Zsarolás, tudom. Szóval? – szakít félbe azonnal, és a homlokát ráncolja.

– Foglaljuk össze röviden a lényeget – mondom kitartóan. – Ti, a három hős, mindenféle ostoba, gyerekes dolgot műveltetek, amelyek azonban igen sok pénzébe kerültek a szállodának, a szegény szívbeteg Grenzbach úrnak meg az életébe is, legalábbis ez sem zárható ki.

– Én semmit nem csináltam – rikoltja azonnal Wolfi. – Én csak a helyiséget adtam a megbeszélésekhez. Ez volt minden.

– A bűnrészes az bűnrészes – mordulok rá, és újra körbenézek a díszes bagázson. A három hős mintha legszívesebben a föld alá süllyedne. Simmerl és Flötzinger leszegett fejjel ül, Wolfi meg hasonló tartásban áll a pult mögött. Nem is tudom… a bűnözők általában nem így néznek ki.

– Jól van, a fenébe is, felejtsük el – mondom végül.

Szinte érzem áradni a megkönnyebbülés hullámait. A hangulat végre oldódna egy kicsit, csakhogy ekkor nyílik az ajtó, és besétál Rudi. Ma kötött pulóvert visel, az elején valami furcsa körre emlékeztető mintával, rózsaszín az egész, így teljes összhangban van enyhén pirosas bőrével.

– Felejtsük el? Szó sem lehet róla, uraim! – közli

köszönés nélkül. Mert hogy ami itt zajlott, az nem más, mint összeesküvés, és én, mint rendőr, nem tehetem meg, hogy félrenézzek pusztán azért, mert a bűnelkövetők a barátaim. Hát hová jutna a világ, ha mindenki csak azokkal szemben lépne fel, akiket nem kedvel, vagy éppen nem is ismer? Nem, nem, nem, mondja ide-oda járkálva a padlón, mint egy híres, nagy nyomozó. Itt, kérem, idézéseket kell kibocsátani, kihallgatásokat kell foganatosítani, méghozzá nem egy kocsmában, hanem egy rendes hivatali helyiségben, jegyzőkönyvvel, és mindennel, ami még hozzá tartozik!

– Mondd csak, Birkenberger – mondom, amikor végre elfogy a levegője és kénytelen egy másodpercre szünetet tartani. – Hallgatóztál, vagy mi? Képes voltál kintről kihallgatni mások magánbeszélgetését? Ez aztán már mindennek a teteje!

– Mondod te? Te talán nem kintről hallgatóztál? – feleli vállvonogatva.

– Azért kettőnk között van egy igen lényeges különbség, már megbocsáss. Ez itt a szülőfalum és a törzskocsmám, az urak pedig a barátaim.

– És? Ettől talán rokonszenvesebb lesz, amit csináltak? Mindegy, nem számít – mondja és leül hozzánk. – A lényeg, hogy léteznek törvények, és azok a törvények, akár hiszitek, akár nem, mindenkire vonatkoznak. Van még fehér kolbász?

– Nincs! – feleljük hárman egyszerre.

– De a tálban még van néhány – morog Rudi, de elkésett.

Simmerl magához rántja a maradékot, villámgyorsan egy szalvétába csomagolja, aztán átnyújtja nekem.

– Ludwignak – mondja, azzal feláll és kifelé indul. – És ami az idézést illeti… Tudod a címemet, Franz, ugye? Szervusztok.

– Részvétem, Simmerl – hallunk kintről egy hangot.

Én megmondtam, hogy nem kellene ilyen szöveget kiírni a hentesbolt ajtajára.

– Meghalt náluk valaki? – kérdezi döbbenten Wolfi.

– Még nem – mondom, azzal röviden elmesélek neki mindent, széles vigyort varázsolva a képére.

Flötzinger azonban mintha egyáltalán nem akarna jobb kedvre derülni. Mi csak ne viccelődjünk családi ügyeken, mondja. Mert neki annyira hiányzik a családja, de annyira, hogy ő azt el sem tudja mondani. De hiába kéri Maryt minden egyes alkalommal, amikor telefonon beszélnek, hogy jöjjön végre haza a gyerekekkel, Mary szilárd marad. Amibe ő bele fog bolondulni. És ha mindez még nem lenne elég neki, itt van ez a szerencsétlen ügy is ezzel a Degennel. Már csak ez hiányzott! Pedig csak buta vicc volt az egész, semmi több. Egy kicsit ki akarta engedni a gőzt, Simmerl meg csatlakozott hozzá, egyrészt, mert a barátja, másrészt meg mert ő is dühös volt a szállodára, mert nem tőle akarták venni a húst. Ez volt minden. Most meg itt áll Rudi, és elefántot csinál a bolhából. Egy jöttment, ráadásul! Nevetséges! Igencsak lendületbe jön a mi víz-gáz-fűtés buherálónk, csak mondja a magáét, Wolfi meg ott áll a pultja mögött,

fényesíti a poharait, mint mindig, és egyetértőn bólogat.

– Elhiszem, hogy neked ez nevetséges, Flötzinger – mondja Rudi. – De Franz és én egy gyilkossági ügyben nyomozunk, ami azt jelenti, hogy minden irányban vizsgálódnunk kell, érted?

Jól értettem? Birkenberger komolyan azt hiszi, Simmerlnek és Flötzingernek bármi köze lehet a gyilkossághoz? Csak azért, mert elvágtak néhány villanyvezetéket? Az évszázad ökörsége! Amit meg is mondok Rudinak. Birkenberger, mondom, ha te tényleg úgy gondolod, hogy a barátaim gyanúsítottak lehetnek, akkor légy szíves, mondd ki nyíltan!

– Nem tudom teljességgel kizárni, Franz – közli erre, és csípőre vágja a kezét.

– Én viszont igen – mondom, és látom, hogy Wolfi arca rángatózni kezd. Ajaj.

– Nem, te sem zárhatod ki, Franz. Légy egyszer végre objektív, ember!

– Nézd, Birkenberger – szólal meg Wolfi, és leteszi a törlőruhát a pultra. – Én már csak szakmai okokból is a legobjektívebb ember vagyok, aki csak él ezen a földön. És egyet mondhatok neked: Flötzinger és Simmerl talán nem a legélesebb elmék, viszont nem is gyilkosok. Egyértelműen nem azok.

– Lehetséges, kedves Wolfi, de… – próbálkozik tovább Rudi, de a kocsmáros azonnal közbevág.

– Birkenberger úr! Ezennel élek tulajdonosi és üzemeltetői jogommal, és azonnali hatállyal kitiltom a

fogadómból! Teljesen törvényesen, magától értetődik!

– Szabad kérdeznem, miért? – óhajtja tudni Rudi, és a képe már lényegesen élénkebb rózsaszín, mint a pulóvere.

– Talán angóra-allergiám van. Vagy yin-yang-zárlatom – feleli Wolfi teljes nyugalommal Rudi pulóvere felé intve a fejével.

– Tudjátok mit? Igenis rátok férne egy kis lazítás. Talán egyszer el kellene táncolnotok a neveteket, vagy meditálhatnátok egy kicsit. Mindenesetre jobb, ha tudjátok, hogy ennek, ami itt ma elhangzott, még lesznek következményei – morog Rudi, aztán prüszköl egyet, mint egy ló, és körbehordozza rajtunk a tekintetét, végül pedig elfordul, hogy kifelé induljon. – Jössz, Franz? – szól vissza az ajtóból, de én megrázom a fejem. Erre toporzékol egyet, aztán bevágja maga mögött az ajtót.

– Mi az a yin-yang, Wolfi? – érdeklődik Flötzinger, amint újra nyugalom borul a helyiségre.

– Valami kiegyensúlyozott, Flötzinger – magyarázza a kocsmáros, azzal már kezdi is újra fényesítgetni a poharait. – Valami nagyon-nagyon kiegyensúlyozott.

– Aha – mondja erre a buheráló. Még egy percig néz merengve az üres söröspoharába, azután elköszön, mert sürgősen fel akarja hívni az ő Maryjét. Így aztán kettesben maradunk, Wolfi a pult mögött, én meg előtte. Van abban valami lenyűgöző, ahogyan a poharait fényesítgeti. Már-már valami áhítat, de komolyan. Hihetetlen. Ha ez nem a legtisztább meditáció, hát nem

tudom, mit mondhatnánk annak. Nézhetne a jó Rudi.

– Tudod mit, Franz? – szólal meg hirtelen Wolfi, felrezzentve gondolataimból. – Menj és derítsd föl a gyilkosságodat, hogy végre nyugalom legyen ebben a hülye porfészekben.

Bölcs ember ez a mi kocsmárosunk, nem vitás. Így aztán fel is állok, leteszek egy bankjegyet a pultra és belebújok a bőrkabátomba. Wolfi kikísér az utcára, mondván, neki is jólesne egy kis friss levegő. Miközben beszállok a kocsiba, a kocsmáros lélegzik néhány mélyet.

– Az új barátnőd? – kérdezi aztán a hátsó ülés felé intve.

– Nem semmi nőszemély, igaz? – kérdezek vissza.

– Hol lehet ilyet venni?

Mivel pedig Wolfi láthatóan a Nagyinál sokkal nagyobb örömét lelné a nőszemélyben, kiszállok, kiveszem a cukorfalatot a hátsó ülésről, és ünnepélyesen a kocsmáros kezébe nyomom. Akinek mennyei vigyor ragyog fel a képén.

15. fejezet

Másnap temetik Landshutban Degen urat. Reggel nagyon nehezen kászálódom ki az ágyból, aminek nagyrészt az az oka, hogy Paul és az ő csodálatos anyukája nálam töltötték az éjszakát. Ami azzal járt, hogy nem sok alváshoz jutottam. Az éjszaka első felében Susi nem akart aludni, a másodikban a kiskölyök. Ennek megfelelően jó fáradtan érkezem meg a temetőbe. Mivel azonban a nap hétágra süt, jó okom van rá, hogy feltegyem a napszemüvegemet, ami legalább a szemem alatti karikákat eltakarja.

Nagyon sokan jöttek el a temetésre. Vannak vagy kétszázan is. Nem én vagyok az egyetlen, aki napszemüveg mögé rejti a tekintetét. Így tesz az özvegy is, aki a sír mellett áll a két hozzásimuló kislánnyal. Mind a hárman virágokat tartanak a kezükben. Lehajtják a fejüket. Közvetlenül mellettük két idősebb pár, gyanítom, a nagyszülők lehetnek. Miközben pedig a pap valóságos dicshimnuszt kezd zengedezni a megboldogultról, jelentősen megnövelve a gyülekezet papírzsebkendő-fogyasztását, én szép nyugodtan körbejártatom a tekintetemet a vendégeken. Egészen pontosan egy bizonyos sötét bubifrizurát keresek. Ami már csak azért

sem egyszerű, mert nem mindenkinek fedetlen a feje. Én azonban alapos vagyok és a lehető legkisebb feltűnéssel körbejárom az egybegyűlteket, alaposan megszemlélve minden egyes hajzatot. Sajnos így sem járok sikerrel, pedig tényleg mindenféle ember összegyűlt itt ma. Öregek és fiatalok, nagyon elegánsak és kevésbé elegánsak, és persze a hajszínek minden elképzelhető árnyalatát felvonultatják.

Egy kicsit távolabb a sírtól megpillantom a szálloda személyzetét. Itt van Nüters úr és Grenzbachné, és még néhány további arc, amelyet egyértelműen a szállodához tudok társítani. Mindenki feketében. Az arcokon mély gyász.

A szomorú szertartás végén Frank Sinatra hangja csendül fel. A „My way” árad a hangszórókból. Őszintén szólva boldog vagyok, hogy nem a „New York, New York” szól, az ugyanis azon kevés dal egyike, amelynél mindig leküzdhetetlen kényszert érzek, hogy együtt énekeljek vele. Ilyen a TNT is. Vagy a „November Rain”. Ezeknél egyszerűen nem tudok uralkodni magamon. Ami egy ilyen helyzetben felettébb kínos lenne, ugyebár.

A részvétnyilvánításnál végtelen hosszú sor kígyózik szegény Degen asszony felé, aki tényleg hihetetlenül bátran viselkedik. Mindenkinek megszorítja a kezét, kiprésel magából egy halvány mosolyt, némelyekkel vált is egy-két szót. A kislányok egy-két lépéssel mögötte állnak, most a két idősebb párhoz simulnak. Ami fehéren-feketén igazolja, hogy a nagyszülőkről van szó.

Én vagyok az utolsó, aki részvétét nyilvánítja az özvegynek. Még a napszemüvegemet is leveszem hozzá.

– Köszönöm, felügyelő úr – mondta az asszony nagyon halkan. Most már elcsuklik a hangja. – Van már… valami…

– Nem, sajnos még nincs, asszonyom. Legalábbis semmi konkrét – mondom, már-már kínosan érezve magam. – De természetesen teljes erőbedobással dolgozunk az ügyön.

– Igen, látszik is Önön – mondja még, aztán röviden bemutat a szüleinek, majd az apósának és az anyósának. Utóbbiaknak alig van erejük megfogni a kezemet. Általában borzadok az ilyen lanyha kézfogásoktól, mert szerintem az ember vagy rendesen kezet fog valakivel, vagy inkább bele se kezdjen. Jelen esetben azonban érthető módon megértést tanúsítok.

A temető lassan kiürül. Az özvegy oldalán indulok el a kijárat felé, néhány lépéssel előttünk a kislányok a két nagymama között.

– Asszonyom, lenne egy kérdésem – kezdem óvatosan, a torkomat köszörülve.

Degenné bátorítón biccent.

– Lehetséges, hogy a férje… nos, el tudja képzelni, hogy a férjének esetleg szeretője volt?

Olyan hirtelen áll meg, hogy a mögöttünk lépkedők majdnem belénk ütköznek.

– Mit… mit képzel? – mondja. Leveszi a napszemüvegét és hátraveti a fejét. – Mégis, mit enged meg magának? Van magában egyáltalán jóérzés?

– Tulajdonképpen van – mondom, mert semmi más nem jut eszembe. Kipréselek magamból egy mosolyt, és hülyén megvonom a vállam. Remek. Igazán remek.

– Éppen most temettem el a férjemet! A két lányom apját! Maga meg azzal jön, hogy… ezt el sem hiszem! Én… én panaszt fogok tenni maga ellen, felügyelő úr! Igen! Mérget vehet rá!

– Panaszt? Tudja, asszonyom, nem ez lenne az első alkalom, hogy panaszt tesznek ellenem – mondom, és újra felteszem a napszemüvegemet. – Az azonban akkor is tény, hogy a férjének pontosan a halála előtti estén randevúja volt egy másik nővel. Méghozzá egy elsőosztályú hölggyel. Akár elhiszi, akár nem. Nekem személy szerint édes mindegy. És ki tudja, talán ez a tény Önnek is megkönnyíti kissé a búcsút.

– Maga… Maga…! – kiabál rám, és újra hátraveti a szép fejét.

– Minden rendben, Miriam? – néz ránk aggodalmasan az egyik nagyapa.

– Ez az egész egy nagy rémálom – mondja még az asszony, azzal faképnél hagy, és odasiet a családjához. Én meg… én meg egy pillanatra megállok és csak nézem őket, ahogy a kijárat felé tartanak.

Hét szomorú ember, lehajtott fejjel, egymás mellett, egymásba karolva. Tulajdonképpen egész szép látvány.

Kint a parkolónál meglátom Nüters urat. Mellette pedig… Igen, Rudi Birkenbergert. A temetésen még nem láttam. Mi a fenét keres itt? És mit akar Nüterstől? Mi a

fenét csinálnak itt ezek ketten? Csak nem veszekednek? De, veszekednek. De még hogy! Nem lehet igaz. Sietve megindulok feléjük, de hiába a futólépés és a hangos kiáltások, Rudi nem várja meg, hogy odaérjek. Beugrik a hülye feliratú égszínkék tragacsába és elhajt, Nüters meg csak áll a saját kocsija mellett, és kissé bosszúsan bámul a menekülő után.

Miután illendően üdvözöltük egymást, természetesen tudni akarom, itt meg mi történt.

– Semmi, semmi, felügyelő úr – mondja kissé zavartan, a sapkáját igazgatva. – Semmiség.

– Nüters úr – mondom figyelmeztetően, és megfogom a kocsi ajtaját, amelyet éppen ki akart nyitni.

– Jó, legyen – sóhajtja végül. – Az én hibám volt. Megígértem Birkenberger úrnak, hogy szerzek neki a ma délutáni dobszemináriumra egy… hölgypartnert, érti?

– Nem – válaszolom őszintén.

– A ma délutáni dobszemináriumukon páros oktatás lesz. Hogy az mit jelent, meg ne kérdezze, mert én sem tudom. Ez a… Birkenberger mindenesetre megkérdezte, tudnék-e szerezni neki egy hölgypartnert, én meg jó vendéglátó akartam lenne, ezért igent mondtam. Csak sajnos teljesen megfeledkeztem róla. Persze, ez a mai temetés eléggé kitöltötte a gondolataimat. Nem lett volna szabad megfeledkeznem az ígéretemről, de sajnos megtörtént.

– Vagy úgy – mondom. Az agyamba meg befészkeli magát a párosan doboló Rudi képe, és attól tartok, nem

lesz könnyű száműzni onnan.

– Most pedig Birkenberger úr érthető módon dühös rám – folytatja a beszámolóját Nüters. – Még úgy is, hogy Moritz azonnal felajánlotta, hogy szívesen lesz a dobpartnere. De tulajdonképpen miért érdekli ez Önt, felügyelő úr? Csak nem… úgy gondolja, hogy köze lehet a gyilkossághoz?

– Mindennek mindenhez köze van, Nüters úr – mondom, azzal elköszönök és elindulok a saját kocsim felé. Közben arra gondolok, honnan a fenéből vettem ezt a hülye bölcsességet. Talán hallottam valahol? Lehetséges, hogy ez az egész ezoterika-őrület valamilyen formában fertőző? Ki tudja.

Landshutból Niederkaltenkirchenbe visszatérve először is gyorsan beugrom Simmerlhez, az én bizalmi hentesemhez. Annál az egyszerű oknál fogva, hogy éhes vagyok, a halotti torra ugyanakkor érthető okokból nem tervezek ellátogatni. Marad hát Simmerl. Csakhogy amint átlépem a küszöbét, azonnal láttom, hogy a hangulata erősen fagypontközeli. Odavet ugyan egy szervuszt, de közben olyan odaadással és erővel élesíti az egyik hatalmas kését, hogy attól tartok, mindjárt szikrázni kezd a kezében.

– Mit akarsz? – kérdezi aztán viszonylag barátságtalanul, anélkül, hogy egyetlen pillantásra is méltatna.

– Mi jót kínálsz? – kérdezek vissza, végigjártatva a

szememet a kínálaton.

– Nézd meg a pultot, ott van minden. Van szemed, nem?

Van, ez kétségtelen.

– A sült hideg vagy meleg? – kérdezem teljesen feleslegesen, a melegételes vitrin felé intve.

Erre végre rám néz. Te jó ég, ezzel meg mi történt?

– Te, Simmerl… van egy monokli a szemed alatt – mondom, és abban a pillanatban már meg is bánom.

– Igen. Van. És? – kérdezi, de azonnal el is fordítja a fejét. Aztán viszont végre leteszi a hülye kését, rátámaszkodik a pultra és mesélni kezd. Hatszor, mondja, hatszor hívták fel tegnap Giselát mindenféle emberek, és mindegyik a legőszintébb részvétéről akarta biztosítani. El tudom-e képzelni, mi lehetett otthon náluk, kérdezi.

El tudom képzelni.

– Nem – mondja. – Nem tudod elképzelni.

Mindegy, mindenesetre a helyzet maga volt a pokol. Ma reggel meg úgy indult el Gisela a kórházba, hogy még csak egy rendes reggelit sem adott az ő hites urának.

– Szar ügy – mondom. – Te, akkor két szelet sültet kérek, zsemlében.

– Már azoktól a hülye telefonhívásoktól kétszáz volt a vérnyomása, de aztán még rosszabb lett – mesél tovább Simmerl, miközben felvágja a zsemléket. – Mert az a flúgos kis riherongy, az a Mia kiadta szegény Max útját. Éppen most, amikor ott fekszik nyomorultul a kórházban a szerencsétlen. Mert hogy a nagyságos kisasszonynak az a véleménye, hogy nem akar tovább együtt lenni egy

ilyen puhánnyal, aki álló helyzetben is leesik egy lóról, ráadásul egy ősöreg gebéről. És hogy ő majd' elsüllyedt szégyenében, főleg, hogy az egész lovas társasága ott volt. Ezt mondta az a kis ribanc, az a hülye liba.

– Nézd, Simmerl, azért az tény, hogy olyan nagyon ügyes gyerek sose volt a te Maxod, nem igaz?

– Csak kapjam a kezem közé azt a libát!

Úgy hadonászik a húsvágó késsel az orrom előtt, hogy kezd rossz érzésem támadni.

– Tedd le azt a kést, Simmerl – mondom, mire leteszi azt a hülye kést.

– Most meg… most meg egész délelőtt azon jár az eszem, mit találjak ki szegény kölyöknek a születésnapjára – mondja, és becsúsztatja a zsemlébe a sültet. – Ketchup? Majonéz?

– Mind a kettő – mondom, és összefut a nyál a számban.

– Mert ha sikerül valami jót kitalálnom, azzal duplán nyerhetek, érted? Mert akkor Giselának is azt mondhatom, nézd csak, milyen szépet találtam ki a szegény fiacskánknak, és akkor ő nagyon örül majd és megbékél velem. De akárhogy gondolkodom is, a világon semmi nem jut eszembe,

Leteszi elém az elkészült szendvicseket. Felkapom az egyiket és gyorsan beleharapok. Sajnos nem élvezem igazán, mert már annyira beindult a nyálelválasztásom, hogy megtelt a szájam tőle, és így szabályosan fáj lenyelni a falatot. A másodiknál azért már jobb a helyzet. Sokkal jobb, mondhatni.

Hm. Mit ajándékoz az ember valakinek, aki semmihez nem ért, semmihez nincs tehetsége és nem is érdekli semmi? Tovább nehezíti a helyzetet, hogy az ajándéknak egyidejűleg a megajándékozott kedves mamáját is ki kell engesztelnie. Megmondom őszintén, fogalmam sincs.

– Nem gyűjt semmit a kölyök? – kérdezem a szájamat törölgetve.

– Dehogynem. Felsüléseket – morogja a megviselt atya, és újra nekilát a késélezésnek.

– Esetleg befizethetnéd néhány lovaglóórára – próbálkozom tovább.

– Kifelé! – bődül el. Sietek is a távozás mezejére lépni.

Kint, ahogy éppen beszállnék a járőrautóba, éppen bekanyarodik a hentesbolt elé a Gisela BMW-je. A hentesné olyan komor arccal száll ki, hogy azt elképzelni is alig lehet.

– Gyere ide, Eberhofer!

Átmegy a kocsi másik oldalára és kinyitja az ajtót, én meg követem. Max ül az anyósülésen két mankóval és egy táskával az ölében.

– Részvétem – szalad ki a számon önkéntelenül.

– Igen, az a hülye kis liba – mondja Max, a kezembe nyomja a mankóját, aztán kiemeli vastag lábát a kocsiból. Hogy is van az a mondás az almáról meg a fájáról?

– Mondd csak, Max, mi szépet szeretnél a születésnapodra? – kérdezem, miközben belém kapaszkodva felhúzza magát.

– Neked meg mi közöd ahhoz? – ripakodik rám Gisela.

– Kérdezni csak szabad, vagy talán nem? – válaszol helyettem Simmerl, aki időközben maga is betársult hozzánk.

– Te csak ne szólj bele – érkezik azonnal a nagyon mérges válasz, a következő pillanatban azonban a nagy ügyeskedve talpra vergődni igyekvő Max elveszíti az egyensúlyát és elterül előttünk a kockakövön. Már megint, mondhatni. Persze az esési magasság most nem ugyanaz, és közben láthatóan egész elfogadható gördülési technikát is kifejlesztett a kölyök.

– Én csak azt szeretném, ha végre elkészülne a bio-sarkom. Fresh and Healthy, érted? – mondja a srác, miután újra függőleges helyzetbe segítettük. – Az én saját sarkom a boltban, biocuccokkal, és zöldséggel, és gyümölcsökkel. Ennél többet nem is kívánok.

Simmerl szeme felcsillan. Gisela háta mögött diadalmasan felfelé bök a hüvelykujjával, és úgy kacsintgat, mint aki megbolondult. A végén aztán még én is besegítek a rokkant beszállításába a házba, aztán elköszönök.

16. fejezet

Annak ellenére, hogy ismert okokból tényleg halottfáradt vagyok, még erőt veszek magamon és benézek az irodámba. Ami nagy hibának bizonyul. Néhány buzgó landshuti kolléga ugyanis volt oly kedves, és telepakolta az asztalomat a néhai Degen úr összes üzleti ügyének minden aktájával. Két nagy doboz és hét vastag mappa sorakozik az asztalomon, minden rendesen, precízen beszámozva és ügyszámmal ellátva, tárgymegjelöléssel és Moratschek aláírásával.

Nagyon szépen köszönöm. Leroskadok hát a székembe. Olyan fáradt vagyok, hogy mindjárt lebukik a fejem az asztalra a sok akta tetejére. És ha mindez még nem lenne elég, felbukkan a polgármester is. Fontossága teljes tudatában ront be négy szent falam közé. Már csak ez hiányzott.

– Mondja csak, mit képzel maga, Eberhofer? Hogy maga mindent megengedhet magának? – kérdezi, és úgy magasodik fölém, mint őrmester a tettenért katonaszökevény fölé. Én azonban már sejtem, honnan fúj a szél. Így aztán először is felállok és elmegyek mellette az ajtó felé. Kávé nélkül nem bírom tovább.

– Most meg hova akar menni? – bömböl utánam. –

Magához beszélek, úgyhogy legyen már olyan jó, és maradjon itt!

– Csak gyorsan hozok magamnak egy kávét, polgármester. Szeretném tökéletes éberséggel végighallgatni, ahogyan mindennek elmond majd – mondom, azzal átsétálok a hivatali nőszemélyekhez. Csak a kezemet emelem fel köszöntésül, aztán gyorsan töltök magamnak egy csésze kávét. A polgármester szorosan a sarkamban lohol. Szinte habzik a szája. Valami hihetetlen tiszteletlenségről, meg kegyeletsértésről, meg szabályokról hadovál. És hogy kitekerné a nyakamat, ha megtehetné. Rendes esetben nem is hagynám szó nélkül. Világos. Ma azonban oly mértékben ki vagyok ütve, hogy egyszerűen csak remélem, gyorsan a lényegre tér, aztán szépen levonul a színről.

– Mondja csak, mit jutott eszébe, Eberhofer? Gyakorlatilag a férje sírgödre fölött kérdezi azt a szerencsétlen özvegyet, volt-e szeretője a férjének? Normális maga egyáltalán? Vagy már minden jóérzés kiveszett magából?

– A legjóérzésűbb ember vagyok, aki csak él ezen a Földön – mondom, és megfújom a kávémat.

– Én meg a római pápa vagyok! Sürgősen hozza helyre ezt a dolgot, Eberhofer, megértette? Kérjen szépen bocsánatot, méghozzá illedelmesen és tisztelettudóan! Most meg milyen arcot vág itt nekem? Tudja, milyen nehéz dolgom van nekem, hogy ilyen seggfejekkel kell vitáznom, mint maga?

– Még valami? – kérdezem viszonylag barátságosan, már csak azért is, mert szeretnék végre egy kis nyugalmat.

– Nem, semmi – mondja. Bizalmatlanul pislog rám, vár még egy percet, aztán végre megfordul és elindul – de sajnos két lépés után megáll. – Azaz van itt még valami! Pontosabban valaki! Az a maga kétes cimborája, az a hogyishívják…

– Birkenberger? – segítem ki.

– Igen, pontosan, az a Birkenberger. Legyen oly jó, és gondoskodjon róla, hogy az a fickó ne üsse itt bele folyton mindenbe az orrát… úgy értem, a falunkat érintő ügyekbe. Ma összefutottam vele az utcán, és azonnal újra elkezdett nekem prédikálni, meg játszani a főrendőrt. Ott állt előttem a hülye rózsaszín pulóverében, és fenyegetőzött, hogy majd ő gondoskodik róla, hogy felelősségre vonják ezt a mi bajorkolbász-társaságunkat. Bajorkolbász-társaság! Már a hangzása is szörnyű!

– Igen, Rudi már csak ilyen – mondom, és muszáj vigyorognom.

– Igen, a maga Rudija – morog még, mielőtt végleg magamra hagyna. – A maga Rudija csak ne avatkozzon bele itt a dolgokba, megértette? Beszéltem Flötzingerrel és Simmerllel is, és nekik is pontosan ugyanez a véleményük. Úgyhogy csináljon valamit, Eberhofer! Nehogy aztán a végén még a maga Rudijának essen valami baja!

Hát hogy kapjon el az ember egy gyilkost, ha

folyamatosan mindenféle amatőrök keresztezik az útját?

Hol is lássak neki? Nézzem át a Degennel kapcsolatos aktahalmokat? Vagy menjek el inkább a hátramaradottakhoz? Vagy előbb hívjam fel Rudit? Az utóbbi mellett döntök. A fontossági sorrend az fontossági sorrend. A drága Birkenberger úrnak azonban ma fontosabb dolga is akad, mint elérhetőnek lenni a külvilág számára, legalábbis kikapcsolta a telefonját. Még az az idegölő „Ön a Birkenberger Magánnyomozó Irodát hívta. Megbízható, diszkrét, sikerorientált vállalkozás. Bízza az ügyét szakemberre. Bízza Rudolf Birkenbergerre. Hagyja meg a telefonszámát, haladéktalanul visszahívom és a segítségére leszek szóval és tettel, mások számára azonban teljességgel láthatatlanul.” – szöveg sem szólal meg. Nem, ma a halottnál is halottabb a telefonja.

Jó, az A tervnek ezzel annyi. Mi jöhet szóba B tervként? Akták, özvegy, vagy alvás? Meg kell gondolnom. Gondolkodom is. Gondolkodom és gondolkodom, egészen addig, amíg el nem alszom. Legalábbis a következő, akit magam előtt látok, nem más, mint a Nagyi. Az ajtóban áll és teli torokból ordítva érdeklődik, tudom-e, hány óra van. Fogalmam sincs.

– Háromnegyed tíz! – közli felém csörtetve. – El nem tudtam képzelni, hol maradsz már! Jesszusom, de meg vagyok én áldva veled! Most aztán emeld fel a fenekedet és indulás a kocsihoz, aztán hazamegyünk. Őzragut főztem neked, tudod?

– Őzragut? – kérdezek vissza, és mindjárt más színben látom a világot.

– Őzragut galuskával és salátával. Úgyhogy mi lesz már, indulás! – mondja, azzal már indulunk is.

Ahogy visszafelé elhajtunk Wolfi kocsmája előtt, látom, hogy csodás reklámnőszemélyem már bevetésre került. A bejárat előtt áll, tiritarkán világítva közvetíti az üzenetet: OPEN. És mint az már csak a kocsma előtt parkoló autók nagy számából világosan felismerhető, igencsak jó munkát végez.

– Nézd csak, Franz! – mondja a Nagyi, és arrafelé mutogat. – Ez nem a te gusztustalan pucér nőd?

– Pontosan – bólogatok vigyorogva.

– Mindjárt gondoltam. Bár tulajdonképpen nem is néz ki olyan rosszul, amikor így ki van világítva – állapítja meg a Nagyi, aztán már otthon is vagyunk, és átadhatom magam az isteni étkek élvezetének.

Az isteni étkek élvezete előtt és közben azonban többször is megpróbálom felhívni Rudit, amitől a Nagyi végül rendesen dühbe gurul. Mert hogy ő itt a lelkét kiteszi, és órákon át csak főzött és főzött, én meg csak lapátolom be az ételt, és oda se figyelek rá, csak folyton a telefonomat nyomkodom. Meg kell hagyni, igaza van. Ráadásul nem is tudom elérni Rudit. Talán a sok ezotéria hatására hátat fordított az olyan technikai vívmányoknak, mint a telefon, és átállt a füstjelekre, ki tudja. Vagy talán tényleg haragszik rám egy kicsit a Wolfinál történtek miatt. Tulajdonképpen lenne rá oka.

Mindenesetre egy idő után feladom, rendesen elküldöm őt magamban valahová, aztán segítek elmosogatni a Nagyinak.

– Eladták a Sonnleitner-házat – mondja közben. – Hallottál róla?

– Nem – mondom a fejemet rázva. – Kinek adták el?

– Igen, igen, eladták. Persze ideje is volt, nem igaz? A tulajdonosai időtlen idők óta meg akartak már szabadulni tőle.

– Ki vette meg? – kérdezem újra.

– Valaki hamburgi, úgy hallottam, de pontosabbat nem tudok.

– Hamburgi. Vagy úgy. Mit keres itt lent, nálunk, egy hamburgi? Még csak a beszédünket sem érti… Ráadásul éppen a Sonnleitner-házat vette meg, azt a lepusztult bunkert az erdő közepén? Ki érti ezt? – mondom, inkább csak magamnak, és közben furcsa, kettős gondolatok támadnak fel bennem. Egyfelől a cukorfalat jut eszembe, aki utólag sajnos meglehetősen savanyúnak bizonyult. Másfelől azonban ott van egy bonyolult hármas gyilkosság bravúros felderítése, amit Birkenberger meg én vittünk végbe. Még ha a tartózkodásunk körülményei abban a kétes szállodában, ott Spanyolországban, meglehetősen irritálóak voltak is.

– Hallottál újabban apádról? – vált hirtelen témát a Nagyi, miközben elpakolja a tányérokat.

Megrázom a fejemet. Amióta a Papa Spanyolországban időzik szívszerelmével, igen keveset hallottunk felőle.

Kétszer mi hívtuk fel őt, egyszer ő minket. Ennyi. Leopold természetesen jóval többet tud, mert hogy jólnevelt leszármazottként minden áldott héten felhívja a Papát, hogy érdeklődjön a hogyléte felől. Mivel azonban nekünk mindig csak annyit mond, hogy beszélt a Papával, bővebb tájékoztatást azonban nem ad, én pedig logikus módon nem kérdezem, az információk ott maradnak, ahol vannak, nevezetesen a Leopold fejébe zárva.

– Talán felhívhatnám – töprengek, és el is mutogatom a Nagyinak, miközben a helyére akasztom a konyharuhát.

– Igen, hívd fel – lelkesül fel azonnal. A köténye zsebéből már elő is kotor egy összegyűrt cédulát, amelyen a telefonszám olvasható. Így aztán felkapom a telefont és már nyomogatom is a gombokat.

– Hola! – harsan fel a Papa vidám hangja, amint szívszerelme átadja neki a kagylót.

– Szervusz, Papa – mondom jó hangosan. Egyfelől azért, hogy a Nagyi is halljon valamit, másfelől meg Spanyolország jó messze van, nem igaz? – Mi újság? Hogy telik életed alkonya? Jól vagy?

– Fantastico – nevet brummogva.

– Fantastico. Vagy úgy. Azt hiszem, jól van – mondom a Nagyinak. – És azt is hiszem, hogy kissé be van rúgva.

– Igen, kölyök, a te öreg apád tényleg berúgott egy kicsit – nevet tovább a Papa. – És tudod, miért? Mert egy csodálatos nyaraló verandáján ül egy csodálatos nővel, és az átkozottul csodálatos tengert nézi, amint lemegy fölötte a nap. Kinyitottunk egy üveg jó Rioját, meggyújtottunk

néhány gyertyát, én meg éppen egy pipát faragok olajfából. Van még kérdés?

Vigyorognom kell. A vén gazember! Ő aztán tudja, hogy kell élni. Nem, nincs több kérdés.

– Nincs – mondom ezért.

– És hogy fejlődik az én… szóval, a kis Paul? – kérdezi, és jól kiérzem, hogyan keresi a megfelelő kifejezést.

– Unokád? – segítem ki ezért.

– Unokám, pontosan! Tudod, kölyök, csak azt remélem, megtanulok valamennyire elfogadhatóan spanyolul, mielőtt teljesen elfelejtenék németül. Szóval, hogy van az unokám?

Így aztán röviden elmesélem neki, hogy a kiskölyök remekül fejlődik, Susi igazi szuperanya, és hogy éppen azon gondolkozunk, hogy talán építenünk kellene egy házat, mert ők ketten különben nemsokára az utcára kerülnének. A Nagyi hevesen bólogat, amitől újra kétségek támadnak bennem a hallási deficitjének mértékét illetően.

Igen, a házépítés, az nagyon jó ötlet, mondja a Papa. De ha már gondolkodunk rajta, azon is gondolkodjunk el, nem akarunk-e mindjárt egy ikerházat építeni. Leopolddal közösen, javasolja.

– Hogy érted azt, hogy Leopolddal közösen? – kérdezem, és látom, hogy a Nagyi is csak pislog.

– Igen, gondold csak végig – folytatja a Papa. – Egyfelől hatalmas mértékben csökkenti a költségeket, másfelől meg milyen remek lenne a gyerekeknek, nem igaz? Ha a

te kis Paulod a Leopold gyerekeivel együtt nőhetne fel…

– Leopoldnak csak egy gyereke van.

– Már nem sokáig – mondja, és újra nevet. A Nagyira nézek, de ő csak a vállát vonogatja. – És legyünk őszinték, kölyök, Leopoldnak igaza van. Az egykék között sokkal több a hülye, nem igaz?

– Hát, ha már Leopoldnál tartunk, Papa, meg kell mondanom, ő sem volt egyke, mégis ebbe a kategóriába sorolható.

Újabb, brummogó nevetés után azért felőlünk is érdeklődik egy kicsit. Mármint felőlem és a Nagyi felől. Éppen belekezdek, hogy beszámoljak neki az itthoni eseményekről, de azonnal közbevág. Nem, mondja, nem akar tudni semmiféle gyilkosságról. És semmilyen más kétes dologról sem. Csak felizgatná magát, akkor meg oda a hangulat.

– A Nagyi jól van? – kérdezi közleménye végeztével.

– Igen, remekül – felelem, mint egy iskolásgyerek.

– No látod – mondja, és szusszan egyet.

– Akkor én hagyom is, hadd simogassa a hátsódat az a híres spanyolországi nap. Minden jót. Szervusz, Papa.

– Szervusz, fiam. És igen, el saludo la abuela, nem igaz? Add át üdvözletem a Nagyinak – hallom még, aztán már le is teszi.

17. fejezet

Általában nem szokásom sokat foglalkozni mindenféle utasításokkal. Nem. Egyáltalán nem. Ha meg a polgármestertől érkeznek, még annyira sem. Amikor azonban meglátom az asztalomon tornyosuló óriási irathalmot, még mindig vonzóbbnak tűnik inkább látogatást tenni az özvegynél.

Landshutba menet útközben körülbelül háromezerszer próbálom felhívni Rudit, sikertelenül. Ha a telefon-bojkottja, mint tartok tőle, aktuális ezotéria-őrületének köszönhető, akkor ideje komolyan elbeszélgetnem vele. Végtére is nem hagyhat magamra csak úgy egy gyilkossági nyomozás kellős közepén csak azért, mert éppen guruvá alakul át. Másfelől viszont talán jobb is így. De tényleg. Mert egy folyamatosan transzban lebegő átszellemült lény nem lenne igazán nagy segítség.

Ahogy lefékezek Degenék kerítése előtt, látom a kertben játszani a két kislányt. Szép látvány. Hóembert építettek a maradék kevés hóból, és éppen egy vastag sálat akarnak a nyakába kanyarítani, amikor észrevesznek.

– Jó napot! – kiabálnak, és már szaladnak is felém, ezért kiszállok a kocsiból.

– Szép napot, leánykák – mondom, miközben bezárom a

járőrautót. – Nincs ma iskola?

Nincs, hogy is lenne, hiszen szombat van, mondják csicseregve. A Mama egyébként is azt mondta, jobb, ha csak jövő héten mennek vissza az iskolába. Amit meg tudok érteni.

Mind a ketten tarka, meleg ruhákban vannak, az arcuk kipirult. Kedves, vidám látványt nyújtanak, de ha az ember belenéz abba a zöld szemükbe, azért mindjárt meglátja, hogy nem olyan nagyon boldog a világuk.

– Itthon van a mamátok? – kérdezem, végtére is szolgálati ügyben jöttem.

Egyszerre bólintanak. Megsimogatom a fejüket a sapkán keresztül, nagy levegőt veszek, és megindulok a ház felé.

Ahogyan azt gondolni lehet, az üdvözlés, amelyben részesülök, nem túl lelkes, de legalább bebocsátást nyerek a házba.

– Azért jött, hogy bocsánatot kérjen? – kérdezi a hölgy mindjárt az előszobában, kissé fensőbbséges hangon. Amit én természetesen nem hagyhatok szó nélkül.

– Elsősorban azért vagyok itt, hogy felderítsem a férje meggyilkolásának ügyét, asszonyom. Ami az Ön érdeke is, nem igaz? – mondom, miközben a teraszajtón át a két kislányt nézem a kertben.

– Kér egy teát? – Mindjárt egy fokkal barátságosabb a hangja. – Gyömbéres-narancsosat vagy vaníliás-csipkebogyósat?

– Köszönöm, egyiket sem – mondom. Az asztal felé

intek, így helyet foglalunk.

– Asszonyom – mondom, és megpróbálok óvatosan fogalmazni. – Amit a temetésen mondtam, elismerem, nem a legalkalmasabb időpontban hangzott el. A tények azonban akkor is tények. A férjének szeretője volt, és bármilyen jelenetet is rendezne itt nekem, az sem változtatna semmit a tényálláson.

Rettentő szikrákat szór a szép szeme. Feláll.

– El sem hiszem, miket enged meg magának! Ahelyett, hogy tisztességesen bocsánatot kérne, benyomul ide és…

– Üljön le, kérem – vágok közbe, mert így nem jutunk előre. Egy percig tétovázik, de végül csak visszaül a székére, még ha meglehetősen morcos képpel is. A következő perceket pedig azzal töltöm, hogy – természetesen a lehető legkíméletesebben – felvázolom neki néhai férje életének utolsó néhány óráját a szállodában. Időről időre megrázza a fejét, egyszer-kétszer még a fülét is befogja. Az arcán peregnek a könnyek.

– Nagyon sajnálom, asszonyom – mondom zárásként, és valóban őszintén sajnálom. – De jelenleg a fő gyanúsítottunk az a nő, akivel a férje az utolsó óráit töltötte, érti? Fel kell tennem a kérdést, van-e bárki az ismeretségi körükben, akire illik a személyleírása.

Szipog, de látom, hogy már jár az esze. Már gondolkodik. A pillantását az asztallapra szegezi. Egy hógolyó csapódik a bejárati ajtóhoz, de az sem zökkenti ki.

– Azt mondta, sötét hajú, bubifrizurás? – kérdezi, és újra a szemembe néz.

Bólintok.

– Ez nevetséges, felügyelő úr – mondja, és a teraszajtó felé indul, ahová egyre több hógolyó csapódik. – Abbahagyni, de azonnal! – kiabál ki, de teljesen hatástalanul. A hógolyók továbbra is záporoznak, az egyik éppen a lába előtt ér földet. Így aztán magam is felemelkedem és odalépek az ajtóhoz.

– Lányok, legyetek szívesek – mondom, és egyikről a másikra nézek. Valahogyan dühösnek, ugyanakkor nagyon fáradtnak is tűnnek. Az egyikük leejti a kezében tartott hógolyót, aztán elfordul és elszalad. Egy másodperccel később a másik is fut utána.

– Jó, ha minél többet vannak a friss levegőn. Nagyon rosszul alszanak – mondja Degenné, miközben visszamegyünk az asztalhoz.

– Megértem – mondom, mert tényleg megértem. – Most pedig, kérem, magyarázza el, mit talált olyan nevetségesnek.

– Ezt az egészet. Még hogy…

– Kérem, legyen olyan jó, és bízza rám, hogy megítéljem, nevetséges-e vagy sem.

– Rendben – mondja habozva. Kurta pillantást vet rám, aztán újra az asztallapra szegezi a pillantását. – Manuel főnökasszonya… ő nagyjából így néz ki. Legalábbis így nézett ki, amikor utoljára láttam, érti? Sötéthajú, bubifrizurás. És többnyire ballonkabátot hord. De akkor

is, ez…

– A neve? – kérdezem, és előhúzom a jegyzetfüzetemet.

– Blessinger. Sabrina Blessinger. A Blessinger Építőipari Konszern örökösnője, ha mond ez Önnek valamit.

Rámeredek. A Blessinger Művek igen gyakran szerepelnek a helyi hírekben.

– Igen – mondja bólogatva Degenné.

– Szóval Sabrina Blessinger volt az Ön férjének a főnöke?

– Nem igazán a főnöke… Manuel szabadúszó volt. Nem állt állandó alkalmazásban, hanem eseti megbízásokat vállalt. Igaz, a megbízások jó kilencven százalékát Sabrina Blessingertől kapta. Nagyon jól megértették egymást ők ketten. Én is nagyon megkedveltem Sabrinát, pedig igazából nem is találkoztunk gyakran. A cég nyári partiján például, vagy a karácsonyi ünnepségen.

– Ezzel mára végeztünk is – mondom, és felállok.

– Ki fogja hallgatni? – kérdezi Degenné, miközben kikísér.

– Természetesen.

– Megtenné, hogy nem… nem mondja el neki, hogy tőlem származott az információ?

– Hogyne, asszonyom – mondom, mire hálás mosolyt vet rám.

Miután elköszöntünk egymástól, a járőrautónál újra megpillantom a két kislányt. A motorháztetőn ülnek és várakozón néznek rám.

– Mizu? – kérdezem, mert semmi jobb nem jut az

eszembe.

Mind a ketten a vállukat vonogatják.

– Kedves volt hozzád? – kérdezi végül a bal oldali néhány pillanattal később.

– Kicsoda? Az anyukád? Igen, kedves volt. Miért?

– Nem tudom – folytatja, és újra csak megvonja a vállát. – Csak mert olyan hülyén viselkedik, amióta a Papa meghalt.

– Azért ezt meg lehet érteni, nem gondolod? Szomorú. Ti is szomorúak vagytok.

– De a Mama nemcsak szomorú, hanem olyan, mintha megbolondult volna – mondja még a kislány, aztán a testvérével együtt leugrik a motorháztetőről, és mindketten elsuhannak.

Ahogy elindulok haza Niederkaltenkirchenbe, közben megpróbálom elérni telefonon Moratschek bírót, de csak az üzenetrögzítője duruzsolását hallgathatom. A Rudi elérésére irányuló kísérletem is sikertelen marad, és lassan, de biztosan kezdek aggódni érte. És pontosan olyankor, amikor aggódom valamiért, igen gyakran minden előzetes figyelmeztetés nélkül olyan farkaséhség tör rám, hogy azt elmondani sem lehet. Egy röpke pillanatig vívódom, mert nem tudom eldönteni, az éhségem az erősebb, vagy a Rudi iránt érzett aggodalmam. Kötelességtudat a magánélet ellen, hogy úgy mondjam. Nehéz szívvel végül az előbbi mellett döntök, és a szálloda felé veszem az utamat.

A barátságos recepciós hölgy bólogatva közli velem, hogy már ő is kezdi hiányolni Birkenberger urat. Mert hogy már tegnap este sem jelent meg a vacsoránál, és ma sem jött reggelizni. A kulcsa ott lóg a recepciós táblán, ami azt jelenti, hogy Birkenberger úr egyáltalán nincs is a házban.

Magamhoz veszem a nevezett kulcsot, már sietek is fel a lépcsőn, és benyitok a szobájába. Üres. Pontosabban nem üres, mert az asztalon hangtálak sorakoznak, a szék karfáján egy jutazsák lóg, az éjjeliszekrényen pedig mindenféle ezoterikus könyvek tornyosulnak. Csak maga Rudi, csak ő nincs sehol. A fürdőszobába vetett röpke pillantás szerencsére azt is elárulja, hogy legalább nem holtan lebeg a kádban, így aztán újra bezárom a szobát és lerobogok a földszintre. Nyílegyenesen Grenzbachné irodája felé veszem az irányt, talán ő, vagy esetleg Nüters úr tud valamit. Végül is csak nem nyelhette el a föld Birkenbergert.

Kopogtatás nélkül benyitok, ami kétségtelenül nem valami elegáns, kriminalisztikai szempontból viszont annál értékesebb lehet. Ki tudja. Mindenesetre szépen tetten érem őket, Grenzbachnét és a derék Nüters urat, ahogy ott ülnek a kis kanapén, méghozzá sokkal szorosabban, mint azt a helyzet megkövetelné. Amint megpillantanak, azonnal távolabb is pattannak egymástól.

– Felügyelő úr! – szólal meg Grenzbachné kissé túl hangosan. – Mi az ördögért nem kopog?

– Elfelejtettem – közlöm vele, és közelebb lépek. – Megkérdezhetem, mit ünnepelnek?

Mert hogy az asztalon két pohár áll és egy üveg pezsgő, ezüstös hűtővödörben. Méghozzá, ha jól látom, nem is közönséges pezsgő, hanem francia champagne.

– Én… Nekem ma van a születésnapom – feleli az asszony már-már félénken, és jól látszik rajta, hogy nem érzi jól magát a bőrében. – Az ötvenedik, tudja?

– Gratulálok – mondom, és leülök egy fotelbe velük szemben. – Birkenberger viszont nincs a szállodában. Nem is töltötte itt az éjszakát, de el sem utazott. Tudnak róla valamit?

Az asszony felvonja a vállát, aztán a pillantása a mellette ülő úriemberre vándorol.

– Talán a légzőgyakorlatai közben egyszerűen feloldódott a levegőben, hehe – nevetgél Nüters úr, és a poharáért nyúl. Felemeli, megbillenti felém, aztán egyszerre felhajtja a tartalmát, mire az asszony határozottan kiveszi a kezéből és kartávolságnál messzebbre rakja le tőle.

– Ahogy így elnézem Önöket, komolyan fel kell tennem a kérdést, vajon a szegény Grenzbach úr valóban szívrohamban halt meg, vagy valaki egy kicsit rásegített.

– Mit képzel? – Az asszony felpattan. – Ez aztán mindennek a teteje!

– Gondolja? – kérdezem, és nem kerüli el a figyelmemet, hogy Nüters elsápad.

– Elnézést – mondja, feláll, és sietve megindul az ajtó

felé. – Hirtelen… hirtelen rám tört a rosszullét.

– Nézze el neki, felügyelő úr – mondja az asszony, amint kettesben maradunk. – Nem szokott inni. Egy kortyot sem, tudja? És amit maga… feltételezett rólunk, az már tényleg… nincsenek is rá szavak.

– Én aztán nem feltételezek senkiről semmit. Mégis érdekelne, milyen kapcsolatban áll Ön tulajdonképpen Nüters úrral, asszonyom. Mert hogy több van maguk között egy normális főnök-beosztott viszonynál, az kézenfekvő, ha engem kérdez.

Közben újra leült, a kezét az ölébe fekteti, a tekintetét rajta nyugtatja. Aztán a maga finom és kompetens módján, és ennél fogva elég hihetően elmeséli, hogy Nüters már a férje halála előtt is a család hűséges jóbarátja volt. Utána meg még inkábbb. Ezt az egészet itt ő egymaga soha nem tudta volna felépíteni, ha nem támaszkodhatott volna rá.

Nem is tudom, de egy árnyalatnyi kétség azért marad bennem.

– Rendben – mondom, miközben felállok. – Birkenberger úr aktuális tartózkodási helyéről Ön sem tud semmit?

– Nem – mondja, és ő is felemelkedik. – Sajnálom.

– Én is – közlöm még, azzal már ki is fordulok az ajtón.

Miután kötelességeimnek ezzel többé-kevésbé eleget tettem, máris örülök az előttem álló magánjellegű élvezeteknek. Mire begurulok Simmerl boltja elé, már hangosan korog a gyomrom.

Göngyölt hús, áll a táblán. És ropogós, grillezett császárhús. Sonka sörtésztában, meg sültkolbász, vörös és fehér. Jó, az is ki van írva, hogy krumplisaláta, de abból csak a Nagyiét fogyasztom. Most aztán mit válasszak? Nehéz döntés, nagyon nehéz. Bármennyire korog is a gyomrom, egyenesen örülök, hogy van valaki előttem, így több időm marad elgondolkodni a döntésen.

– Mi van ma itt a műhelyetekben? – kérdezi az előttem álló nő, miközben Simmerl a megvásárolt húsait csomagolja. – Mintha folyamatosan kopácsolna valaki ott bent.

Igaza van. Én is hegyezem a fülem.

Simmerl leteszi a zacskót a pultra.

– Munkások dolgoznak a házban – közli. – Max fiúnk kap egy saját zöldségsarkot. Már nagyon örül neki. De elég zajos munka, sajnos.

Vagy úgy.

– És neked mit adhatok, Eberhofer? – fordul aztán hozzám a hentes, amikor végre magunkra maradunk, s ezzel sorra kerülök. – Mi jó legyen a mai menü?

– Munkások? – kérdezem. Bólint, vállat von, de látom, hogy a szája remegni kezd. Még jobban hegyezem a fülem.

– Mi lesz már? Mit kérsz? – sürget rángatózó szájjal.

– Te, Simmerl, ha ez a kopogás tényleg valamilyen munkástól származik, akkor éppen azt kopogja, hogy „segítség, bezártak hátra a műhelybe”. Már morzetechnikailag, érted?

Utána tulajdonképpen már egészen gyorsan történik minden. Simmerl ugyan tesz még egy kísérletet, hogy nevetve viccnek vélje, amit mondok, aztán meg még az utamat is megpróbálja elállni, de sportosan, amilyen vagyok, egyszerűen átugrom a pulton, és már indulok is hátra, a műhely felé.

Birkenberger meglehetősen boldog, amikor végre meglát. Legalábbis az első néhány lélegzetvétel idejére. Amikor azonban levagdosom a kezét-lábát a vízcsőhöz rögzítő köteleket, már maga rántja le a ragasztószalagot a szájáról, nagy levegőt vesz, aztán olyan ordítórohamban tör ki, hogy azt el sem lehet mondani. Igazi ordítozás, a leghevesebb fajtából. Valami anarchiáról bömböl magából kikelve, aztán meg mindenféle következményekről hadovál. És olyanokat is mond, hogy „nem is rendőr az ilyen”, amivel feltehetően rám céloz. És hogy ezzel a hülye kopogással kénytelen volt tönkretenni a vadonatúj pulzusszámlálóját, és lemaradt a doboktatásról is. Nagyon komolyan azért nem tudom venni, ahogy ott szaladgál föl-alá az ezoterikus öltözékében, ordít, mint a fába szorult féreg, és a csuklóját dörzsölgeti. Sokkal inkább… hogy is mondjam… inkább a részvét támad fel bennem a látványára. De tényleg. És amikor Simmerlre pillantok, látom, hogy nála is hasonló a helyzet.

– Kérsz egy húskenyeres zsemlét? – kérdezi aztán hirtelen a hentes, amikor udvari bolondunk egy pillanatra elhallgat, hogy levegőt vegyen.

– Nem kérek semmilyen átkozott húskenyeres zsemlét! – kezdi azonnal újra az üvöltést Rudi. – Igazságot akarok, semmi mást! Jogállamban élünk, nem igaz? Különben is már hányingerem van attól a sok húskenyeres zsemlétől, amit órák óta tömködsz belém! Soha többé egy falat húskenyér nem megy le a torkomon, amíg csak élek!

– Csak kérdeztem – mondja a hentes megszeppenve.

– Nekem viszont csinálj egyet – mondom, mire hálás arccal visszavonul, de olyan gyorsan, hogy szinte csak egy elsuhanó árnyat látok belőle.

– Nézz ide, Rudi – mondom, és előveszem a telefonomat. – Nézd meg magad, hányszor próbáltalak felhívni. Tizenhatszor, nem is, tizenhétszer. Már kezdtem aggódni érted.

A telefonra néz, aztán a falnak dől, pontosan a két vízcső között, amihez nemrég még kikötve szenvedett, és a mennyezetre emeli a pillantását.

– Franz – mondja olyan hangon, amilyet még soha nem hallottam tőle. – Ilyet nem lehet csinálni. Még itt sem, ebben a ti átkozott porfészketekben. A cimboráid nem állíthatnak fel saját külön törvényeket, érted? És ami a legfontosabb, nem rabolhatnak el csak úgy, egyik pillanatról a másikra egy ártatlan állampolgárt, csak mert kellemetlennek érzik a véleményét.

– Emberrablás? Igazából hogyan kerültél ide?

– Hogy hogyan kerültem ide? Várj csak! Tegnap bejöttem a boltba, hogy még egyszer szembesítsem Simmerl urat a néhai Degen úrral kapcsolatos

történésekkel, ami egyébként neked lett volna a dolgod. Erőteljesen léptem fel, hiszen nagyon súlyos ügyről van szó. A hülye hentes meg csak állt ott és vigyorgott rám. Aztán hirtelen megjelent Flötzinger is. Aztán valahogy… elfajultak a dolgok. Simmerl faképnél akart hagyni, hátrajött a műhelybe, én meg persze jöttem utána, Flötzinger meg énutánam. Aztán egyszer csak bezárult az ajtó.

– Vagy úgy – mondom.

– Szörnyű volt, Franz. Jéghideg. Egész éjjel úgy fagyoskodtam, mint egy kivert kutya. Nézd, még mindig lila a kezem. Te jó ég, ha tudtam volna, milyen módszerekhez képesek nyúlni ezek a te cimboráid…

– Nem jósolta meg az inga?

– Franz! A fenébe! Neked az a dolgod, hogy ha ilyen kétes üzelmeket látsz, közbeavatkozz! Felesküdtél, vagy már elfelejtetted volna?

– Nem, de…

– Semmi de. Vagy a kezedbe veszed végre az ügyet, vagy megteszem én, méghozzá most azonnal. És kezdjük is egy nagyon egyszerű kérdéssel: ellenőrizted már, van-e alibije Simmerlnek, sőt, tőlem akár Flötzingernek is a gyilkosság éjszakájára?

– Mi nem öltünk meg senkit, Flötzinger meg én! – hördül fel Simmerl, amint felbukkan a zsemlémmel a kezében.

– Tettél rá mustárt? – kérdezem, és felemelem a felső zsemlefelet.

– Tettem – erősíti meg észlelésemet a hentes.

– Te jó ég, hová kerültem? Istenem, nézz le az egekből! – jajong Birkenberger. – Ha Bajorországnak új elmegyógyintézetre lenne szüksége, elég lenne egyszerűen befedni ezt az átkozott porfészket!

– Lazíts már egy kicsit, Rudi. Hová lett az a sok meditatív energiád? – kérdezem, és látom, hogy lassan Simmerlnek is kezd elege lenni.

– A meditatív energiám, kedves Franz, az lassan megakad a torkomon, amikor ilyen bolondokházát látok!

– A torokról jut eszembe – szólal meg Simmerl nem éppen segítő jelleggel. – Maxnak nagyon fáj a torka, amióta…

– Simmerl! – förmedünk rá egyszerre Rudival, mire csak forgatja a hentesszemét.

– Figyelj ide, Rudi. Már van egy nagyon komoly gyanúsítottam, ha tudni akarod. És ha nem avatkoznál közbe szüntelenül az aktuális bohóckodásoddal, már régen kihallgathattam és akár őrizetbe is vehettem volna.

– A bohóckodást azonnal vond vissza! Azonnal! – süvölt Rudi, így kurtán bólintok egyet.

– Hallani akarom! – követelőzik.

– Teli szájjal nem beszélek.

– Franz!

– Jó, visszavonom a bohóckodást.

– Esküdj!

– Esküszöm – mondom, hogy végre megnyugodjon.

– Szóval, ki is az a nagyon komoly gyanúsítottad? –

kérdezi aztán, és lassan kezdi újra normálisan venni a levegőt. Mivel azonban nincs szándékomban egy hentesműhelyben, a hozzá tartozó hentes előtt feltárni nyomozásom aktuális állását, azt javaslom, először is távozzunk innen. Miután pedig még röviden tájékoztatom hentesünket, hogy ennek a dolognak Rudival még meglesznek a következményei, elköszönök.

– A telefonom! – morog Rudi kinyújtott kézzel. Simmerl szótlanul a köténye zsebébe nyúl, előhúzza a telefont, és átnyújtja jogos tulajdonosának.

Alig ülünk be a rendőrautóba, máris két legyet ütök egy csapással: Rudi jelenlétében, a füle hallatára hívom fel Moratscheket, akit ezúttal el is érek.

– Azt mondja, Sabrina Blessinger? A Blessinger Konszerntől? Az lehetetlen, Eberhofer – közli a bíró, amint végighallgatta a beszámolómat. A hangja mélységes döbbenetről árulkodik. – Kislánykora óta ismerem Sabrinát. Együtt jártunk lóversenyre az apjával. Ez csak valami tévedés lehet.

– Lóverseny ide vagy oda – mondom, miközben indítok. – Akkor is ki kell hallgatnom, úgyhogy most mindjárt el is megyek hozzá. Azt magának is be kell látnia, hogy ki kell kérdeznem.

– Igen, igen – mondja kelletlenül, aztán prüszköl egyet. – A szabályok szerint kell eljárnunk, helyesen látja, Eberhofer. De ha kérhetem, legyen tapintatos, érti?

– Én mindig tapintatos vagyok, bíró úr – mondom még, azzal bontom a hívást.

– A szabályok szerint kell eljárnunk – morog Rudi a hentesbolt felé pislogva. – Méghozzá a kétes cimboráid ügyében is.

– Mindent csak szép sorjában, Birkenberger. Hol tegyelek ki?

– A szállodánál, ha lehet. Végeztem a százhármas szoba átkutatásával, és az ezoterikus napoknak is vége. Végre vissza akarok menni a civilizációba. Normális embereket akarok látni magam körül!

– Azt elhiszem. Nem is értem, hogy bírtad ki napokig ezek között a bolondok között. Én fél óra után rángatózni kezdenék ezektől az ezotéria-hibbantaktól.

– Én igazából a falutokról beszéltem, Franz. És ahogy elnézem, még egyáltalán nem rángatózol, pedig születésed óta közöttük élsz – mondja, amin azért el kell gondolkodnom.

Néhány néma perc után már be is gurulunk a szálloda elé. Szeretnék végre megszabadulni Birkenbergertől, mert őszintén szólva nagyon az idegeimre megy, és egy kis szünet biztosan jót tenne mindkettőnknek.

– Várj csak egy kicsit! – mondja, miközben kinyitja az ajtót. – Lehet, hogy van még valamim a számodra, pontosabban a labor számára. Nem sok, de a semminél több. És még valami… ugye már kiértékelted a fényképeket, amiket a százhármasban készítettem?

– Persze – hazudom, elfordítom a tekintetemet és előre nézek, kifelé a szélvédőn.

– És? – kérdezi visszaülve a helyére.

– Semmi – mondom vállat vonva. – Legalábbis semmi, ami előre vinne.

– Franz, az a szoba úgy nézett ki, mint egy csatatér, te meg azt mondod, nem találtál semmit, ami előre vinne?

– Most meg mit akarsz? Különben is, azt mondtad, van még valamid a számomra. Add oda, aztán köszönjünk el. Nincs időm csevegésre, egy gyanúsítottat kell kihallgatnom. Ki tudja, talán már a szökését szervezi!

Rudi megrázza a fejét, aztán bevágja a kocsiajtót és besiet a szállodába.

18. fejezet

Már jó ideje gubbasztok a kocsiban és várom, hogy Birkenberger úr kegyesen újra felbukkanjon. Lassan fel kell tennem magamnak a kérdést, mi a fene tarthat ilyen sokáig, amikor csak néhány hangtálat és ízléstelen ruhadarabot kell behajigálnia egy jutazsákba. Fel nem foghatom.

Így aztán kiszállok és besétálok a szállodába. A recepció üres, így nyílegyenesen megindulok a lépcső felé.

Talán jól fejlett kriminalisztikai érzékemnek köszönhetően az utolsó néhány méteren lelassulnak a lépteim. A lépcsőház előtti folyosóról ugyanis lázas sustorgás hallatszik. Óvatosan arrafelé pislogok, és lám, Nüters úr és Grenzbachné áll ott, ismét meglehetősen közel egymáshoz, és nagyon felindultan suttognak.

– Nyugodj meg végre, drágám – hallom Nüters suttogását.

– Te könnyen beszélsz – feleli erre a nő ugyancsak igen halkan, úgyhogy közelebb húzódom hozzájuk. Csakhogy pontosan ebben a pillanatban ugrál le a lépcsőn Rudi, tönkretéve remek kis obszerválásomat.

– Ó, hát itt van, Birkenberger úr? – jön elő azonnal Grenzbachné. – Már hiányoltuk. Eberhofer felügyelő úr is

kereste.

– Vagy úgy – mondja Rudi a recepció felé gyalogolva.

– Elutazik? – hallom még Grenzbachnét, de akkor már megyek is ki a hátsó ajtón át a kocsihoz.

Néhány perccel később pedig, amikor Rudi is befut, megtudom, mi az a fontos dolog, ami talán segíthet a nyomozásban. Ugyanis a százhármas szobából származó két pezsgőspoharat nyújtja át nekem szabályosan bezacskózva.

– Nézesd meg ezeket, Franz – mondja az ablakomnak dőlve, a hátizsákjával a vállán.

– Megnézetem. Te, Rudi, mondd csak, szerinted van valami Nüters és Grenzbachné között? – kérdezem, miközben óvatosan leteszem a zacskót az anyósülésre.

– Nem vagyok biztos benne – mondja vállvonogatva. – Amit én láttam belőlük, az alapján annyi bizonyos, hogy több van közöttük, mint egyszerű munkakapcsolat. De most már tényleg megyek, Franz. Ne is haragudj, de úgy érzem, egy percet sem bírok ki tovább ebben a porfészekben. Máskülönben depressziós leszek, nem túlzok.

Megkopogtatja néhányszor az autó tetejét, aztán elindul a hátsó udvaron át a szemeteskonténerek felé, ahol a kasztniját leparkolta. Illőbb helyet keresve sem találhatott volna neki. Behajítja a csomagját a hátsó ülésre, aztán már dönget is el.

Szeress, nevess, lélegezz, kedves Rudi.

A Blessinger Építőipari Konszernhez menet még beugrom Landshutba a kapitányságra és átadom nekik a két pezsgőspoharat, sürgős vizsgálatukat kérve. Kimagasló szakmaisággal, mondhatni.

A Blessinger cég székházában nem könnyű bejutni a tulajdonosnőhöz. Először is át kell jutnom egy sorompón a hozzá tartozó portással együtt, aztán le kell adnom a szolgálati igazolványomat, utána a főnökasszony előszobájában le kell ülnöm és egy hihetetlenül göndör frizurájú titkárnő társaságában meg kell innom egy hihetetlenül jó kávét, amelyet mintha a falból varázsolt volna elő. Azután azonban végre felcsendül a hangszóróból a főnökasszony hangja. Jöjjön be a felügyelő úr. Amire a göndör leányzó azonnal felpattan és felszólít, hogy kövessem.

– Ön az a felügyelő… mi is a neve? – fordul felém egy sötéthajú bubifrizurás fej a forgószékből.

– Eberhofer – mondom. – Ön Sabrina Blessinger?

– Én vagyok. Miről van szó? – kérdezi nyugodtan, miközben összeszed és egy aktatáskába csúsztat néhány iratot az asztaláról.

– Megengedné, hogy leüljek? – kérdezem, mert elég hülyén érzem magam, ahogy csak állok ebben a csúcselegáns irodában, mint egy át nem vett csomag.

– Sajnos nincs időm – közli a karórájára pillantva. – Térjünk a tárgyra, kérem.

Ahogy így elnézem, az a karóra többet érhet, mint az egész tanyánk.

Térjünk a tárgyra? Legyen.

Leülök az íróasztala szélére, amitől mindjárt nem tűnik olyan határozottnak. Inkább döbbentnek. Amit én ki is használok, és készítek egy fényképet róla.

– Mit… képzel maga? – csattan fel, elegánsan felvonva egyik tökéletes ívű szemöldökét, amivel azonban a legkisebb hatást sem gyakorolja rám.

Előhúzom a jegyzetfüzetemet. Elég rongyos egy jószág már, és látom, hogy a nő is azonnal észreveszi.

– Nos, asszonyom – kezdem. – Egy gyilkosságról van szó, amelyet az Ön egyik munkatársa, egy bizonyos Degen úr ellen követtek el.

– Degen? Nem ismerem – vágja rá azonnal.

Előveszem Degen fényképét és megmutatom neki.

– Így már ismerős, de nem dolgozott nálunk – közli. – Néha kapott tőlünk egy-egy megbízást, de nem értem, nekem mi közöm ehhez. Nézze, felügyelő úr, egy nagyon fontos jótékonysági estre vagyok hivatalos, és előtte még el kell mennem a fodrászhoz, ezért ismételten kérem, ne rabolja az időmet és térjen a tárgyra.

Így aztán tájékoztatom az aktuális tényállásról, méghozzá olyan pontosan és kimerítően, és olyan barátságosan, ahogyan csak lehet, végezetül pedig megérdeklődőm, ugyan van-e alibije a gyilkosság éjszakájára.

Nincs neki. Van viszont egy sor sztárügyvéd a barátai között, akiknek a névjegyeit le is csapja elém haladéktalanul az asztalra.

– Válasszon ki egyet közülük, és őt keresse meg a kérdéseivel – mondja csípősen, aztán fogja az aktatáskáját és elindul az ajtó felé. – Amint mondtam, én alig ismertem ezt az urat, az pedig elég gyakran előfordul, hogy otthon, egyedül töltöm az estét. Minden továbbit rendezzen el az ügyvédemmel.

– Egy pillanat, még nem végeztünk – kiáltok fel és sietősen utána indulok. – Ez nem így megy, asszonyom. Pillanatnyilag Ön az ügy fő gyanúsítottja.

– Ne legyen nevetséges, őrmester úr! Sem ez a Degen, sem az a szálloda, ott… Niederkaltenkirchenben, már ez is milyen egy név… egyik sem az én szintem, elhiheti.

– Hogy mit hiszek el, és mit nem, az hadd legyen az én dolgom.

– Renate, elmentem. Kérem, kísérje ki az urat – mondja kurtán a titkárnőjének a Blessinger nőszemély, azzal már csak a hűlt helyét látom.

Ott állok hülyén, és igyekszem, hogy legalább a göndör Renate előtt ne veszítsem el teljesen a tekintélyemet.

– Mondja csak, Renate, a főnökasszonya és Degen úr… – mondom, és elé tartom az áldozat fényképét. – Milyen viszonyban vannak egymással?

– Semmilyenben – jelenti ki, miután egy rövid pillantást vetett a fotóra. – Blessinger asszony senkivel nincs semmilyen viszonyban. Alapjában véve még a főnök sem ő itt.

– Ezt hogy érti?

– Ő egyszerűen csak megörökölte a céget a szüleitől, és

ennyi. Igazából a férje irányít mindent, Gruber úr. Tényleg nagyon jó főnök. Tulajdonképpen ő tette naggyá a céget. Ma már annyi megbízásunk van, hogy több műszakban dolgozunk, és a megrendelések csak úgy tornyosulnak. A felesége üzletileg inkább csak másodhegedűs. Ő jár el a fogadásokra, meg hasonlókra.

– Értem. Ha nem csal a megérzésem, Ön meglehetősen korlátozottan lelkesedik Blessinger asszonyért – mondom és muszáj elvigyorodnom.

– Ezt meg miből gondolja? – kérdez vissza ugyanúgy vigyorogva.

– De ismerni azért csak ismerték egymást, ugye? – kanyarodom vissza az ügyhöz. – Degen úr és az Önök másodhegedűse?

Bólint.

– Egész biztosan. Blessinger asszony minden céges pikniken meg karácsonyi rendezvényen leereszkedik a nép közé. Rendesen odateszi magát, szépen kiöltözik, egy középkategóriás autót lehetne venni egyetlen ruhája árából, aztán elvegyül a nép közé. Mindenkivel elcseveg, pedig még a nevét sem tudja egyiknek sem, egyszerűen csak barátomnak, meg kedvesemnek szólítja őket. És tudja, mit? A dolog működik. Az emberek szeretnek ilyesmiket hallani – mesél tovább Renate, közben az ablakpárkányon sorakozó orchideákat igazgatva.

– Degen úrnak is mondott ilyesmiket? – mondom jegyzetelve.

– Furcsa. Most, hogy kérdezi, felügyelő úr,

tulajdonképpen nem. Degen úr és a családja egyébként sem az ő stílusa… Nagyon kedves emberek, nyitottak, szívélyesek. Talán még valami jótékonysági munkában is benne vannak, nem tudom. Mindenesetre a tulajdonságaik olyan távol állnak Blessinger asszony stílusától, mint a Vénusz a Neptuntól.

Érdekes. Fel is jegyzek mindent. Mivel pedig nincs már itt több dolgom, ráadásul a telefon is megcsörren az asztalon, el is köszönök és a távozás mezejére lépek.

19. fejezet

Még el sem érek a kocsihoz, már hív Moratschek bíró. Ilyen gyors reakcióval még én sem számoltam. Az elmúlt percekben két sztárügyvéd is felhívta, közli velem. Az egyikük ráadásul még egy igazi arisztokrata is, egy von und zu. Nézze meg az ember! És hogy ez a jogászi páros a lehető leghevesebben követeli, hogy többé ne merjük zaklatni az ügyfelüket.

– Hogy mit követelnek? – kérdezem, mert nem is értem, mire céloz.

– Hagyja békén Sabrina Blessingert, az ég szerelmére! – hördül fel a bíró a vonal túlsó végén.

– Sabrina Blessinger pillanatnyilag egy gyilkossági ügy főgyanúsítottja – mondom. – Egyben az egyetlen gyanúsítottja is. Mégis, hogyan képzeli, hogy békén hagyom?

– Maga egyszerűen csak nyomozzon tovább, Eberhofer, és nyugodjon le. Sabrina Blessingernél kizárható a szökés veszélye, érti? Megmondtam az ügyvédjeinek, hogy ne hagyja el az országot, de pillanatnyilag amúgy sem állt szándékában külföldre utazni.

– A hölgyre tökéletesen illik a tanúnk által adott személyleírás, a fenébe! Ráadásul még alibije sincs, egy

hangyányi sem! – Már kiabálok.

– Nekem sincs – feleli hallható ingerültséggel a bíró. – Úgyhogy legyen szíves és másfelé nyomozgasson, a hölgyet pedig hagyja békén.

– Nem mondja komolyan, hogy összecsinálta magát néhány taláros keselyű fenyegetőzésétől, Moratschek! Vagy talán a hidegvérű gyilkos nőszemély őseihez fűződő kapcsolatai vették el a józan eszét? Tudja, mit? Elmehet maga… – Nem is fejezem be, inkább bontom a vonalat.

Ahogy este betérek a szállodába, a várakozásnak megfelelően már nyitva találom a bárt, és Moritz is bevetésre kész. Barátságosan üdvözöl, miközben nagyon-nagyon professzionálisan fényesítget néhány poharat, körülbelül úgy, ahogyan Wolfi is szokta, még ha nem is ugyanazzal az áhítattal. Innék-e valamit, érdeklődik azonnal. Tulajdonképpen nem terveztem hosszas látogatást, ezért először is előveszem a telefonomat és megmutatom a buzgó bármixernek Sabrina Blessinger fényképét, amit a hölgynél tett látogatásom során készítettem.

Moritz teljes összpontosítással nézi a képet.

– Ő volt az? – kérdezem. – Vele töltötte Degen úr az utolsó estéjét itt, a bárban?

– Hm… – mondja, és hunyorít. – Tisztán optikailag, azt mondanám, igen.

– De?

– De ez a nő a képen… inkább olyan harapósnak tűnik.

Egy igazi sárkánynak. Aki viszont itt ült Degennel, az határozottan angyalinak tűnt, tudja? Jókedvű volt, nyitott, szexi, és olyan… édes, érti?

– Amikor a képet készítettem, a nagyságos asszony nem volt éppen a legjobb hangulatban – magyarázom, de Moritz a fejét rázza.

– Jó emberismerő vagyok, felügyelő úr, már csak a munkámból kifolyólag is. Csak azt tudom mondani, ha a két nő valóban egy és ugyanaz, akkor vagy tudathasadásos és több személyiség lakik bennne, vagy olyan pazar színésznő, hogy Oscart érdemelne az alakításáért.

– De kizárni azért nem tudja – próbálkozom tovább kitartóan.

– Azt sem tudom kizárni, hogy Angela Merkelnek jövőre négyesikrei születnek, de azért nem tartom éppen valószínűnek.

– Nézze, Moritz, maga egy igen pontos személyleírást adott, én pedig megtaláltam a nőt, akire tökéletesen illik a leírása. Most meg bízzak meg a… hogy is mondta… emberismeretében? – kérdezem kissé zavartan.

– Várjon csak – mondja, leteszi a kezében tartott poharat, és megtörölgeti a kezét a koromfekete kötényében. – Láthatnám még egyszer azt a képet?

Persze, hogy láthatja. Vet még egy pillantást a fotóra, aztán hirtelen széles vigyor terül szét a képén.

– Most meg mi van? – kérdezem kissé mogorván.

– A bal csuklóján hordja a karóráját – közli

diadalmasan, azzal újra felveszi a poharat és folytatja a fényesítgetést.

– Ahogyan a legtöbb ember.

– Pontosan. Ahogyan a legtöbb ember. Már csak ezért sem állok be a sorba – mutatja felém a jobb kezét. – Ezért azonnal fel szokott tűnni, ha valaki hozzám hasonlóan a jobb kezén hordja az óráját. És az a nő, akivel Degen itt ült, ugyancsak a jobb csuklóján viselte az óráját.

– Az ember akár váltogathatja is, talán nem?

– Maga szokta váltogatni, felügyelő úr?

Nem, a fenébe is! Nem szoktam.

Látom, hogy itt már nem jutunk előre. Rejtély, miért nem hajlandó a fickó megerősíteni a legfőbb gyanúsítottamat. Mivel azonban nem látok rá esélyt, hogy megértsem, inkább el is köszönök.

Kifelé menet a hallban megpillantom Grenzbachnét. A recepciós pult mögött áll és egy mappában lapozgat. Amint megpillant, barátságosan üdvözöl, de aztán újra a papírjaiba mélyed. Ezért aztán megállok. Amit ő természetesen észrevesz. Észre kell vennie, mégsem pillant újra felém, hanem csak bámul a papírjaiba, méghozzá olyan összpontosítással, mintha a világbéke múlna rajta. Amit én igencsak szokatlannak találok. És a Nüters úrral folytatott múltkori sugdolózására visszagondolva azonnal fel is ébred nyomozói szimatom. Még úgy is, hogy mára már nagyon elegem van a nyomozásból.

– Asszonyom – szólítom meg, ahogy megindulok felé.

– Ó, felügyelő úr, még itt van? – feleli, leveszi az olvasószemüvegét és le akarja tenni a pultra, de kicsúszik a kezéből és a földre esik.

– Mondd már el neki végre – mondja, miután felemelte és újra az orrára biggyesztette a szemüvegét. Én meg csak állok, és fogalmam sincs, kinek mit kellene végre elmondanom, és egyáltalán, miért tegez le engem minden előzmény nélkül. De aztán észreveszem, hogy hirtelen ott áll mellettem Nüters úr, és arra következtetek, ő lehet az, akinek valamit el kell mondania. Ezért ránézek. Ő biccent, majd arra kér, menjek hátra vele az irodájába.

– Mit kell végre elmondania nekem, Nüters úr? – kérdezem, bár az elmúlt órák eseményei folytán már alig vagyok képes összpontosítani, és nem igazán hoznak lázba esetleges újdonságok. Aztán azonban megtudom, hogy Grenzbachné és ő már napok óta gyötrődnek. Mert hogy meglehetős bizonyossággal tudják, hogy a hölgy, akivel Degen úr az utolsó éjszakáját eltöltötte, nem a felesége volt.

– Maga ismeri Degen feleségét? – kérdezem.

Bólint.

– A családja meglátogatta őt néhányszor az építkezésen. Amennyire emlékszem, valami olyan tóhoz jártak strandolni, ami felé útba esett az építkezés. Elragadó család, de igazán… Képzelheti, hogy megdöbbentünk, amikor megláttuk… nos, azzal a másik nővel, felügyelő úr.

– Újat mondjon, Nüters úr.

– Igen, igen, tudom, hogy Ön is értesült már róla,

felügyelő úr. Az a rossz az egészben, hogy mindenki más is tudja, és hogy szájról szájra jár a dolog, érti? Hát mit kell még elviselnie szegény özvegynek? Nem elég, hogy meghalt a férje, még ezek az undorító pletykák is…

– Ez minden? – kérdezem.

– Nem. Nem egészen – feleli. – Az az igazság, hogy Degen úr és a… hölgy veszekedtek.

– Veszekedtek? Mi történt?

– Nem hallottam minden szót, mert a recepción voltam, ők meg a bár felől mentek a lift felé, gondolom, a szobába indultak. De amit hallottam, az nem volt éppen barátságosnak mondható.

– Gondolkozzon, Nüters úr! Mire tud visszaemlékezni?

– Nos, a nő… Az a nő valósággal porig alázta szegény Degent. Olyanokat sziszegett oda neki, hogy ennek még meglesznek a következményei, az a szerencsétlen meg behúzott nyakkal ment mellette, mint egy összeszidott iskolásgyerek. Így szálltak be a liftbe. Ez minden.

Ez minden. Azért ez nem semmi, nem igaz?

– Ez nagyon fontos információ az ügy felderítéséhez, ember! – mordulok rá. – Gyilkosságról van szó, remélem, érti, mit jelent ez! Miért várt egészen mostanáig, hogy elmondja nekem?

– Felügyelő úr, mi… nem engedhetünk meg magunknak botrányokat. Végünk lenne, lehúzhatnánk a rolót! – mondja és könyörgőn néz rám.

Ekkor azonban megszólal a telefonom, ezért elmormolok egy gyors köszönetet Nütersnek, aztán

elindulok és közben fogadom a hívást.

A landshuti laborból hívnak. Most végeztek a két pezsgőspohárral. Az eredmény pedig a nagy semmi, közli a kolléga. Valaki nagyon alaposan megtisztogatta a poharakat. A világon semmi nyomot nem találtak rajtuk. Bravó.

A hazaúton felhívom Birkenbergert, és röviden beavatom a mai nap kriminalisztikai újdonságaiba. Bár hozzám hasonlóan ő is eléggé meglepődik, mégis optimista. Alszik rá egyet, mondja. Aztán holnap reggel vesz egy forró zuhanyt, utána meg meditál egy kicsit. És utána mindjárt másképp fest majd a világ, állítja.

– Az én világom, Rudi, holnap reggel ugyanolyan katasztrofális lesz, mint ma este – közlöm vele, elnyomva egy ásítást. – Holnap ugyanúgy a nyakamban lesz egy felderítetlen gyilkosság egy bombabiztos gyanúsítottal, aki azonban legfelsőbb utasításra nem lehet gyanúsított, és vár rám körülbelül egymillió feljegyzés a megboldogult Degen ügyeiről, amit még mind át kell néznem, és még a százhármas szobában készült képeket sem értékeltem ki.

– Nem?

– Nem – ismerem be kényszerűen a tényeket.

– Te hazug, te nyavalyás hazudozó! Küldd át nekem a képeket, majd én átbogarászom őket – mondja, én meg a legszívesebben összecsókolnám.

– Egy kincs vagy, Rudi – mondom.

– Tudom. Egyébként Moratscheket tájékoztattad az

áldozat és a szeretője veszekedéséről?

– Szombat este van, Rudi. A hétvége kellős közepe. Ilyenkor nekünk is jár egy kis pihenés.

– Jó, jó – mondja még, aztán letesszük.

Hazaérve, mielőtt még kiszállnék a kocsiból, átküldöm Rudinak a tetthelyen készült képeket. Legalább ezeknek az átnézését megúsztam.

20. fejezet

Miután hétfő reggel beszerzek magamnak egy forró kávét a hivatali hölgykoszorútól, kényszeredetten leülök az íróasztalomhoz és magam elé húzom az első hülye dossziét. Mindenféle építési tervekről van szó benne, költségvetési tervezetekkel és szerződésekkel. Kínai az egész. A harmadik csésze kávé után még mindig nem érzem magam semmivel sem okosabbnak, és egyre kevesebb kedvvel nézem a papírokat. Végül össze is szedem a még hátralévő adagot, és átviszem Jessyhez.

– Ez meg mi? – érdeklődik, amint leteszem az asztalára a papírhalmot, és félreteszi a kötését.

– Légy szíves, nézd át ezeket, Jessy – mondom. – Te kiismered magad az ilyesmiben, nem igaz?

Rövid pillantást vet a papírokra, aztán bólint. Tudtam! Nem hiába üldögélt néhány évet a freisingi városháza építésügyi osztályán, mielőtt idejött volna férjhez hozzánk, és megkapta volna ezt a remek állást nálunk.

– Átnéznéd nekem? – kérdezem újra.

– Miért ne? Ma úgysincs sok dolgom – feleli barátságosan.

A válaszon felbuzdulva visszamegyek az irodámba, előszedem a sarokból az irattartó kocsit, megpakolom a

maradék mappákkal, és szépen begurítom hozzá.

– Ez meg mi? – kérdezi újra, én meg a vállamat vonogatom válasz helyett. – Nem, nem, nem, Eberhofer! Nem erről volt szó! Egyébként te magad is ráérsz, nincs is semmi dolgod, ha egyszer a legfőbb gyanúsítottadhoz nem nyúlhatsz, nem igaz?

Megszólal a telefonom. A Jóisten az, biztosan ő keres éppen most.

De nem, egy landshuti kolléga jelentkezik, és tájékoztat, hogy a labor éppen most küldte vissza Degen ruháit, pontosabban a százhármas szobából általam begyűjtött ruhadarabokat.

– Te akarod elvinni az özvegynek, vagy kiküldjek valakit? – kérdezi.

– Magam megyek – közlöm komolyan. – Az özvegy abszolút prioritást élvez, vele személyesen kell foglalkoznom. Máris megyek és elhozom a cuccokat. Már indulok is.

– Eberhofer! – visít még utánam Jessy, de már csukódik is mögöttem az ajtó.

Landshutba menet útközben még gyorsan megpróbálom elérni Güntert. Mert ha a labor kiadta a ruhákat, az azt jelenti, hogy végeztek a vizsgálatokkal. Sajnos csak az üzenetrögzítő jelentkezik, pedig nincs ebédidő, és a munkaidőnek sincs még vége. Talán Günter tényleg szerzett magának egy olyan rettenetes Segwayt, és azzal bolyong a nagyváros rengetegében, ki tudja.

Degenékhez menet teszek egy kanyart a bíróság felé, és pontosan akkor érek oda, amikor Moratschek éppen leparkolja az autóját. Ő is meglát engem és azonnal elindul felém.

– Van valami újdonság, vagy csak hiányoztam? – kérdezi azonnal, ezért készségesen elmesélem neki Nüters tegnapi vallomását.

– Szóval vita volt az áldozat és egy sötéthajú bubifrizurás nő között. Érdekes, Eberhofer. És hogyhogy ez csak most jutott eszébe ennek a Nütersnek? És egyáltalán, megnézte már maga tüzetesebben azokat a szállodásokat? Talán nekik is volt valamilyen vitájuk ezzel a Degennel. A bubifrizurás nő pedig semmi több, mint egy bubifrizurás nő. Ennyi. És még valami, Eberhofer. Legyen szíves, végezze úgy a munkáját, mint egy profi, és ne mint egy szerencsétlenkedő kezdő!

– Mondja csak, Moratschek, akkor is így reagálna, ha a fő gyanúsítottam nem éppen a maga egykori kebelbarátjának, annak az építőipari főgurunak a leánykája lenne?

– Maga meg mit képzel?

– Lássa be – próbálkozom újra.

– Semmi lássa be. Viszontlátásra – mondja Moratschek, azzal faképnél hagy. Én is nagyon köszönöm!

Így aztán újra indítok, és még gyorsan felhívom Birkenbergert. Egyrészt azért, mert tudni akarom, tényleg másképp fest-e ma a világa. Másrészt azért, hogy ő is megoszthassa velem legújabb felfedezéseit.

Igen, mondja, a világ ma tényleg másképp fest. Mert hogy egy új nap olyan, mint egy új élet. Az embernek csak ki kell nyitnia a szemét. Világos.

– Átnézted a képeket? – kérdezem áhítatos szónoklatának végeztével.

– Át. Meglehetősen kontár felvételek, de ettől eltekintve nincs rajtuk semmi, amit ne láttam volna a saját szememmel, amikor körülnéztem a helyszínen.

– Kontár? Mit értesz azon, hogy kontár?

– Semmit. Felejtsd el.

– Nem, Rudi, mondd csak – faggatom, mert tényleg tudni akarom.

– Amikor az ágyat fényképezed, például, de ott áll előtte egy hatalmas, széles karosszék… És annak sincs sok értelme, hogy lefényképezz egy csukott bőröndöt, ha engem kérdezel. Vagy a televíziót. Ráadásul az összes kép sötét. Túl kevés volt a fény. De hagyjuk.

– Köszönöm.

– Moratschek tényleg azt mondta, szerencsétlenkedő kezdő?

– Rudi!

– Jól van, jól van!

– És te mivel foglalatoskodsz, magánnyomozó? Kaptál új megbízást? – kérdezem, hogy témát váltsak.

– Semmi konkrét.

– Semmi konkrét? Egy egyszerű igen vagy nem lényegesen informatívabb lenne.

– Neked egyáltalán mi közöd van hozzá, Franz?

– Szóval nem.

– Nem ezt mondtam, Franz. Az embernek végtére magánélete is van – morogja a telefonba.

Magánélet. Világos. Hogy is nem jutott eszembe? Valószínűleg eltáncolja a nevét, kiingázza, mit egyen ebédre, kifüstöli a vécécsészéjét és fejen állva meditál. És mindez persze időigényes feladat.

– Figyelj ide, Rudi. Megadom neked ennek a Blessinger nőszemélynek az adatait.

– Mit kezdjek velük?

– Obszerváld, Rudi. Obszerváld. Ez a munkád, nem igaz? Nézz utána egy kicsit. Nekem legfelsőbb utasításra meg van kötve a kezem, de amit tegnap megtudtam, annak alapján nagyon is a körmére kellene nézni a hölgynek.

– Tulajdonképpen miért ennyire erre a nőre összpontosítasz? Úgy értem, mi a helyzet azzal a Nüters nevűvel? Eleinte még őrá gyanakodtál, én meg, a magam részéről, továbbra is nagyon gyanúsnak tartom, részben azért, mert egykori betegápoló. Ki tudja, mit adott be Degennek, mielőtt a szerencsétlen beszállt volna a kádba. És egyáltalán, ez az egész dolog Grenzbachnéval, ez több, mint érdekes, Franz! Mindennek a tetejébe' pedig éppen most jut az eszébe az az állítólagos veszekedés.

Jó, ebben azért van igazság, de a gondolataim akkor is a Blessinger nőszemély körül forognak. Az a sötét haj, a bubifrizura, a ballonkabát. A hideg szuverenitás, amit sugároz. Esküdni mernék rá, hogy halottakon gázol át.

Ennek még meglesznek a következményei, nem ezt mondta? Nüters ráadásul nem ismeri a nőt. Nem láthatta máshol, csak a gyilkosság estéjén a szállodában. Persze a motívum is erősen foglalkoztatja az agytekervényeimet. Egyszerűen nem megy a fejembe, hogy Sabrina Blessingernek viszonya lett volna a néhai Degen úrral. Éppen ennek a nőnek? Persze, szakmai tapasztalataim azt mondják, láttam én már karón varjút. Sőt, sajnos magánéleti tapasztalataim is vannak e téren.

Mindez persze nem segít, valahol neki kell állnunk, nem igaz? És miután Rudi még háborog egy kicsit, olyanokat mondogatva, hogy ki fogja neki megfizetni ezt a sok munkáját, és egyébként is mindig csak olyankor jelentkezem nála, amikor akarok tőle valamit, végül azért csak egyezségre jutunk. Pontosabban én egyezségre jutok saját magammal abban, hogy Rudi amúgy is valami új életet akar felfedezni, hát miért ne fedezné fel a Blessinger nőszemély életét. Príma. Végezetül még azt is szentül megígéri, hogy haladéktalanul értesít, amint talál valamit. Remek. Nevetséges is lenne, ha mi ketten, egy igazi dreamteam, ne tudnánk elkapni végül ezt a nőt.

Rudi után újra a hullaszabdalót hívom, de ismét eredménytelenül. Pontosabban annyi eredménnyel, hogy most legalább egy kollégájával sikerül beszélnem. Günter sajnos ma és holnap nem érhető el, közli velem. Ugyanis továbbképzésre ment. És azt is nagyon sajnálja a derék kolléga, hogy ő személy szerint sajnos nem tud segíteni

nekem, mert ő egyszerűen nem vett részt ebben a fürdőkádas gyilkosságban.

Vagy úgy.

Nincs mit tenni, várni kell. Várni és teázni, nem igaz?

Amikor megállok Degenék háza előtt, kezemben a műanyag zacskóval, abban meg az áldozat ruháival, nem nagyon akarózik becsengetnem. Túlságosan jól ismerem az ilyen helyzeteket. A legtöbb hátramaradott valóságos sokkot kap, amikor átnyújtják neki a ruhákat, amelyeket néhai szerettük utoljára viselt. Ami egyáltalán nem valami vidám dolog, nekem elhihetik.

Az ajtó kinyílik, de csak résnyire. A beakasztott lánc megakadályozza, hogy szélesebbre nyíljon. Az egyik kislány leselkedik kifelé, de amint felismer, gyorsan becsukja az ajtót, kiakasztja a láncot, aztán kitárja az ajtót előttem.

– Mami vásárolni ment – mondja.

– Mikor jön vissza? – kérdezem, mire vállat von.

– De tudok kávét főzni neked – folytatja, és befelé int.

– Tényleg?

– Tényleg. Méghozzá nagyon jó kávét. Papi mindig azt mondta, én csinálom a legjobb kávét.

Így aztán bemegyünk.

A testvére a földön hasal, a lába felfelé kalimpál. Tévét néz. Miután észleli megjelenésemet, röviden köszön, aztán újra a rajzfilmnek szenteli minden figyelmét.

– Hogy vagytok mostanában? – kérdezem a buzgó kávés kisasszonyt, aki újra csak a vállát vonogatja.

– Nem alszom jól – mondja aztán, miközben felmászik a pultra és elővesz egy csészét a felső szekrényből. – Az utolsó éjszaka, amikor jól aludtam, az volt, amikor a Papi… szóval, amikor a Papi meghalt.

– Honnan tudod ilyen pontosan?

– Onnan, hogy a Nagyiéknál aludtunk és este megnézhettük a Jégkorszakot – mondja, és kitölti nekem a kávét. Kortyolok egyet belőle, tényleg elsőosztályú.

– Ízlik? – kérdezi azonnal.

– Még soha nem ittam jobbat – felelem az igazságnak megfelelően.

Aztán csengetnek, majd kinyílik az ajtó.

– Miért akasztottátok ki a láncot, lányok? – hallom már messziről Degenné hangját, és egy szempillantással később ő maga is megjelenik.

– Ó, felügyelő úr – mondja, miközben leteszi a zacskóit a csészém mellé, s közben azonnal észreveszi a csomagot, ami előttem fekszik. A szemhéja megrebben, aztán odaszól a lányoknak, menjenek ki a friss levegőre. Némi morgolódás után engedelmesen belecsusszannak tarka gumicsizmáikba, és behúzzák maguk után az ajtót.

– Manuel holmijai? – kérdezi aztán az asszony. Meginog, előredől, a bevásárlószatyrok felborulnak.

– Igen – mondom. Átnyújtom neki a férje holmijait, aztán újra stabil helyzetbe állítom a szatyrokat. Egy alma kigurul az egyikből, végiggurul a gránitlapon, leesik a földre. Felemelem. Az asszony közben kinyitja a tasakot, kivesz egy pulóvert, az arca elé emeli. Lehunyt szemmel,

hosszan beszívja az illatát.

Megköszörülöm a torkom.

– Elnézést kérek, felügyelő úr – mondja felpillantva. – De pontosan olyan az illata, mint… mint a férjemnek volt.

– Megértem.

– Tudja, még az ágyneműjét sem voltam képes lehúzni. Többször is nekiálltam, de egyszerűen nem ment – mondja, miközben egymás után emeli ki a szatyorból a ruhadarabokat. Már-már gyengéden simít végig a nadrágon és a zakó gallérján.

– Az ágyról jut eszembe, asszonyom – mondom, és alig bírok a szemébe nézni.

– Igen?

– Ön nemrégiben azt mondta nekem, hogy azon az éjszakán, amikor a férje… amikor a férjét megölték…

– Igen? – néz rám kutatón.

– Hogy Ön azon az éjszakán itthon volt a két kislánnyal.

– Igen. Így volt. De miért kérdezi?

– Mert az egyik kislány szerint azt az éjszakát ők a nagyszülőknél töltötték.

– Tényleg? – Elgondolkodik egy kicsit, de gyorsan megrázza a fejét. – Rosszul emlékszik. Itthon voltunk, mind a hárman. Egészen biztos, felügyelő úr. Az ügyről jut eszembe, kikérdezte már Sabrina Blessingert?

– Dolgozunk rajta – felelem röviden, mert folyamatban lévő nyomozásokról ugyebár nem beszélhetek.

– Értem – mondja. Félretolja a ruhakupacot és nekiáll kipakolni a bevásárlószatyrokból. – Van még valami

kérdése, felügyelő úr? Mert ha nincs… szeretném felvinni a férjem ruháit. Felállítottam neki egy kis… mondjuk úgy, egy kis oltárféleséget.

– Jelenleg nincs több kérdésem – mondom, azzal el is köszönök.

A kislányok újra kint ülnek a motorháztetőmön, és a lábukat lógázzák.

– Most megint bűnözőkre vadászni mész? – kérdezi a kávés kisasszony.

– Úgy van – mondom. – De mondd csak, azt az éjszakát, amikor a Papátok meghalt, tényleg a nagymamádéknál töltöttétek?

– Persze, Degen nagyinál és nagypapánál – érkezik a válasz kapásból. A testvére bólogat.

Valaki itt téved. Meglátjuk, kicsoda.

21. fejezet

Mint azt könnyen el lehet képzelni, meglehetősen kimerülten indulok végre haza. Ezernyi gondolat kavarog a fejemben. Az egyetlen, ami életben tart, a bizonyosság, hogy otthon jó vacsora vár rám.

Ludwig nagy farkcsóválással szalad elém, aztán már megyünk is mindketten nyílegyenesen a konyhába.

Ami elárvultan fogad, legalábbis ami az emberi jelenlétet illeti. Illatok tekintetében viszont mennyei a kavalkád. A tűzhelyhez lépek és felemelem a fedőt a nagy serpenyőről. Marhasült, a hét közepén? Csak nem Leopold… Isten mentsen meg tőle!

Ahogy beleborzongok a gondolatba, nyílik az ajtó, és besétál a Nagyi.

– Megjöttél, Franz? – mondja, azzal a kezembe nyom egy tiszta holmival megrakott kosarat, elővesz egy tégelyt, megtölti vízzel, és rárakja a kosár tetejére. – Még gyorsan elrakom az ágyneműt, közben felforr a víz a zsemlegombócnak, aztán már ehetünk is.

Milyen vidám és serény ma a piros arcával. Már kapja is újra magához a kosarat, és siet fel a lépcsőn.

– Nagyi – mondom, amint visszajön, és nekilátok megteríteni az asztalt. – Marhasült és zsemlegombóc egy

közönséges hétköznapon?

– És káposztasaláta – teszi hozzá, és az utolsó gombócot is belepottyantja a forró, sós vízbe. – Az egyik kedvenced, nem igaz?

– De, az – mondom, csodálkozva, hogy a süketsége mintha hirtelen szabadságra ment volna. Mielőtt azonban alaposabban megvizsgálnám az örvendetes, ugyanakkor különleges körülmények okát, Susi kerekezik be az udvarra. Leszáll, a házfalnak támasztja a drótszamarát, és kiemeli Pault a gyerekülésből.

– Micsoda bolond egy idő, nem igaz? – mondja, amint belép.

Amiben igaza is van. Az évszakhoz képest bolond meleg van.

Susi céltudatosan a Nagyihoz lép, puszit ad neki, aztán nekem is, de nekem a számra. A kis ember persze azonnal a nagyhoz kívánkozik, így átkerül az ölembe.

Nagyon csinos ma az én Susim. Farmering, sort, tornacipő, meg az a pimasz lófarok. Ott áll a konyhapultnál és a káposztasalátát fűszerezi.

Hm. Itt ma valami nincs rendben. Túl sok ez a jóból.

Nem sokkal később belenyomom az első gombócomat a mártásba, várok egy percet, amíg megszívja magát, s csak aztán jön az első falat. Te jó ég, ebbe akár bele is fulladnék!

Azután viszont már nem tart sokáig, és a nagy felhajtás okát is megtudom. Mert hogy hiába próbál úgy tenni Susi és a Nagyi, mintha csak egy ártalmatlan apróságról lenne

szó, egy ilyen profi, mint én, néhány gyors keresztkérdéssel a sarokba szorítja őket.

– Na jó, lányok – mondom, és leteszem a villámat. Gyorsan túl kell esnünk a dolgon, érzem előre. – Ti itt olyasmikről beszélgettek, hogy Leopold, és hogy ikerház. Valami ingyentelekről beszéltek, meg lakástakarékról. És hogy milyen remek lenne a gyerekeknek. Öntsünk tiszta vizet a pohárba: én soha az életben nem fogok ikerházat építeni. Senkivel, értitek? Leopolddal meg végképp nem.

Közlemény vége. A két nő sokatmondó pillantásokat vált az asztal fölött. Jól ismerem az ilyen tekinteteket, úgyhogy újra kézbe veszem a villámat és folytatom az evést. Nem is olyan jó egyébként ez a marhasült.

– Gondold csak végig, Franz – mondja Susi, miközben megfúj egy gombócot Paulnak. – Semmit nem kellene fizetnünk a telekért, lenne elég helyünk, és mindig lenne bébiszitterünk. És milyen jó lenne a kis Sushinak és Paulnak, ha együtt nőhetnének fel, nem igaz? Meg a többi gyereknek, aki talán majd utánuk érkezik még.

A többi gyerek, aki majd utánuk érkezik még? Most már aztán elég legyen!

Felállok és a mosogatóhoz viszem a tányéromat.

– Ennek meg mi baja már megint? – zsörtölődik a Nagyi. Mintha nem tudná pontosan! Susi a vállát vonogatja és a szemét forgatja. Nem is néz ki olyan jól ma ez a nő.

Az udvarra ekkor egy autó száguld be, és ha minden eddigi baj még nem lenne elég, Leopold az, aki megjelenésével megtisztel bennünket. Miután segített

kiszállni a kerekedő Panidának és kiemelte a kis Sushit a gyerekülésből, még egy vastag papírtekercset is elővesz a csomagtartóból.

Az üdvözlés nem is lehetne szívélyesebb, bár részemről jól érezhetően korlátozott az öröm. Ma a kis Sushi sem mászhat fel az ölembe, hiába a szívem egyik csücske, mert Paul elszántan védelmezi a helyét. Apja fia.

Amint Susi letörölte az asztalt, Leopold kiteríti rajta a papírokat. Mindenféle ikerház-tervek vannak rajtuk, Leopold meg túláradó lelkesedéssel mutogat és magyaráz. Hálószoba, fürdők, konyha, nappali, játszószoba. Remek beosztás. Alacsony költségek. Blablabla.

Mindannyian buzgón nézegetnek, beszélnek és izgatottan hadonásznak. Csak én ülök úgy a székemen, mint egy földönkívüli, és megpróbálom rávenni Pault, hogy a kis lábaival ne akarja folyton Sushit rugdosni. Milyen pompás lenne a gyerekeknek. Nem is kérdés.

– Mondjátok csak – szólalok meg végül, amikor már majd' felrobbanok. – Tulajdonképpen mióta is tervezgettek ti itt szépen anélkül, hogy engem beavattatok volna? Megemlíteném, hogy ez az én életem is, amiről éppen értekeztek, vagy talán nem?

Zavart csend. Panida a földre szegezi a pillantását, aztán felnéz, odajön hozzám, megsimogatja az arcomat, és a karjára veszi Sushit. Susi egy „Ó, Franz!" sóhajjal próbálkozik. A Nagyi meg a fejét csóválja.

– Azért legalább nézd meg, kisöcsém – mondja végül Leopold.

Legalább megnézem. Jó tervek, nem vitás. A hely két családnak még több is, mint elég. A kertünk hatalmas, fel sem tűnik benne egy újabb ház. Mégis egyszerűen elviselhetetlen a gondolat. Az utolsó alkalom, amikor együtt laktunk mi ketten, fényévekre van már, és néhány megrongálódott bútor, ablaküveg és kivert szemfog volt akkoriban a rovásunkon.

– Nézd meg, itt van a pince – magyaráz tovább Leopold, aki feltehetően valamiféle egyetértésnek véli a hallgatásomat. – Szerintem a pincébe egyelőre ne is építsünk elválasztó falakat, mit gondoltok? Hagyjuk meg teljesen nyitottnak az egészet. Berendezhetnénk egy beltéri játszóteret a gyerekeknek, sőt, talán még egy kis wellness-részleget is. Egy családi szaunával, például.

– Egy családi szauna, az remek lenne – sikkantja Susi és csak úgy ragyog a szeme.

– Csak a holttestemen át – szalad ki a számon akaratlanul.

– De majd törölközőt tekerek magam köré… – próbálkozik újra.

– Pontosan – helyesel a nyálas disznó. – Majd törölközőt teker maga köré.

– Pisilni kell, Mami – halljuk hirtelen Sushi hangját, s azzal a két kislány már el is tűnik.

– A Papa tud egyáltalán erről az őrült tervetekről? – kérdezem.

Ismét hallgatás.

Nem hiszem el! A Papát is beavatták. Mindenkit, csak

engem nem. Csak egyedül engem hagytak ki.

– Ha! – hörgöm, mert semmi mást nem vagyok képes mondani erre az árulásra.

– Ne légy már ilyen önző, Franz – mondja a Nagyi, miután átült mellém. – Mindenkinek nagyon tetszik az ötlet, egyedül csak te akadékoskodsz.

– Megbocsáss, de…

– Nem! Most én beszélek, Franz. Ez az ikerház fel fog épülni, és kész. Ámen. Ez a telek ugyanúgy Leopoldé is, mint a tiéd. És a kis Paulé is. Aki az anyjával fog oda beköltözni, akár tetszik neked, akár nem. Téged senki nem kényszerít semmire. Különben is, a disznóólad megmarad, és tőlem az idők végezetéig ott maradhatsz benne Ludwiggal, vén bolond.

Azzal feláll és nekilát a mosogatásnak. Susi követi.

A pillantások, amelyeket Leopold lövell felém, fensőbbségesebbek már nem is lehetnének.

Adok egy puszit Paulnak és áthelyezem a székébe, aztán hívom Ludwigot, és köszönés nélkül kifordulok a konyhából. A folyosón összetalálkozom a két kislánnyal. Egy percre felveszem Sushit a karomba.

– Szeretlek, tudod? – mondja, és mélyen a szemembe néz. – Még akkor is, amikor ilyen mogorva vagy. Akkor is.

– Franz – mosolyog rám Panida, és átveszi tőlem a kicsit. – Nem eszik olyan forrón a kását.

Azzal eltűnnek a konyhaajtó mögött.

– Ide pedig, Susi – hallom még Leopold hangját. – Ide beépíttetünk egy pazar cserépkályhát, mit gondolsz? A

barátom, aki építész…

Miután egy-tizennyolcas idővel lejártuk a körünket Ludwiggal, és hazatérve a legrövidebb úton igyekszem a disznóólam felé, hát begördül az udvarra a Flötzinger autója.

– Szervusz, Franz! – kiabál felém azonnal, amint kiszáll a furgonból. – Kicsit elkéstem, elnézést, de meg akartam csinálni az összes kalkulációt, el is hoztam mindet. Leopold még itt van?

– Flötzinger – mondom, és megállok mellette. – Szerinted kinek az autója mellé álltál be éppen?

– Ó, a Leopoldé mellé?

– És ez mire enged következtetni?

– Mi bajod van ma neked, Franz? Rossz a kedved?

Nem rossz. Hanem nyomorultul-borzalmasan-elképesztően-szörnyen rossz. Mert az én drága rokonságom, méghozzá teljes létszámban, szépen összeesküdött ellenem a hátam mögött.

A disznóólban ledobom magam a kanapéra, bekapcsolom a tévét, és végigpörgetem az összes csatorna kínálatát, de egyik sem köt le igazán. Éppen ellenkezőleg. Így aztán odaballagok a hűtőhöz egy sörért. Miközben az esti híradót nézem, már le is csúszik az első. Sajnos egy másodikat már nem húzhatok le, egyszerűen azért, mert nincs. Elfogyott. Igazán remek.

Így aztán, más választás híján, elindulok Wolfihoz. Végtére is másnap reggel újra olyan fittnek kell lennem, mint egy tornacipő, az meg nem megy, ha egész éjjel csak forgolódom egyik oldalamról a másikra alvás nélkül. Akkor már inkább Wolfi.

A kocsmához közeledve már messziről látom, hogy valami nincs rendben. Mert hogy a szokásosnál jóval több autó áll a kocsma előtt. Egyértelműen nagyságrendekkel több, mint ami egy átlagos hétköznapon megszokott. Sőt, még a péntekenként megszokottnál is több, ami pedig minden kocsma abszolút csúcsforgalmú időszaka.

Bent sem jobb a helyzet, és ha ez még nem lenne elég, nem is Wolfi áll a pult mögött, hanem egy duci kis barna leányzó igen mély dekoltázzsal, viszont jó magas hanggal.

– Te meg ki vagy? – óhajtja azonnal tudni, amint odafurakodom a pulthoz.

– Franz – válaszolom csodálkozva. – És te?

– Sanni – mosolyog rám a poharak fölött. – Kérsz egy sört?

– Kérek – bólintok. – Hol van Wolfi?

– Pontosan a hátad mögött – szólal meg mögöttem személyesen a hülye kocsmáros, és négy üres söröskorsót rak le a pultra. – Utántöltés, Sanni, és adj mellé négy rövidet is!

Miközben a vadonatúj személyzet sört csapol, a régi személyzet részletesen beavat az ő nagy terveibe. Nevezetesen, hogy a jövőben teljes mélységében átalakítja üzleti felfogását. A kezdetet igazából az én neonnőm

jelentette, meséli. Mert amióta ő ott álldogál a bejárat előtt, érezhetően megnőtt a forgalom. Elsősorban férfiak, teszi hozzá Wolfi. Ami nem rossz, mert a férfiak lényegesen többek isznak, mint a nők. Ezért aztán arra gondolt, ha egy ilyen fémből és műanyagból eszkábált cicababa ekkora hatást gyakorol a forgalomra, akkor mi lenne még, ha egy igazi, hús-vér leányzót állítana be? És bingó! A jelek szerint nagyon is bevált a számítása. Ami a vendégkört illeti, nőtechnikai szempontból az is biztosan átesik majd némi átalakuláson, ugyanis a kínálatba azonnali hatállyal bekerülnek a koktélok, de olyan választékban, hogy azt elmondani sem lehet. Lesz itt minden a Hugótól az Aperol Spritzig. Azzal már fogja is a kocsmáros az újratöltött négy korsót, meg a tálcát a négy röviddel, és indul hátra, ahol kitörő örömű fogadtatásban részesült értékes szállítmányával együtt.

– Szóval Sanni – mondom, amint a leányka leteszi elém a poharamat.

– Igen, Sanni – vigyorog, de már kapja is a következő rendelést. Ezúttal Flötzingertől.

– Szervusz, Eberhofer – mondja, amint odafurakodott mellém az egyik hátsó asztaltól a pulthoz, és utóbbira letette az üres söröskorsóját. – Sanni, drága, légy oly jó, csapolj nekem még egyet!

– Sanni drága? – kérdezem, ahogy ránézek, de csak vigyorog és bólogat. – És Leopolddal mi a helyzet?

– Mondjuk úgy, jó úton vagyunk a jó üzlet felé, Leopold meg én. A következő megbeszélést már a nők nélkül

tartjuk majd. Pontosabban a Nagyid nélkül. Szerintem akkor már meg is tudunk egyezni majd.

Világos. Mert ha a Nagyi is beavatkozik, akkor bizony a mi víz-gáz-fűtés buherálónk egy árva fityinget nem keres majd a bolton. Sőt, még örülhet, ha a végén nem neki kell majd fizetnie.

– Igazam van, Sanni drága? – kérdezi, és a tekintete pontosan a vadonatúj kocsmai személyzet két dús keble közé tapad.

Sanni leteszi elé a sört és rámosolyog. Flötzingernek meg bepárásodik a szemüvege.

– Mondd csak, gondoltál már rá, hogy meglézerezteted a szemedet? – kérdezi aztán Sanni drága. – Pár éve én is megcsináltattam, és egyáltalán nem bántam meg.

– Nem bántad meg? – feleli a buheráló anélkül, hogy egy pillanatra is elfordítaná a tekintetét. – Ami azt illeti, én is tudnék néhány dolgot, amit nem bánnék meg. De a szememet, Sanni drága, sajnos nem lehet lézerezni, nem alkalmas rá a szaruhártyám.

Nocsak.

– Mondd csak – szólalok meg, már csak azért is, hogy témát váltsak. – Minden újra rendben a te Maryddel és a három gyereketekkel?

– A legnagyobb rendben – közli, leveszi a szemüvegét és tisztogatni kezdi az inge mandzsettájával.

– Hazajönnek, vagy még maradnak Angliában? – tartok ki a téma mellett.

– Előbb vagy utóbb haza kell jönniük. Elzártam ugyanis

a pénzcsapot, tudod? És az összes számláját zároltattam a drága Marynek – közli, azzal a tekintete újra a dekoltázsra mered.

– Mit csináltál? Zároltattad a feleséged számláját? – érdeklődik ezúttal Sanni.

– Az összeset – jelenti ki büszkén bólintva a buheráló.

– Komolyan zároltad a számláit a feleségednek, akivel három közös gyereked van?

– Naná…

– Micsoda egy hülye seggfej vagy!

Telitalálat. Flötzinger pillantása ugyanolyan sebességgel emelkedik ki a dús keblek közül, ahogy a képe elvörösödik.

– Nem vagyok seggfej! – tiltakozik, de hiába.

– De bizony, hogy az vagy! – közli Sanni, és úgy csapja le elé a sörét, hogy a csodás habkorona ki is csordul a peremen és elárasztja a pultot. – Egészségedre!

– Te, Wolfi, ez a te új alkalmazottad az előbb seggfejnek nevezett – hallom még az asztala felé visszafurakodó Flötzingert, miközben Sanni letörölgeti a pultot.

– Igen, kifejezetten jó emberismerő a kislány – érkezik a kocsmáros válasza.

Két vagy három sörrel később éppen remekül csevegünk Sannival, amikor nyílik az ajtó és egy újabb vendég érkezik ezen a kései órán. Éjfekete öltönyt visel és ugyanolyan színű bajuszt. És bár nem igazán illik a környezetbe, céltudatosan a pulthoz furakszik. Ott odavet az ácsorgóknak egy köszönést, aztán pontosan mellém ül

le. Aztán meg rendel egy sört.

– Gondolhattam volna, hogy itt ücsörögsz, ahelyett, hogy az ágyadban aludnád az igazak álmát – mondja vadonatúj szomszédom, és egyértelműen hozzám intézi a szavait. A hangja ismerős, de sehogy sem illik a többi részéhez.

– Ismerjük egymást? – kérdezem ezért.

– Egészségére – mondja Sanni nagyon barátságosan, miközben leteszi az új vendég elé a korsót, aztán elsiet a kocsma hátsó zugai felé.

– Egészségünkre – bólint a bajuszos. Sürgető pillantást vet rám, mire én is fölemelem a korsómat és koccintunk.

– Legyen olyan jó, segítsen már egy kicsit – próbálkozom, hogy előcsalogassam belőle, ki légyen is.

Vigyorog.

– Nem könnyű rájönni, igaz? – kérdezi feltűnően halk hangon.

Ez meg mi az ördög akar lenni?

– Nem, de gondolom, ha tegező viszonyban vagyunk, valószínűleg őriztünk már együtt disznót – mondom, és kezdem rosszul érezni magam. Ki a fene ez a fickó, és mit akar tőlem?

– Nem is tudom, mit higgyek… Az álcám ilyen fantasztikus, vagy a te kriminalisztikai szimatod ilyen katasztrofális, Franz?

– Rudi? – meredek rá.

– Pszt! – sziszeg, és gyorsan körülnéz.

– Te meg mit csinálsz itt?

Csak bámulom a dús fekete hajzatát és a bajuszát. Nem lehet!

– Ki vagyok tiltva innen, már elfelejtetted? – folytatja suttogva, és az állával egy kép felé bök, amelyet a pult fölé akasztottak, de eddig észre sem vettem. Ő maga látható rajta, mármint eredeti állapotában, WANTED felirattal.

Amikor Sanni közelebb jön, Rudi még halkabbra fogja a hangját.

– Minden rendben, fiúk? – kérdezi azonnal a leányzó.

– Tökéletesen – vágjuk rá azonnal, tökéletes összhangban. És ha eddig még kételkedtem is volna a valós személyazonosságában, ebből rögtön tudom, hogy semmi kétség: a sötét árnyalatú jelenség egyértelműen Rudi Birkenberger, személyesen.

– Birkenberger! – harsan fel mögöttünk hirtelen Wolfi hangja. – Kitiltottalak innen, elfelejtetted volna?

Ennek röntgenszeme van, vagy mi?

22. fejezet

Amikor nem sokkal később visszaballagunk a disznóólba és Rudi megszabadul komikus álcájától, végre újra olyan, amilyennek ismerem. Úgy értem, amilyennek igazából ismerem. Az ezoterikus divathóbortok kora ezek szerint lejárt. Mielőtt átvedlik, persze készítek még róla néhány fényképet, mert egy ilyen jelenség nem szabad, hogy feledésbe merüljön.

Aztán azt is viszonylag gyorsan megtudom, mit keres itt egyáltalán. Hírei vannak. Vadonatúj információi, telefonon azonban nem tudott elérni.

Nézzük. Igen, a telefonom valóban ott van, ahol mindig, amikor éppen nem vagyok úton. Azaz a kanapéhuzat ráncai között.

Tizennégyszer hívott, közli Rudi. Nem semmi. Minden elismerésem. Ezek szerint tényleg fontos hírekről lehet szó. Halljuk!

– Kíváncsi vagy? – kérdezi, miközben átnyújtok neki egy csésze kávét.

– Módjával – hazudom.

Fensőbbségesen vigyorog, aztán kortyol egyet.

– Ez hideg! – hördül fel, és azonnal leteszi a csészét.

– Ma reggeli. Szóval, mi a helyzet?

– Ezt hallgasd meg, Eberhofer – mondja. Hátradől a kanapén és a támlára fekteti a két karját. – Ennek a te Blessinger boszorkányodnak sziklaszilárd alibije van, akár hiszed, akár nem.

– Nincs alibije, Rudi – ellenkezem, és kiiszom a saját kávémat. Tulajdonképpen még egész jól fogyasztható. – Ő maga mondta nekem. Otthon volt, egyedül. Nulla tanú.

– Ha az ember abból indul ki, hogy biztosan a nő volt a gyilkos, és ezért tanúkat sem keres, akkor találni sem fog, ebben igazad van – magyarázza az okostojás. – Kaphatnék egy olyan kávét, amit nem még az első világháború előtt főztek?

Nem semmi a fickó.

Felállok és felteszek Nagyon Fontos úrnak egy friss kávét. Miközben a barna folyadék mennyei illatot árasztva bugyog elő, Birkenberger mesélni kezd. Megtudom, hogy vérbeli magánnyomozóként tüzetesen nagyító alá vette a Blessinger nőszemély egész környezetét. Kívülről legalábbis. Azaz: a hatalmas villáját a méteres tujákkal szegélyezett óriási kertjével együtt. Az egész területet körbejárta, és megállapította, hogy a dús sövényen csak egyetlen helyen lehet átlátni: van benne ugyanis egy drótfonatú kapu, ahol valószínűleg a zöldhulladékot szokták kitenni. És ennél a drótfonatú kapunál Rudi belebotlott valamibe.

– Kitaposás-nyomok – közli, miközben átveszi új és immár nagyon forró kávéját.

– Kitaposás-nyomok?

– Ez forró, a fenébe! – jajdul fel, nekem pedig kezd elegem lenni.

– Önts hozzá egy keveset a hidegből – javaslom, mire bemutat nekem.

– Szóval, figyelj csak, Franz… Pontosan a kapu előtt, tehát a kert területén kívül, sokkal mélyebb a kitaposás, mint a kapu másik oldalán, bent a kertben. Ami arra enged következtetni, hogy ott bizony gyakran és sokat álldogál valaki.

– Vagy úgy – mondom, mert nem igazán hoz lázba némi kitaposásnyom a fő gyanúsítottam kertjén kívül.

– Mit csinált erre az okos Rudi? – kérdezi, és várakozón néz rám. – Az okos Rudi szépen lesben állt. Nem is rövid ideig, méghozzá. És bingó! Alig hogy ez a Blessinger nőszemély felkapcsolta bent a házban a villanyt, megjelent egy fickó. Pontosan ott, ahol jó mélyen ki volt taposva a talaj. Aztán a fickó csak nézte a nőt az ablakon keresztül, közben meg szépen eljátszadozott magával. Egy kukkoló, érted?

Nem. Nem értem.

Ezért Birkenberger elmagyarázza. Elmondja, hogy szépen lecsapott a fickóra, és természetesen megérdeklődte, mit is művel itt ezen a kellemes esti órán. Az meg persze rendesen megrémült, megeredt a nyelve, és önként és dalolva elmesélte Rudinak, hogy ez a nő egy igazi bombázó, aki minden hétfőn és pénteken szaunázik a villa földszintjén kialakított szaunájában. Szaunázás után meg szeret anyaszült meztelenül sétálgatni a

kertben. Minden hétfőn és minden pénteken. Kivétel nélkül. Még éjfélkor is szaunázik és mászkál, szaunázik és mászkál. Ezt mind elmesélte a nyomorult kukkoló.

– Ebből pedig mi következik, Franz? – néz rám Rudi várakozón.

– Degent egy péntek estén gyilkolták meg – mondom.

– Pontosan.

– Azt mondod, minden hétfőn és minden pénteken, kivétel nélkül? – ismétlem meg.

– Kivétel nélkül, a fickó száz százalékig biztos volt benne.

– De egy kukkoló… tényleg megbízol a szavában, Rudi?

– A kölyök tizenhét éves, Franz. Egyetlen nagy pattanás az egész képe, és nagyon-nagyon kicsi a farka. De a szavában megbízom.

– Ezek szerint a legfőbb gyanúsítottunknak annyi – mormolom magam elé.

– Nagyon sajnálom. Szar ügy – mondja Rudi, kiissza a kávéját és feláll.

– Vissza a rajtvonalra? – kérdezem.

– Vissza a rajtvonalra – vereget vállon. – Mindjárt éjfél, folytassuk holnap.

– Még haza akarsz vezetni? Ilyenkor?

– Mindenesetre nem fogok nálad éjszakázni, ha erre céloztál volna.

– Szóval nem haza. És nem is maradsz itt. Akkor meg hová mész? Ki a fenét akarsz még késő éjszaka obszerválni?

– Akár hiszed, akár nem, Franz, de magánéletem is van – hallom még a hangját, de már csukódik is be mögötte az ajtó.

Magánélet. Vagy úgy. De hogy ebből miért kell ekkora titkot csinálni, és miért nem lehet csak úgy elmesélni, fel nem foghatom. Ki akar hagyni valamiből? Különben is, csak észrevettem volna, nem igaz? És egyáltalán, ki lenne az? Valamelyik ezoterikus nőszemély? Fogalmam sincs.

Ludwig nagyot ásít, rám néz, forog kettőt a saját tengelye körül, aztán lerogy a kanapé elé. Én is érzem, hogy lassan leterít a fáradtság. Le is fekszem azonnal, de hiába csukom be a szememet, Rudi egyszerűen nem megy ki a fejemből.

23. fejezet

Másnap reggel Susi telefonhívása ébreszt. És nem, ma reggel nem kedves és elbűvölő, és a kis Paul szokásos rikkantásai sem hallatszanak a háttérből.

Legyek szíves és legyek végre egy kicsit nagyvonalú, közli velem. És bár minden szavát jól hallom, az értelmük mégsem jut el a tudatomig. Megpróbálok először is függőleges helyzetbe vergődni, és az órára nézek. Háromnegyed nyolc. Bravó. Ludwig a papucsomon fekszik, félre kell tolnom. Szemrehányóbb már nem is lehetne a pillantása.

– Figyelsz rám egyáltalán, Franz? – hallom Susi hangját a telefonból.

– Igen, figyelek. Legyek nagyvonalú – felelem, és az ablakhoz csoszogok. A nap már beragyogja az egész udvart.

– Szegény Jessy éjjel kettőig ült a hülye dossziéid fölött. Ajánlom, hogy valami illő ajándékkal menj be hozzá, megértetted? Ne sajnáld rá a pénzt!

– Igen, igen.

– Vegyél neki valami szépet. Nagyon szereti a pezsgős bonbont, azt a drágát, tudod. Vagy egy orchideát. Gyűjti az orchideákat.

– Orchidea, értem.

– Igen, vagy pezsgős…

– Bonbon, tudom – szakítom félbe. Aztán közlöm vele, hogy sajnos késésben vagyok és indulnom kell, azzal leteszem.

Miért nem ébresztett fel a Nagyi, hogy menjek reggelizni? Furcsa.

A zuhanyozást időtechnikai okokból sajnos ki kell hagynom, megyek egyenesen a nagy házba.

A konyhában a várakozásnak megfelelően ott találom a Nagyit. Sajnos azonban nem a napszakhoz illő rántotta vagy sült szalonna készítése közben, ugyanis éppen egy tepsit emel ki a sütőből, rajta két tortával. Az egész konyhát mennyei illatok töltik be.

– El a kezekkel! – rivall rám, amikor a torták felé nyúlnék.

– Ez meg mi légyen? – érdeklődöm.

– Ez mind Leopoldé, a születésnapjára – közli velem, aztán egy tálat húz maga elé, és valami krémet kezd kavargatni benne. – Ma nincs reggeli, Franz. Állj meg munkába menet Simmerlnél és vegyél nála valamit. Kitettem az asztalra egy ötöst.

Valóban egy öteurós bankjegy fekszik az asztalon.

Mit tehetnék, felmarkolom, és már indulok is, mielőtt még csurogni kezdene a nyálam.

Három friss húskenyeres zsemlével felszerelkezve érkezem meg a városházára, és ahogy az első ablakon benézek, máris belém hasít, hogy elfelejtettem ajándékot

venni Jessynek. Ő azonban már észrevett és integetni kezdett, így már nincs visszaút. Egy perccel később már be is nyitok az irodájába.

– Nem semmi munka volt, Franz – mondja minden bevezetés nélkül. – El sem tudod képzelni.

– Igen, hallottam Susitól – mondom kissé félénken. – Kérsz esetleg egy fél húskenyeres zsemlét?

– Hogy mit? – Rám néz, aztán nevetni kezd. – Tényleg egy fél húskenyeres zsemlét kínálsz nekem, Franz? Ezt egyszerűen nem hiszem el!

– Nézd, egy egész úgyis túl sok lenne, nem igaz? Úgy értem, az állandó súlyproblémáiddal…

– Kifelé! – üvölti el magát hirtelen, és tiszta vörös lesz az arca.

– Jó, itt van egy egész – mondom békítően, és előveszem az egyik zsemlét a tasakból.

– Ide vele – nyújtja ki sürgetőn a kezét, aztán már harap is bele a zsemlébe. – Most pedig tűnj el! – mordul még rám rágás közben.

– Te, Jessy, csak nagyon röviden… Mi volt Degen aktáiban? Találtál valamit?

– Ez a Degen olyan tiszta és ártatlan volt, mint a ma született bárány. Még a pápa is példát vehetne róla. Most pedig bocsáss meg, dolgom van – feleli, azzal maga elé húzza a kötését.

– Nem jött ma újság? – kérdezem egy pillantást vetve az üres állványra.

– A polgármester elvitte – feleli Jessy kurtán, aztán a

fejére teszi a fejhallgatóját.

Most kell abbahagyni. Mindig, amikor a legszebb. Akkor kell abbahagyni, ez köztudott.

Így aztán töltök magamnak még egy kávét, és már fordulok ki is az ajtón.

Kicsomagolom a magára maradt két húskenyeres zsemlét, újság hiányában a telefonomat veszem elő és fényképeket nézegetek, miközben eszem. Rudi a nevetséges álöltözetében. Röhejes, ahogy ott áll a disznóólamban a hülye bajuszával, és úgy néz a kamerába, mintha maga lenne Charlie Chaplin személyesen.

Mintha olvasni tudna a gondolataimban, pontosan ebben a pillanatban hív fel. Azt mondja, tegnap az úton elgondolkodott még néhány dolgon.

– Te, Franz, most, hogy Sabrina Blessinger gyakorlatilag kihullott a rostán, talán újra elővehetnéd azt a te két kebelbarátodat.

– Flötzingert és Simmerlt?

– Pontosan.

– Ne kezdd már újra, Rudi! Az, hogy nincs gyanúsítottunk, még nem jelenti azt, hogy barkácsoljunk magunknak!

– Mi az, hogy barkácsolni? Az a két gazember valósággal ontja magából a bűnös energiát, magad is érezhetted.

– Csak egy kis leckét akartak adni neked, semmi több.

– Semmi több? Az maga volt a pokol, Franz! És

ragaszkodom hozzá, hogy utánajárj a dolognak, végtére is zsaru lennél, vagy mi! Ez a feladatod, ember!

– Jó, rendben, utánajárok – mondom, mert tudom, hogy különben sosem hagyja abba.

– Megígéred?

– Megígérem. De mondd csak, Rudi, Simmerl és Flötzinger uraságokon kívül nincs valami más ötleted is? Valami használható?

– Ígéret szép szó, ha betartják, úgy jó!

– Jól van, jól van!

– Vegye már le a lábát az asztalról! – morog rám a polgármester, amint bejön, és odahajítja nekem a napilapot.

Még mindig egy gyilkos jár szabadlábon Niederkaltenkirchenben? A rendőrség sötétben tapogatózik, virít a címlapon.

– Itt van, olvassa el, Eberhofer! Maga… maga meg itt gubbaszt az irodájában, mint egy mosómedve, és mindenféle magánbeszélgetéseket folytat? Az ördögbe, Eberhofer!

– Nem magánbeszélgetéseket folytatok, hanem nyomozok, polgármester. Most pedig lesz szíves távozni, különben mindjárt két gyilkos jár majd szabadlábon Niederkaltenkirchenben – mondom, a polgármester meg már tűnik is el. Megy ez, kérem.

– Hol tartottunk? – kérdezem Rudit.

– Eszembe jutott valami, Franz. Az a két kislány. Degenék kislányai. Nem azt mesélték neked, hogy azon a

bizonyos éjszakán a nagyszüleiknél voltak? Jól értettem, hogy ezt mondták, ugye?

– Tökéletesen.

– Értem. Az özvegy viszont azt mondja, otthon volt a gyerekekkel együtt. Valami itt nincs rendben, Franz. Vagy egyszerű tévedésről van szó, vagy…

Elhallgat. Idegölő, részéről valószínűleg sokatmondónak szánt hallgatásba burkolózik. Ami engem azonban a legkevésbé sem izgat, mert ebben a percben érkezik egy e-mail Güntertől, aki azt írja:

Szervusz, Franz Eberhofer a Landshut melletti Niederkaltenkirchenből!

Egy kongresszuson vagyok, majd részletesebben is írok még, most csak annyit, hogy a hosszú sötét hajszál egyértelműen indiai eredetű. Ami azt jelenti, könnyen lehet, hogy egy parókából származik.

Remélem, segítettem.

Günter

– Vagy hogy valamelyik állítás hazugság volt – hallom újra Rudi hangját.

– Rudi – mondom, és eszembe jut a kép a nevetséges álbajuszával. – Ha itt hazudott valaki, akkor az semmiképpen sem a két kislány volt. Tegyük fel…

Miközben beszélek, mozgatni kezdem az egeret és figyelem a képernyőt.

– Mit tegyünk fel, Franz?

– Mindjárt, mindjárt!

Keresnem kell egy képet Degen asszonyról, most

azonnal. Lássuk csak. Lakcímbejelentő, Landshut… tovább… talán itt? Megvan! A kép már gördül is ki nagy surrogással a nyomtatóból.

– Mit tegyünk fel, Franz?

– Mindjárt mondom!

Hová a fenébe tettem a vastag filcemet? Megvan!

– Te, Rudi, figyelj csak – mondom, és közben csodálatos bubifrizurát rajzolok Degennének, szép feketét. – Átküldök neked valamit. A gépnél vagy?

– Igen, kacsavadászatot játszom. Már a hetvenhetedik szinten vagyok. A cégnél mostanában nincs sok érdekesség.

– És, megvan? Megérkezett?

– Igen, várj csak… nem… vagy igen? – kérdezi, és kihallom a csodálkozást a hangjából.

– Az a fekete hajszál, Rudi, a százhármas szobából, emlékszel még? Lehet, hogy egy parókából származik. Éppen most írta Günter.

– Ki ez a nő a fényképen?

– Degen özvegye, csak átalakítottam egy kicsit a frizuráját.

– Degen özvegye? Furcsa… Nem is tudom, Franz. Mégis, mi oka lett volna…

– Ezt kell még kitalálnunk, Rudi. Utána tudnál nézni, a gyilkosság estéjén ment-e a tévében a Jégkorszak?

– Semmiség – mondja, azzal letesszük.

Két perc sem telik el, kopognak az ajtón, és a Nagyi sétál

be.

– Leveled jött Angliából – süvíti már messziről, aztán az asztalomhoz csörtet. – A Flötzinger Maryje soha többé nem akar visszajönni! Persze, valahol őt is meg lehet érteni, nem igaz?

Előhúz egy levelet és a kezembe nyomja, aztán leteszi az asztalra a borítékot is. Franz Eberhofernek, saját kezébe, áll rajta.

– Nagyi – mondom ezért először is, és a szövegre mutatok. – Az áll rajta, hogy saját kezébe. Franz Eberhofer saját kezébe. Nem bonthatod fel csak úgy a postámat!

– Ne játszd itt az eszed, Franz – morogja. – Csak Mary írt neked, nem a brit titkosszolgálat, nem igaz? Különben is, lehetett volna benne valami fontos is, akkor meg estig ott hevert volna a levél, miközben Mary esetleg életveszélyben van, vagy valami hasonló…

– Nagyi! – próbálkozom újra, de leint.

– Van otthon a hűtőben egy kis hideg sült, a kenyérkosárban meg néhány zsemle. Most pedig indulás, vigyél el az aerobic edzésre, már így is késésben vagyok. Ma próbálom ki az új tornacipőmet. A Tchibóban vettem, akciós volt, tudod? Úgyhogy mi lesz, gyerünk már! A klubom nem szeret várni.

– A micsodád?

– A vén szatyrok, tudod – mondja, azzal már siet is a kijárat felé.

Ilyen hülyeségekre igazából nem lenne időm. De a Nagyi az a Nagyi, nem igaz?

Miután Borsószem királykisasszonyt sikeresen leszállítottam a sportközpontba, már robogok is haza. Ott előszedem a sültet, a zsemléket, meg hozzá egy sört, leülök, és végre magam elé veszem a Mary sorait.

Kedves Franz, írja.

Ma neked írok, mert te Ignatz legjobb barátja vagy és én remél, te jobban megmondod neki ezt, mint én. És legyél kíméletes is. Tudod, hogy a házasságunk kezdettől nehéz volt. Mert én más országból jövök és tudod, a szokás néha más, és én nem értek mindent. Really megpróbáltam mindent nagyon, és reméltem, egyszer minden jó lesz. Különösen a gyerekek miatt. Néha Ignatz megpróbálta megerőltetni magát, és akkor minden nagyon szép volt. De talán ez a baj. Szerelemben van helye erőltetésnek? However.

A végén a sok más nőt már nem bírtam, megérted? Már nem tudok bízni benne. Most itthon vagyok a szüleimnél Angliában, és észreveszem, hogy minden nap jobb és jobb. Nem kell tovább várni Ignatzra. Hazajön vagy nem jön? Lesz-e idegen parfüm vagy rúzs a pólóján? Ez már mögöttem van. Nem akarom mindig megosztani a férjemet más nőkkel. Különösen a gyerekek miatt nem akarom. Ha nincs rendes papa, akkor legalább egy jókedvű mama kell. Nem fogunk visszamenni. Benyújtottam a válást és Ignatz néhány nap múlva megkapja postán. Ezért kell gyorsan beszélni neked vele. Sajnálom. Te és Susi jó barátaim vagytok. Szeretném, hogy Ignatz nincs egyedül, amikor ezt

megtudja. Ne egy ügyvéd írja meg neki. Jobb, ha egy barát mondja meg. Ráadásul az ő angolja nem is olyan jó, mint az én németem. Sorry about that. Thank you so much.

P.s. Talán te is gondolkodsz a saját jövődről most miattunk. Nem sok kell eltörni egy szívet. Ha eltört, akkor eltört. Örökre.

Vagy úgy.

Eltekintve attól, hogy soha életemben nem tartottam magamat a Flötzinger legjobb barátjának, más okból is furcsállom ezt a kérést. Fordított helyzetben kizártnak tartom, hogy Susinak egyáltalán eszébe jutna, hogy ilyen levelet írjon Flötzingernek. Vagy mégis? Nem mintha a körülmények a legkevésbé is hasonlóak lennének. Én azért mérföldekre vagyok attól, hogy minden nőnek bemásszak a szoknyája alá, és ki se jöjjek többé. De mindegy.

Elolvasom még egyszer, aztán még egyszer a levelet, de nem leszek okosabb. Most meg mit csináljak? Menjek el egyszerűen a buherálóhoz és közöljem vele, hogy kedves családja marad ott, ahol van? Mindezt még kíméletesen is, ráadásul. Vigyek magammal sört is? Vagy esetleg egy DVD-t, hogy eltereljem a gondolatait? Vagy jobb, ha felhívom és egyenesen, röviden tájékoztatom a fejleményekről? Vagy írjak SMS-t? Igen, annak lenne a legtöbb értelme.

Flötzinger, írom. A család marad Angliában. A jövőben így annyit és ott dughatsz félre, amennyit és ahol csak

akarsz. Mindezt anélkül, hogy rossz kellene legyen a lelkiismereted. Tehát szívből gratulálok!

Hm.

Talán mégis jobb, ha előbb megkérdezem Susit.

– Te, Susi – mondom, amint felveszi a telefont. – Azt hiszem, van egy nagy gondom.

– Most nagyon nem alkalmas, Franz – feleli, és a háttérből hangokat hallok. – Éppen Flötzingernél vagyok Leopolddal és Paullal, az új fürdőszoba és a fűtés miatt, tudod?

Nem, nem tudom. Flötzingernél van Leopolddal és a kis Paullal. Éppen Flötzingernél.

– Maradj, ahol vagy – mondom gyorsan, és már kapom is fel a bőrdzsekimet a szék támlájáról. – Máris jövök.

Öt perc sem telik el, már kanyarodom is be a Flötzinger Művek szent csarnoka elé.

Ahogy belépek, már látom is. Paul Leopold karján ül, a kis szeme lecsukva, és a nagybátyai mellkasnak dőlve mélyen alszik. Susi és a buheráló meg élénken beszélget egy katalógus fölé hajolva.

– Ez a spanyol csempe, ez is nagyon szép – hallom Susit.

Mindeddig egyikük sem észlelte megjelenésemet.

– Igen, nagyon szép – fejezi ki egyetértését nagyon halkan Leopold. – De valószínűleg egy vagyonba kerül.

– Olcsónak tényleg nem olcsó, de már mondtam, ti természetesen szenzációs kedvezménnyel kaptok mindent – veti be magát Flötzinger.

– Itt meg miért az én fürdőmhöz válogattok ti csempét?

– kérdezem, amint odalépek a díszes társaság mellé. – A távollétemben!

Paul felemeli a kis fejét és hunyorog.

– Ó, Franz! – nevet rám Susi. – Ez még csak az első kör, az első válogatás. Téged annyira lefoglal a gyilkosságod, és különben is, mindig olyan sok a dolgod. Nézd csak, ez hogy tetszik? Ez a spanyol csempe?

– Andalúziai – pontosít Flötzinger. – Én mondom neked, a lehető legjobb választás, Franz. Egy igazi klasszikus. De ha meg akarjátok rendelni, igyekeznetek kell, mert őrült hosszú időre vállalnak csak szállítást.

Odasétálok Leopoldhoz, hogy üdvözöljem Pault. Milyen kicsi is egy felnőtt férfi karjában. Sokkal kisebb, mint amikor Susi tartja a karjában. Vajon az én karomban is ilyen kicsinek tűnik? Fogalmam sincs. Mindenesetre amint megpillant, széles mosoly terül szét a kicsi arcán. És akár hiszik, akár nem, Leopold azonnal készségesen át is adja nekem. Persze nem anélkül, hogy előbb egy csattanós puszit nyomna a kis arcára.

– Én személy szerint hajlok rá, hogy ezt az andalúziait válasszuk – mondja aztán és megütögeti a katalógusban a spanyol csempesztár képét. – Ahogy Flötzinger is mondta, ez egy igazi klasszikus. És ha rögtön az összes fürdőszobába megrendeljük, biztosan mennyiségi kedvezményt is kapunk, nem is keveset.

– Mondj már te is valamit! – néz rám biztató mosollyal Susi. Valósággal ragyog az arca.

– Nem akarok ugyanolyan fürdőt, mint a Leopoldé –

közlöm.

– Ez olyan gyerekes, Franz! – Hátraveti a fejét és nevet.

– Igen, teljesen egyetértek – avatkozik bele újra a buheráló. – Szerintem igazán tekintettel lehetnél a szeretteid kívánságára.

– Mondja a szakember – válaszolom. Odamegyek Flötzingerhez, kirángatom a levelet a zsebemből, és odadobom a katalógusra.

– De ez… ez Mary írása – mondja kissé zavartan. – Megismerem. Ismerem Maryt…

– Azt erősen kétlem, Flötzinger – bukik ki belőlem. – Kétlem, hogy igazán ismernéd a feleségedet és az írását. Szerintem inkább fogalmad sincs semmiről.

24. fejezet

Már-már megkönnyebbülés, hogy a halálfontos csempekérdés mellett azért van más dolgom is. Nevezetesen a munkám.

Mielőtt azonban úgymond ajtóstul rontanék Degenék házába és megsemmisítő csapást mérnék az asszonyra a paróka-elméletemmel, nem árt először is rendesen alátámasztani azt az elméletet. Így sajnos nem úszom meg, hogy látogatást tegyek az áldozat szüleinél, pedig nekik is jobb lenne, ha megúszhatnánk.

Már akkor megpillantom őket, amikor begurulok a járőrautóval a házuk elé. Az idős pár az előkertben időzik, a férj egy hihetetlenül szép rózsafát metsz, amelyen már duzzadnak a rügyek, a felesége mellette ül egy padon és a semmibe bámul.

– Felügyelő úr – Idősebb Degen is azonnal felismer engem, és odasétál a rózsafától a kertkapuhoz. – Véletlenül itt volt dolga a közelben, vagy…

Elcsuklik a hangja.

– Nem véletlenül, Degen úr – mondom, mire kinyitja a kaput és beenged.

– Inge, nézd csak, a felügyelő úr van itt – fordul a feleségéhez. – Légy oly jó, tegyél fel egy kávét, megteszed,

ugye?

Odaköszönök a hölgynek, de ő átnéz rajtam. Úgy emelkedik fel, mintha lassított felvételt látnék, és bizonytalanul elindul a ház felé, aztán eltűnik az ajtó mögött.

– A feleségem nincs jól, amióta… – próbálkozik a férje teljesen feleslegesen elmagyarázni a helyzetet.

Bólintok.

– Degen úr, amit most kérdezni fogok, nagyon fontos – mondom és komolyan nézek rá. – Kérem, próbáljon meg egészen pontosan visszaemlékezni.

– Ha van még valami, ami jól működik a fejemben, az az emlékezetem, felügyelő úr. Kérdezze csak meg a kislányokat, még mindig meg tudom szorítani őket, amikor memoryt játszunk. – Fájdalmas mosoly suhan át az arcán. – Igen, az átkozott memóriám, az még mindig óramű-pontossággal működik.

– A kislányok néha itt alszanak Önöknél, ugye?

– Igen – bólint. – Nem is tudom, melyikünk élvezi jobban, a feleségem és én, vagy a lányok.

– Azon az éjszakán… amikor a fia elhunyt, a gyerekek itt voltak, vagy az édesanyjuknál?

Megütközve néz rám. Éppen ebben a pillanatban jelenik meg újra a felesége. Az öregúr hozzásiet, átveszi tőle a tálcát. Átnyújt nekem egy elegáns porceláncsészét, aztán megfújja a saját kávéját, miközben az asszony csendesen visszaül a padra és újra csak a levegőbe bámul.

– Degen úr – figyelmeztetem óvatosan.

– A lányok… A lányok nálunk voltak – mondja, és a feje a mellére bukik. – Nálunk aludtak, felügyelő úr. Este megnéztünk egy rajzfilmet. De…

– Köszönöm – mondom, és megérintem a karját. – Ez a rózsafa tényleg hihetetlen, Degen úr. Ritkán látni ilyen szépet.

– Manueltől kaptuk az ezüstlakodalmunkra. Emlékszel, Inge? Manueltől kaptuk… – Szinte már nyüszít a hangja, de a felesége arca meg sem rezdül.

A rendőrautóba visszaülve egyszerűen muszáj néhányszor nagy levegőt vennem, mielőtt felhívom Rudit. A kocsi ablakán át látom, hogy Degen úr leül szorosan a felesége mellé és átkarolja a vállát. Az asszony a férje vállára hajtja a fejét és lehunyja a szemét. A férfi meg sírni kezd. Átkozott világ.

Felhívom Rudit és továbbítom neki az imént megszerzett információkat. Időközben ő is sikerrel járt: a Jégkorszakot valóban a gyilkosság estéjén vetítették a televízióban.

– Asszonyom – mondom néhány perccel később, miután elköszöntem Ruditól és felhívtam az áldozat özvegyét. – Itt Eberhofer felügyelő. Újra ki kellene hallgat… beszélnem kellene Önnel. A legjobb lenne Önöknél, otthon.

– Értem – válaszolja. – Miről van szó?

– Természetesen a férje haláláról. Még egy kérdés: egyedül van, vagy a gyerekek is otthon vannak?

– Egyedül vagyok. A lányok még iskolában vannak. De…

– Jó, akkor arra kérem, maradjon otthon. Mindjárt ott vagyok.

Már az úton eltölt valami rossz érzés, amit sehogyan sem tudok értelmezni. Amikor azonban ott állok a szépen dekorált ajtó előtt, és csengetek és csengetek, hirtelen megvilágosodom. Mert itt bizony már senki sem vár rám. Csengethetek az idők végezetéig, Degen asszony akkor sem fog ajtót nyitni.

Az ablakon át bepillantok, és látom, itt bizony valaki nagyon sietve hagyta el a lakást.

Előveszem a telefonomat és tájékoztatom Rudit.

– A madárka kirepült – mondom. – És nem várható, hogy a közeljövőben visszatérne, legalábbis egyértelműen becsomagolt, mielőtt elment volna.

– Nézze meg az ember! Melyik iskolába járnak a gyerekek?

– A Karl Heiss Általánosba – mondom, miközben egy régi betörőtrükkel kinyitom a teraszajtót és belépek.

– Rendben. Úgyis éppen a környéken vagyok – feleli Rudi kurtán, aztán már bontja is a vonalat.

Gyorsan körülnézek a nappaliba, de semmi többet nem látok, mint amit már kintről is láttam, így viszonylag célorientáltan megindulok a felső szintre. Ott kell lennie annak a Degen úrnak állított kis oltárnak, amiről a felesége beszélt. Nézzük.

Fent egy fürdőszobát, két gyerekszobát és a szülők hálószobáját találom. Ahol aztán meg is látom, amit

keresek. Egy ősrégi komódon, amilyen nekünk is van otthon, számtalan gyertya áll, friss virág, és egy fénykép Degen úrról. Ezt nevezem emlékhelynek.

Kinyitom a legfelső fiókot, és azokat a ruhákat látom viszont, amelyeket én hoztam ki nekik nemrégiben. Szép rendesen összehajtogatva. Mellette egy üveg borotválkozás utáni arcszesz, egy hajkefe és egy pénztárca. A második fiók tele van fényképekkel.

Lentről hirtelen lépéseket hallok. A fenébe, ez meg ki lehet? Az utolsó fiók beragadt. Nem lehet. Akárhogyan rángatom is, meg sem mozdul.

A lépések egyre közelednek. Talán már a lépcsőn jön valaki felfelé? Mozdulatlanná merevedve hallgatózom. A lépések megállnak.

Nagyon lassan megfordulok és az ajtó felé pillantok.

– Maga meg mit művel itt? – kérdezi egy idősebb úr, és ha még nem mondott teljesen csődöt az emlékezetem, Degenné apját látom magam előtt.

– Ismerjük egymást – mondom, miközben felállok. – Találkoztunk a temetésen.

– Tudom, ki maga, azt viszont még mindig nem tudom, mit keres itt.

– Egy gyilkossági ügyben nyomozok, uram… De hadd kérdezzek vissza: Ön mit keres itt? – kérdezem, és elindulok felé.

– Felhívott a lányom apósa, és úgy gondoltam, eljövök és megnézem, mi a helyzet. Történt valami? Miriammal minden rendben van? Nem tudtam elérni telefonon –

mondja, és érzem a hangján, hogy nagyon aggódik.

– Reméljük – mondom. Visszamegyek a komódhoz és megsimítom a lapját. – Ismeri ezt a bútordarabot?

– Hogyne ismerném. Régi családi darab, még a nagyanyámé volt. De mondja már, mi történt?

– Tudja, hogyan lehet kinyitni a legalsó fiókot? – nézek egyenesen a szemébe.

Odajön hozzám, leguggol, a fogantyúra néz, aztán alig észrevehetően bólint.

– Akkor talán… – intek, hogy nyissa már ki a hülye fiókot.

Hátranéz a válla fölött, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy senki nem látja, aztán benyúl a komód alá, és a fene se' tudja, hogyan, de a fiók hirtelen kinyílik.

– Köszönöm – mondom, miközben felsegítem. – Kérem, most menjen el. Menjen haza a feleségéhez. Tegye meg, a családja érdekében.

Kissé bizonytalanul, zavartan, de kimegy, aztán hallom, hogy lemegy a lépcsőn. Most pedig, hogy már nincs ott, teljesen kihúzom a fiókot. És bingó.

– Trallalla – jelentkezik be Rudi, amint felhívom a rendőrautóból.

– De jó a kedved – mondom. – Az okát is megtudhatom?

– Itt állok a Karl Heiss Általános Iskola előtt, ahová éppen most érkezett meg legalább százötvennel száguldva Degenné. Most száll ki, bemegy, és fogadni

mernék, egy perc múlva a kislányokkal jön majd ki. Ami persze nem számít, mert olyan szorosan ráparkoltam hátulról a kocsijára, hogy úgysem mehet innen sehová.

– Jól van. Mindjárt ott vagyok, és egy meglepetés is van nálam.

– Meglepetés? Mesélj! Gyerünk már, ne csigázz, Franz!

Én azonban semmit nem árulok el.

Amikor nemsokára a helyszínre érkezem, a két kislány már Rudi kocsijának hátsó ülésén ül, Birkenberger meg néhány lépés távolságra áll Degennével. Lassan melléjük hajtok és leengedem az ablakot.

– Azt tanácsoltam a hölgynek, egyelőre ne mondjon semmit – közli azonnal Birkenberger. – Várja meg, amíg tájékoztatod a jogairól. Én ugyanis ezt már sajnálatos módon nem tehetem meg. Most pedig mesélj arról a meglepetésről.

Az állammal a hátsó ülés felé bökök, ahová műanyagba csomagolva elhelyeztem a zsákmányomat. Egy sötét, bubifrizurás parókát és egy bézs ballonkabátot.

– Minden elismerésem – mondja Rudi kacsintva.

– Hová akart menni? – kérdezem a nőt, aki vállat von.

– Le vagyok tartóztatva?

– Átmenetileg igen – mondom, és a földet nézem.

– Mi… mi történik most a lányokkal? – kérdezi Degenné alig hallhatóan. Halottsápadt és könnyek gyűlnek a szemébe.

– A kollégám itt elviszi őket a nagyszülőkhöz – mutatok Rudira, közben pedig felírom neki a címet, ahová mennie

kell. – Egyelőre ez lesz a legjobb. Nem laknak messze, a lányok pedig jó kezekben lesznek. Mi ketten pedig, asszonyom, nekünk most először is az irodámba kell mennünk.

Bólint, a földet bámulja maga előtt. Olyan sokáig, hogy végül megköszörülöm a torkomat. Akkor felnéz.

– De még… még szólnom kell a lányoknak, hogy elmehetnek magával – pillant Rudira, és kifújja az orrát. – A férjem és én szigorúan megtiltottuk nekik, hogy idegenekkel bárhová…

– Hogyne, természetesen – mondja Rudi nyugodtan. – Menjen csak.

Időközben, úgy tűnik, véget ért bent a tanítás, mindenesetre mindenfelől szülői gépjárművek érkeznek, a legtöbbüknél az az ember érzése, legszívesebben a tanteremig mennének fel a gyerekeikért. Közöttük egyébként a mi Leanderünk, akit már csak a halottszállító autójáról is azonnal felismerek. Ő is megismer engem, legalábbis biccent egyet felém, így aztán odalépek hozzá.

– Szervusz – mondja, miután leengedte az ablakot. – Szolgálati ügyben jársz?

– Úgy is mondhatjuk – mondom, és a pillantásom Degen asszonyra siklik. – Róla mit gondolsz, szóba jöhetne gyilkosként?

– Soha az életben, Eberhofer. Nem, ez a nő nem gyilkos – vágja rá azonnal, a legkisebb habozás nélkül.

Nem sokkal később, amikor az asszony már a

járőrautóban ül, vet egy rövid pillantást a hátsó ülésre, és amikor meglátja a csomagot, úgy összerándul, mintha árammal ütötték volna meg. Aztán viszont nagy levegőt vesz, még egyszer a kislányok felé fordul és integet nekik.

A városháza felé menet beiktatok egy rövid megállót egy cukrászdánál, és veszek két szelet túrótortát, meg egy óriási doboz pezsgős bonbont Jessynek. Utóbbi egy vagyonba kerül, de már csak Susi miatt is megéri. Aztán bevezetem a lassan mozgó Degennét az irodámba.

– Foglaljon helyet, kérem – mondom és kihúzom neki a látogatók számára fenntartott széket az íróasztal alól. – Máris visszajövök.

Átszáguldok a nőszemélyek irodájába és átnyújtom Jessynek a bonbont.

– Nekem hoztad? – bámul nagy szemekkel, mire bólintok. – Rendben, Eberhofer, mondd meg, mit akarsz cserébe. Ezúttal egy egész levéltárat kell átnéznem, esetleg mindjárt a városi könyvtárat?

– Ugyan, Jessy, nincs is könyvtárunk – legyintek. – Különben sem akarok tőled semmit. Ez csak egy kis figyelmesség a tegnap éjszakáért.

– Egy kis figyelmesség a tegnapi éjszakáért? – harsan fel mögöttem hirtelen a polgármester hangja. – Mit akart magától ez az alak, Jessica?

– Semmit – mondja Jessy és elvörösödik. – Még valami?

– Behoztam valakit kihallgatni. Ha tudnál hozni nekünk egy kávét… – mondom, azzal már ott sem vagyok.

Leülök Degennével szemben és bekapcsolom a diktafont. Az asszony az asztallapra mered.

– Mi történik a kislányokkal, felügyelő úr, ha engem… ha engem… – kezdi, aztán könnyekben tör ki.

– Az ilyesmit inkább előzetesen kell átgondolni – mondom, és átnyújtok neki egy papírzsebkendőt.

– Komolyan azt hiszi, előre elterveztem, hogy megölöm Manuelt? Komolyan azt hiszi? Manuel az életem szerelme volt. Nélküle semminek nincs értelme többé. Én… – Megint rátör a sírógörcs. Csak úgy rázza a sírás.

Furcsa, de egyszerűen hinnem kell neki. A fájdalma nem megjátszott, hanem nagyon is valódi. Sokéves nyomozói tapasztalataim alapján azonban egy kis kétség azért így is marad bennem. Kell, hogy maradjon!

Jessy behozza a kávét, én meg előveszem a süteményt és kiteszem két tányérra. Degenné megrázza a fejét.

– Nézze, asszonom – mondom, és kortyolok egyet a kávéból. Finom és forró. – A legjobb, ha rögtön a tárgyra térünk. Attól tartok ugyanis, hogy…

Erre hirtelen befogja a fülét, becsukja a szemét, egy dalt kezd dúdolni és vadul rázza a fejét.

Én meg… én meg hagyom. Nyugodtan ülök és eszegetem a túrótortámat. Néhány perc alatt tényleg meg is nyugszik, és elkínzott pillantással néz rám.

– Tudja, asszonyom, szó sincs róla, hogy hidegvérű gyilkosnak tartanám Önt. Maga csodálatos anya. A közösségért is sokat tesz. Ahol tud, segít. Egy ilyen ember

nem öl meg hidegvérrel valakit, főleg nem a gyermekei apját. Így, ha most összeszedi magát, együttműködik, és elmondja, mi történt, netán teljes beismerő vallomást tesz, akkor a két kislánynak jó esélye van rá, hogy nemsokára visszakapja Önt.

A két keze a kávéscsésze köré kulcsolódik. Bólint.

– Legyen – mondja, és nagy levegőt vesz. – Ez maga a pokol, felügyelő úr, higgye el nekem. Manuel és én, mi tényleg nagyon szerettük egymást. Annyira hiányzik, nekem is, és a lányoknak is. A családunknak vége, és én tehetek róla. Én tettem tönkre mindent. Fogalmam sincs, hogyan éljünk tovább ezek után.

– Hogyan történt, asszonyom? Baleset volt? Egy ügyetlen mozdulat?

Bólint.

– Olyan… olyan kínos, felügyelő úr. Olyan idétlen, és egyáltalán nem illik abba a képbe, amit a világ lát belőlünk. Végtelenül kínos, ugye hisz nekem?

– Nem kell, hogy bármi is kínos legyen Önnek, asszonyom. Egyszerűen csak mondjon el mindent – mondom, és hátradőlök a székemben. Most kell nagyon odafigyelnem, mert ilyenkor minden egyes szó sokat számít.

Nos, bármit vártam is, hogy megtudok erről a rokonszenves és feddhetetlen mintapárról, a szexuális szerepjátékok biztosan nem szerepeltek a listámon. Pedig pontosan ez a magyarázat. Mert hogy ők ketten valósággal kivirultak az ilyen játékokban, kettesben,

bizalmasan. Akár hiszik, akár nem. Ez tény. És ennek során néha mások személyazonosságát öltötték magukra, általában valakiét az ismeretségi körükből. Valahogyan erre gerjedtek, mind a ketten. Mit tegyünk, van ilyen. És azon a végzetes éjszakán ezért indult el otthonról Degenné Sabrina Blessingernek öltözve és maszkírozva.

Jó, ebbe azért még nem szokás belehalni.

– Tényleg nem kéri a tortáját? – kérdezem. Megrázza a fejét, úgyhogy tiszta lelkiismerettel húzom magam elé a tányérját. – Addig értem, hogy Ön Sabrina Blessingerként jelent meg aznap este. Nem büntetendő cselekedet. Mi történt azután?

– Mi… sajnos túl sokat ittunk azon az estén. Nem vagyok büszke rá, felügyelő úr. Már a bárban is ittunk valamennyit, aztán fent a szobában folytattuk. De egyszerűen olyan jó volt együtt, tudja?

– Ha olyan nagyon jó volt – szakítom félbe. – Akkor min kezdtek el veszekedni? Mert azt tudom, hogy veszekedtek, amikor beszálltak a liftbe. Tehát még mielőtt felmentek volna a szobába.

– Egyáltalán nem veszekedtünk, felügyelő úr. Bolondoztunk, idétlenkedtünk, mint két gyerek. A liftre várva csak vicceltem vele, amikor olyan lenézően beszéltem hozzá. Ahogyan Sabrina Blessinger szokott beszélni másokkal. Ez is a játék része volt.

Jó, ebben lehet valami, és tekintve, milyen spontán válaszolt, ilyesmit aligha találhatott ki.

– Folytassa – biccentek, mire egy percre elgondolkozik.

– Nem is tudom, talán úgy fél egy körül támadhatott az a szörnyű ötletünk azzal az átkozott fürdőkáddal. Te jó ég! Később meg… később én szálltam ki elsőnek, Manuel meg tett valami megjegyzést rám. A narancsbőrömre talán… Persze csak viccből. Ez is a játékhoz tartozott. Én meg ugyanígy viccből azt gondoltam, ezt most megbosszulom, persze csak játékból. És akkor, te jó ég… egyszerűen megfogtam a lábát és a magasba rántottam…

Most már megállíthatatlanul zokog. Már nem is ízlik a sütemény. Az asszony egész testében remeg, így felállok és odamegyek hozzá.

– Asszonyom – mondom, és a vállára teszem a kezemet. – Nagyon jól csinálja. Kérem, mondja el, mi történt ezután. A vallomása mindenképpen enyhítő körülmény lesz majd.

– Köszönöm – mondja, és újra kifújja az orrát. – Miközben ezt a butaságot csináltam, hirtelen megcsúsztam és elestem. Már nem tudom pontosan… Úgy szégyellem magam… Amikor aztán talpra vergődtem és benéztem a kádba, azt hittem, Manuel már megint meg akar viccelni, és csak azért marad a víz alatt, hogy megijesszen. Én meg azt gondoltam, én ugyan nem ijedek meg, ezért bementem a szobába… még nevetgéltem is közben. Bekapcsoltam a tévét, ledőltem… aztán elszundíthattam, legalábbis amikor újra felnéztem, már fél négy volt, és Manuel… halott volt.

– Ön tehát felébredt és bement a fürdőszobába?

– Igen. Amikor láttam, hogy Manuel nincs ott mellettem

az ágyban, benéztem a fürdőszobába. És ott feküdt abban a rettenetes fürdőkádban, és először nem is fogtam fel…

Újra és újra könnyekben tör ki, és lassan én is kezdem kutyául érezni magam. Hogyan történhet meg ilyesmi? El akarsz tölteni egy gondtalan estét a szerelmeddel, felelősség nélkül, gyerekek nélkül, egyszerűen csak élvezni akarod az életet, aztán ez…

– Én… Én még soha életemben nem estem ennyire pánikba, felügyelő úr, higgye el! Egy pillanat alatt kijózanodtam, aztán… aztán órákig gondolkoztam. Mindent végig kellett gondolnom, mert gyötört a kérdés, mi lesz most a lányokkal? Mi lesz a gyerekeinkkel?

Minden sírógörcs néhány perc szünetet jelent.

– Tudja, felügyelő úr, Manuel nélkül végünk van. Ő volt az egyetlen kereső a családban. Nem tarthatjuk meg a házat. És ha a lányok nemcsak az apjukat és az otthonukat veszítik el hirtelen, hanem még az anyjukat is, akkor ki tudja, milyen sors vár rájuk… Elviselhetetlen volt a gondolat.

– Megértem – mondom, mert tényleg megértem.

Biccent egyet.

– Aztán hirtelen eszembe jutott, hogy hiszen én nem is voltam itt… Nem én jártam a szállodában, hanem Sabrina Blessinger. Őt meg a világon senki nem hiányolná. Kérem… van még egy kis kávé? Olyan jó meleg.

Igen, még van egy kis kávé. Töltök neki még egy csészével. Remeg a keze. A jegygyűrűje csillog a napfényben, fénycsíkokat rajzol a falakra.

– Minden, amit elmondott, hihetőnek hangzik, asszonyom. Ami azonban még érdekelne: arra nem gondolt, hogy ezzel a férjére aljas házasságtörőként emlékeznek majd az emberek?

– Dehogynem gondoltam rá. Nagyon sokat járt a fejemben. Beleszakadt a szívem. De a lényeg úgyis az volt, hogy én tudtam az igazságot. Tudtam, hogy nem lett hűtlen hozzám. A lányoknak pedig még mindig jobb így, mintha mindkét szülőjüket elveszítenék, erre gondoltam. Mi lett volna belőlük? Én börtönbe kerülök, és ha kiderül az egész történet, a sok alkohollal, meg a szerepjátékokkal… Másról sem beszéltek volna az emberek. Egyszerűen nem tehettem ki ennek a lányokat. Soha.

Valamivel később, mire a kollégák eljönnek érte, már egész nyugodt. Megivott még egy csésze jó forró kávét és megette a maradék túrótortát. Ki tudja, mondta, mikor ehet legközelebb ilyen finomságot. És arra kért, mindenképpen kísérjem figyelemmel a kislányai életét. Amit meg is ígértem. Világos. Mint pedig azt Ruditól is tudjuk: Ígéret szép szó, ha betartják, úgy jó.

25. fejezet

Ígéretemhez híven hazafelé menet teszek egy kis kitérőt a nagyszülők házához. Nem akarok zavarni, ezért csak kintről leselkedem be a kivilágított nappaliba. A két kislány vastag gyapjútakaró alatt alszik a kanapén. A nagymamájuk mellettük ül, kisírt szemét egy percre sem veszi le az unokáiról. Minden nyugodt, kissé vigasztalan, és nagyon megrázó.

Jó későre jár, mire behajtok az otthoni udvarra a járőrautóval. Furcsa, de Ludwig nem jön elő, hogy üdvözöljön. Persze az éjszakai hideg lehet az oka. A nagy házban már minden ablak sötét, ami ezen a késői órán cseppet sem lep meg, így azonnal a disznóól felé veszem az irányt. Csakhogy ott sem találom Ludwigot. Ami viszont már felettébb különös. Úgyhogy ismét irány a nagy ház.

Alig lépek be az előszobába, már meg is hallom a régóta nem hallott dallamokat. A Beatles visszatért, és velük együtt a Papa. Aki ott ül a nappaliban egy pohár vörösborral, egy égő gyertyával, lehunyt szemmel, és Ludwiggal a lábánál. Mindketten szenderegni látszanak, nem is észlelik megjelenésemet. Egy ideig csak állok ott,

és nézem a csendéletet. Jól fest a Papa, meg kell hagyni. Lebarnult. Megizmosodott. Csak nem sportolni is elkezdett?

A Yesterday lassan véget ér, és ez aztán visszahozza az életbe nemzőmet.

– Kölyök – szólal meg hirtelen, és felnéz rám.

– Szervusz, Papa – mondom. Most már Ludwig is felnéz, de úgy tűnik, esze ágában sincs elhagyni kényelmes helyét. Éppen ellenkezőleg. Ásít egy nagyot, aztán összegömbölyödik.

– Gyere, ülj le ide hozzánk egy kicsit – mondja a Papa, és kissé függőlegesebb helyzetbe tornázza magát.

Felemelem a borosüveget, inkább a mennyiséget vizsgálva, mint a minőséget. Mindkettő megelégedésemre szolgál.

Kimegyek a konyhába, hogy hozzak magamnak egy poharat, de ahogy belépek, csak nézek, mint a moziban. Megszámlálhatatlan mennyiségű szív alakú léggömb lebeg a mennyezeten, hogy a mindenfelé lengedező Isten hozott itthon! füzérekről már ne is beszéljek. Biztosan nem a Nagyi műve, neki eszébe sem jutna ilyesmi. Sokkal inkább a Leopold ízlése szerinti…

– Ezt nevezem üdvözlésnek – mondom vigyorogva.

– Igen, Leopold készítette – brummog a Papa, és ugyancsak vigyorog.

– Rá nem jöttem volna, ha nem mondod – morgom, miközben töltök magamnak. – Mióta vagy itthon?

– Délben hozott haza a bátyád a repülőtérről. Aztán jó

bajor fehér kolbászt ettünk, délután meg természetesen jó sok süteményt. A fél falu itt volt, nekem elhiheted. Ne kérdezd, honnan tudták egyáltalán, hogy újra itthon vagyok. Persze manapság mintha mindenki mindig mindenről tudna… Hátborzongató.

– Manapság ezt átláthatóságnak hívják, Papa – mondom, azzal koccintunk. – Transzparencia, tudod?

– Transzparencia. Vagy úgy. Még Liesl Mooshammerrel is beszélnem kellett, képzeld el. A Nagyi telefonján. Bolond egy világ. A kellemes, nyugodt kis spanyolországi élet után mintha az egész világ rám zúdult volna… Spanyolországban ilyen nincs.

– És szíved hölgye? Ő is hazajött? – érdeklődöm, a Papa meg újra tölt a poharakba.

– Nem. Neki semmi kedve visszajönni Németországba. Régebben sem volt, most meg, az után a szörnyűség után, ami a lányával történt…

Megértem. Csúnya történet volt.

– Láttad már Pault? – kérdezem.

– Hogyne láttam volna. Susi is itt volt a nagy fogadóbizottságban. Szépen fejlődik a kiskölyök, büszke lehetsz rá. A Leopold kis Sushija meg valósággal bele van bolondulva.

Amiben lehet valami. A mi Sushinknak tényleg azonnal felragyog a tekintete, ha megpillantja a kis unokaöccsét. Néha még piros foltok is kiütköznek az arcán.

– Meddig maradsz itthon? – kérdezem, majd kortyolok egyet a borból.

– Maradok egy ideig. Talán nyár végéig. Jobb, ha itt vagyok és a körmötökre nézek. Nem lehet benneteket sokáig egyedül hagyni. – Nevet és rám kacsint.

– Te, Papa, Susi és Leopold egy új házat akar itt építeni – bukik ki belőlem.

– Susi és Leopold? – kiált fel meglehetősen hangosan, hogy Ludwig azonnal felkapja a fejét. – Együtt vannak? Mióta tart már ez a disznóság?

– Nem, nem, félreérted. Egy ikerházat akarnak építeni, tudod? Az egyik felét Leopoldnak és a családjának, a másik felét meg nekünk.

– Vagy úgy. És mi az, ami ebben nem tetszik neked? – kérdezi előrehajolva.

– Ábécé-sorrendben?

– Komolyan kérdeztem!

– Komolyan is válaszoltam.

– Nézd, fiam, az élet ilyen. Emberek együtt vannak, emberek szétválnak. Megpróbálják, aztán látják, hogy nem működik. De ettől nem dől össze mindjárt a világ. Én sem hittem volna soha, hogy a mamád után valaha is együtt akarnék még élni valakivel, de nem lett igazam. Legalább próbáld meg. Főleg így, hogy már közös gyereketek is van. Mi történhet, mondd már!

Nem is tudom, miért hoztam egyáltalán szóba ezt a kényes témát. Nem beszélhettünk volna egyszerűen Spanyolországról? Vagy tőlem akár a tejútról is. Különben is, még hogy mi történhet? Egy testvérgyilkosság, például.

– Nem ez a baj, Papa. Leopold a baj.

– Jaj, Franz, hagyd már abba, hogy a mindenféle kötöttségtől való félelmeidet a bátyádra vetíted ki. Leopoldnak ehhez semmi köze. Különben is, rengeteg ikerházban élnek úgy emberek, hogy nincsenek jóban a szomszédjukkal, mégis jól érzik magukat az otthonukban. Nem egy nagy, közös házról van szó, Franz. Egy ikerház két ház, két külön bejárattal, két külön terasszal. Leopold egyébként sem maga a patás ördög. Különben is, neked is megvannak a magad szépséghibái.

– Én nem félek a kötöttségektől, micsoda hülyeség ez, Papa?

Csak nem az első pókot látom ott a falon? Tényleg. Egy még nem olyan nagy példány. Inkább olyan közepes. Ahogy szép szabályosan szövögeti a hálóját. A maga nemében még talán szép is. Holnapra persze nyoma sem lesz már, a Nagyi a napi portalanítási akciója keretében már kora reggel lesöpri. És akkor ez az egész nagy munka mind hiába volt. Kár érte.

– Franz, amit Susival művelsz, az már lassan kegyetlenség. Szakíts vele véglegesen, vagy végre vállald be teljesen a kapcsolatotokat. Nem csak néhány kellemes órára, érted? Fogadd el, teljesen. Fogfájással és pattanással, és mindennel együtt. Hányás-hasmenéssel, mindennel.

– Te aztán értesz hozzá, hogyan tedd kívánatossá a dolgokat.

– Amit mondani akartam, hogy maradj mellette akkor is, amikor rosszul érzi magát. Öleld át. Nyújts támaszt

neki. És amikor nevet, örülj vele. Legyél végre férfi, az ég szerelmére!

– Te bevettél valamit, Papa?

– Micsoda?

– Még egy órája sem ülünk itt együtt, és máris az idegeimre mész.

Halkan, brummogva nevet, aztán kiissza a borát.

Felállok és a mosogatóhoz viszem a két üres poharat. Amikor utána kisétálok a házból, a Papa ott áll a falnál és egy füves cigarettát szív.

– Micsoda élvezet! – mondja örvendezve. – Ez volt az egyetlen, ami tényleg hiányzott Spanyolországban.

– Tilos volt, vagy mi? – kérdezem vigyorogva.

– Nem tilos, de szívem hölgye nem szereti. Nem saját maga miatt, ne értsd félre. Az én egészségemért aggódik. Mert az emberek, akik szeretik egymást, aggódni szoktak egymásért, Franz.

– Jó éjt, Papa – mondom, és Ludwiggal az oldalamon átballagok a disznóólba.

– Jó éjt, kölyök.

– Jó, hogy újra itt vagy – mondom még, elég halkan, mégis esküdni mernék rá, hogy meghallotta. A képén ugyanis széles mosoly játszik, látom, amikor visszafordulok, hogy bezárjam magam után az ajtót. Egy percig csak állunk és nézünk egymásra. Aztán elnyomja a csikket és eltűnik a házban.

Másnap reggel Leopold is ott ül az asztalnál. Mégis, mit

képzel? Minden áldott reggel nálunk akarja kezdeni a napot, mindvégig, amíg csak a Papa itthon lesz? Meg is mondom neki. Leopold, mondom, tegnap is itt voltál. Ha ennyire hiányzik neked a Papa, csomagold be és vidd magaddal. De a nyálas disznó csak lapátolja magába tovább a rántottáját, de úgy, mintha hetek óta nem jutott volna szilárd táplálékhoz.

– Remek! – rikkantja az utolsó falat után, aztán megtörli a száját. – Pompás volt a rántottád, Nagyi!

Jó, ebben igaza van. A Nagyi rántottája tényleg világklasszis.

Nagyi bólint, aztán feláll és hozza a frissen lefőtt kávét.

– Nagyi – mondom, miközben éppen nekem tölt egy csészével. – A rántottád egyszerűen fantasztikus. Már régen meg akartam mondani neked.

Morog valamit, aztán újra leül.

Most a Papa áll fel. A konyhapulthoz ballag, egy nyilvánvalóan spanyol háncsszatyorban matat, aztán előhúz belőle három kicsi csomagot, majd ünnepélyesen átnyújt egyet mindegyikünknek. Máris nekilátok kicsomagolni. Egy kis pipa kerül elő belőle.

– Olajfa – mondja büszkén a Papa.

Rólam Leopoldra néz, aki ugyanilyen pipát tart a kezében, aztán vissza énrám. A Nagyi meg egy mozsarat kap. És mindezt a sok ajándékot a Papa maga faragta, tudjuk meg. Méghozzá mindegyiket úgy, hogy faragás közben a lelke nálunk időzött. És hogy a pipák és a mozsár nem pusztán érzelmi jelentőségűek, nem is

egyszerűen dísztárgyak, hanem mindegyik tökéletesen használható is.

Leopold mély meghatottsággal néz a Papára. Aztán a kezét a Papa kezére teszi és sóhajt egy nagyot, de nagyon nagyot.

– Az én Papám a saját kezével készítette – mondja, és merengve rám néz.

– Az enyémet is – közlöm vele.

– Mit lehet kezdeni ezzel a valamivel, mondja már meg valaki – jelentkezik szólásra a Nagyi, mire gyorsan elmagyarázom neki ajándéka kezelési módját.

– Elpipázgathatnánk este együtt – javasolja aztán a Papa.

– Ma este sajnos nem jó – csóválja a fejét Leopold. – Terhestornánk van.

– Milyen kár – mondom, odaviszem a tányéromat a mosogatóhoz, aztán már ott sem vagyok.

26. fejezet

Holnapután lesz a Leopold hülye születésnapja. Ráadásul nálunk fogja ünnepelni. Emlékeim szerint utoljára a tizenötödik születésnapját ünnepelte itthon. A fene tudja, mi okból, de az én barátaimat is mind meghívta. Jó, saját barátai nemigen vannak, de hogy ezért az enyémekből szolgálja ki magát, az azért nagyon bosszantó. Főleg úgy, hogy mindannyian igent mondtak a meghívásra. Persze nincs ezen mit csodálkozni, mindenhová elmennek, ahol ingyen lehet enni-inni. Világos.

Mivel pedig a tévéműsor katasztrofális, Susi pedig lányos estét tart, elballagok még egy sörre Wolfihoz. A kocsma megint zsúfolásig megtelt, de annyira, hogy lassan már kérhetnék valami jutalékot Wolfitól a neonnőm miatt. A pult mögött azonban ma ismét Wolfi áll, de ma nem jut ideje a pohárfényesítgetésre, mert folyamatosan sört csapol, mintha futószalag mellett állna. Legfeljebb annyi időre lép el a sörcsaptól, amíg kitölt néhány rövidet. Flötzinger ott ül előtte a pultnál egy söröskorsó és egy füzet fölött, így odaballagok és leülök mellé.

– Mi történt, Sannit már ki is rúgtad? – kérdezem a kocsmárost, miután lerakta elém a sörömet.

– Nem, ő ma felszolgál. Mert én a csapolásban vagyok jobb, ő meg a flörtölésben. Fordulj csak hátra, mindjárt meglátod, miről beszélek.

És valóban, a kocsma hátsó zugában ott cikázik Sanni az asztalok között, buzgón osztogatja az italokat és ugyanolyan buzgón trécsel közben.

– Végzek ezzel a nővel – szólal meg mögöttem hirtelen a buheráló, miután felnézett a füzetéből.

– Nyugalom, Flötzinger – mordul azonnal Wolfi. – Sanni az én személyes védelmem alatt áll.

– Nem a te Sannidról beszélek, ember. A saját nőmről beszélek.

– Az ex-sajátodról – javítom ki a pontosság kedvéért.

Flötzinger borzalmas pillantásokat lövell felém. Wolfi közben megrakott italokkal egy tálcát, aztán fogja, és elindul vele hátra, új kolléganője felé.

– Biztosan van valakije. Marynek van valakije, csak erről lehet szó, nem igaz, Franz? A lotyó! Különben miért akarna nagy hirtelen elválni?

– Szóval, ha van valakije, akkor lotyó?

– Ez meg micsoda kérdés?

– Csak kérdeztem, Flötzinger. Mert hogy te is hajlamos vagy rá, hogy legyen valakid.

– Én férfi vagyok, Franz, ez nagy különbség!

Aztán hallgatunk egy ideig. A buheráló újra a füzetkéjébe mélyed. Nagyon összpontosít, látszik rajta. Még a szemüvege is időről időre bepárásodik, Vetek egy pillantást az olvasmányára a válla fölött. Válási tippek

férfiaknak. Vagy úgy.

Én meg a Papa szavain gondolkodom. Az ő korában hogyan lehet ilyen naiv? Hogy mit veszíthetek? Talán kocsmai szomszédomat kellene megkérdezi, ki tudja. De ahhoz már nem jutok hozzá, mert megint nyílik az ajtó. Aztán viszont nem csukódik be. Legalábbis addig nem, amíg Susi és az egész nőegylet be nem vonul. Ami nem kevesebb, mint tizenegy nőszemélyt jelent. A szállodából jönnek, tudjuk meg. És hogy ott először nagyon jól érezték magukat, csak aztán megjelentek azok a kibírhatatlan konferenciázók. Mert hogy éppen valami nagy autós cég tartott ott konferenciát. Mindenféle kikent-kifent urak és dámák, akik lefitymálva néztek a mi farmeres hölgyeinkre. Akik ezért inkább át is jöttek Wolfihoz.

– Odamenjek és lelőjem mindegyiket? – kérdezem Susit, miután megkaptam a nekem járó puszit.

– Igen, kérlek – mondja és nagy szemeket mereszt rám. – És aztán hozd el a cipőjüket. Minden cipőt, amiben női lábat látsz.

– Te meg mi érdekeset olvasol, Flötzinger? – halljuk hirtelen a Simmerl Giseláját.

– Semmit. – A buheráló gyorsan összetekeri az olvasmányát, előkotorja a pénztárcáját, fizet, és menekülésszerűen elhagyja a helyiséget. A lányok sokatmondóan összenéznek.

– Mit ajándékozol a testvérednek a születésnapjára? – érdeklődik aztán Gisela, rögtön miután leadta a rendelésüket Wolfinak.

– Fogalmam sincs – mondom őszintén.

– Valami szépet kellene, ha már ilyen nagy ünnepséget szervez. Nálunk is volt, és mindenből a legjobbat rendelte. Húst, felvágottakat, sőt, még Max új zöldségpultjánál is bevásárolt – folytatja Gisela és felemeli a poharát.

– Giselának igaza van, Franz – csatlakozik hozzá Susi. – Találj ki valami szépet.

Már csak ez hiányzott. Hogy még a Leopold hülye ajándékán is gondolkodnom kelljen! Éppen Leopold ajándékán!

– Van valami ötleted? – kérdezem Susit, de csak a fejét rázza.

– És neked? – fordulok Giselához. – Valami szép?

– Inkább Simmerlt kérdezd, Franz – feleli. – Neki sokkal jobb az ízlése, mint nekem. Végül is ő engem választott, én meg őt, nem igaz?

Beletelik néhány percbe, mire rájövök, miért vigyorognak erre a nőszemélyek, de aztán leesik. Amitől ismét csak kételyeim támadnak a boldog közös élettel kapcsolatban.

– Hallom, együtt fogtok építkezni – néz rám Jessy is.

Mielőtt bármit felelhetnék, Susi már bólogat is hevesen, így nekem nem marad más, mint hogy félszívvel én is bólintsak egyet és felhajtsam a sörömet.

Sanni most odajön a pulthoz, és meglátom a teljes öltözékét. Nem semmi, annyit mondhatok. A dekoltázsa szokás szerint szenzációs, de ma még fekete bőrszoknyát is visel. Mini-bőrszoknyát, ami felveszi a versenyt a

blúzával.

A nőszemélyek meg csak néznek. Nem is néznek. Bámulnak meredten. Azt hiszem, legkésőbb ebben a percben felteszik maguknak a kérdést, tényleg jó ötlet volt-e helyszínt váltani.

– Ez meg ki? – sziszeg a fülembe Susi.

– Sanni – felelem illedelmesen.

– Így van, Sanni vagyok, sziasztok – veszi át a szót azonnal a leányzó, hátraveti a fejét és a legbájosabb mosolyával néz körbe a társaságon. – Ki kér utánpótlást?

Azzal már ki is veszi a borospoharat Susi kezéből. Körülöttem mintha mindenki megdermedne a sokktól. Egyetlen szó nem röppen el a vértelen ajkakról. Csak bámulnak Sanni után, aki a csípőjét ringatva bevonul a pult mögé és gyakorlott mozdulattal kinyit egy újabb borosüveget.

– Neked még egy sört, Franz? – kérdezi tőlem, miközben kitölti a bort.

– Jöhet még egy korsóval – mondom.

– Ennek meg mi történt a hangjával? – kérdezi élesen Gisela, és úgy sejtem, rólam beszél.

– És milyen képet vág, nézd csak, Susi – jelentkezik szólásra Jessy is.

Én meg már azt sem tudom, hová nézzek, így inkább iszom egy nagy kortyot, aztán kifizetem a számlámat és gyorsan elköszönök.

27. fejezet

Nem szeretem a születésnapokat. Nem az én stílusom az ilyesmi. Úgy tűnik, a Jóistennek sem, legalábbis igazán pocsék időt küldött, és a vízcsapot is rendesen megnyitotta ott fent. Teljesen átázva érünk haza Ludwiggal a körünkről, így tennivalóim listáján máris egy forró zuhany ugrik az első helyre. Méghozzá egy hosszú forró zuhany. Olyan hosszú, hogy az egész fürdőszoba párába borul tőle. A párafelhők mögött azonban hirtelen megpillantok egy alakot kirajzolódni. Elhúzom a zuhanyfüggönyt és kinézek.

A Papa ül a lecsukott vécéülőkén.

– Mi van? – kérdezem, miközben elzárom a vizet.

– Én húztam a rövidebbet – közli, és a kövezetet bámulja a lába előtt.

Fogalmam sincs, miről beszél.

– Törölközőt! – rikkantok ki, mire bead nekem egy törölközőt.

Miközben szárítkozni kezdek, beszélni kezd. A hangulatom pedig minden egyes mondattal egyre mélyebbre süllyed. Gyakorlatilag le egészen a nulláig. Születésnaposunk ugyanis éppen az előbb tudta meg, hogy a megrendelt bulisátrat nem tudják leszállítani.

Jégkárok miatt, így mondták. A szabad ég alatt pedig a siralmas időjárási viszonyok miatt nem ünnepelhetünk. Odaát, a nagy házban egyszerűen túl kicsik a helyiségek. Jó, ez igaz. Csakhogy miközben hallgatom, rettenetes sejtelem támad fel bennem. Ami nemsokára be is igazolódik. Mert hogy a Nagyi, Leopold és a Papa ezért úgy döntött, hogy nálam, a disznóólban kerüljön sor a nagy születésnapra. Mert hogy egyszerűen nincs más megoldás. Azt pedig, hogy ki legyen a hírhozó, gyufaszálakkal döntötték el, és a Papa húzta ki a rövidebbet.

– Nézd, kölyök – mondja végül a Papa, és sodor magának egy füves cigarettát. – Csak itt nálad jut hely mindenkinek. Meg kell értened.

– Komolyan azt hiszed, átengedem a szent disznóólamat Leopoldnak meg a bulivendégeinek?

– Azt hiszem – közli, és feláll. – Segítünk mindent elhúzogatni.

Hiába nem vagyok még száraz, felrángatom a farmeromat, aztán a bőrdzsekimet is. Fogom a kocsikulcsot és már indulok is kifelé.

– Most meg hová mész? – kérdezi megütközve a Papa, és a füle mögé dugja a cigarettáját.

– El – közlöm vele. – És holnap reggelre, mire visszajövök, minden újra az eredeti helyén legyen!

– De a testvéred születésnapja van!

– Még csak nem is kerek születésnap – mondom, azzal már ott sem vagyok.

– Franzl! – kiált rám a Nagyi. Gumicsizmában csörtet felém az udvaron át, az egyik kezében esernyő, a másikban egy tálcán óriási Fekete-erdő torta. Nagy kár, hogy lemaradok róla.

A Nagyi mögött a nap hőse gyalogol, széles karimájú kalappal a fején, egy láda sörrel a kezében.

– Te meg hová mész? – süvít felém a Nagyi.

– El – mondom, és beszállok a kocsiba.

– De még vizes a hajad – mutat rá a Nagyi, és megáll a kocsiajtó mellett. Mellette Leopold is megáll. A disznóólból már bútorhúzogatás egyértelmű hangjai szűrődnek ki. Bravó.

– Majd megszárad – mondom.

– De mikor jössz vissza?

– Holnap reggel – felelem és indítok. – És akkorra minden újra picobello legyen, megértettétek?

– De… – próbálkozik újra a Nagyi.

– Hagyd csak, Nagyi – szakítja félbe hirtelen Leopold. – Ne tartsuk fel az utazót.

Seggfej, gondolom, azzal a gázra lépek.

Első állomás Simmerl, ahol a lelki egyensúly helyreállítása végett rendelek egy kiadós reggelit magamnak. Wolfi is benyit, ő is rendelni jött. Amióta világító leányzóm kint áll a kocsma előtt, rekordokat döntöget a forgalom, meséli. Így újdonságként már többféle szendvicset is kínál a sör mellé. Nem semmi. Ha sejtettem volna, hogy ez lesz a vége, eszembe sem jutott volna, hogy minden ellenszolgáltatás nélkül csak úgy

odaajándékozzam neki a leánykát.

– Szóval fél kiló szalámi, fél kiló főtt és fél kiló füstölt sonka – sorolja a hentes, miközben egy zacskóba pakol. – Húsz csípős és húsz extra csípős fasírt. Még valami?

– Nem, semmi – mondja Wolfi, és átveszi a csomagját. – De valami más eszembe jutott, Simmerl. Figyelj csak, arra gondoltam, hogy felkínálnék neked egyfajta partnerséget, érdekel?

– Partnerség? Nem, köszönöm. Nekem az az egy nem működő partnerségem is elég, amim most van.

Wolfi vigyorog.

– Ha nem, hát nem – mondja, és elfordul. – Írd a mait is a többihez, mint mindig. Viszlát, mindenki!

– Viszlát – feleljük, aztán a választéknak szentelem a figyelmemet. Ma elég kicsi a kínálat, és ezt szóvá is teszem.

– Simmerl – mondom. – Volt már nagyobb is a választék itt nálad.

– Nagyon vicces – mordul rám a pult fölött. – Szombat délelőtt van, nemsokára zárunk, Leopold meg egyébként is a fél készletet felvásárolta. De nézz át Maxhoz, nála talán van még valami.

Átsétálok tehát Max sarkába, ahol a kölyök piros-fehér csíkos, patyolattiszta kötényben és hozzáillő sapkában áll a Fresh-and-Healthy pultja mögött, széles vigyorral a képén.

– Mi jót tudsz ajánlani, Max? – érdeklődöm.

– Milyen alkalomra kell?

– Megenni, mi másra kellene?

– Jó, jó, értem – nevet kissé fensőbbségesen. – Úgy értem, egy igazi power-reggelit vagy inkább egy könnyű vacsorát tervezel? Gluténmentes legyen, vagy esetleg chiamagos?

– Milyenmagos? Nem. Úgy értem, éppen Susihoz tartok és egyszerűen csak szeretnék vinni neki valami finomat.

Mindentudó mosoly suhan át kölyökképén, elfordul, aztán egy papírtálcát vesz elő a polcról maga mögött.

– Akkor a legjobb, ha ebből a finom bio-goudából viszel, meg ebből a kellemes, könnyű kecskesajtból, helyi termelőtől, mellé néhány fürt szőlő és talán egy kis görögdinnye is. Minden bio, magától értetődik. Kenyérnek itt van ez a ropogós tönköly, mit szólsz hozzá? – javasolja, és már kezdi is összeszedni a mondottakat a tálcára. – Az ételek mellé meg egy kis biopezsgő?

– Tőlem – mondom vállat vonva. – A kis pezsgő meg nyugodtan lehet nagy is.

Negyvennyolc euró kilencvenöt centbe kerül ez a kis szórakozás, de nem érdekel. Kifizetem és elköszönök. Rablás, közlöm még búcsúzóul.

Amikor kilépek a boltból, a szorgos hentespár éppen alufóliával letakart tálcákat pakol a Simmerl BMW-jébe. Leopold születésnapi lakomáját.

– Elindulok az első szállítmánnyal – közli Gisela, és élénksárga esőkabátjában már pattan is a volánhoz. Férjura pánikszerűen beugrik az eresz alá, ahol én magam is állok.

– Nem kicsinyeskedett a bátyád, Franz. Mindenből csakis a legjobbat. Te, nekem most mennem kell. Később majd nálatok beszélgetünk. Biztos jó buli lesz – mondja, azzal már siet is vissza a boltjába.

Egész eddigi életemben egyetlen alkalomra sem emlékszem, amikor jó buli lett volna együtt lenni Leopolddal. Nem tudom, nevettem-e vele együtt valaha is. Rajta igen, de hogy vele?

Alig öt perccel később már meg is érkezem Susihoz. Pault tartja a karján, a hajában hajcsavarók díszelegnek, mindennek a betetőzéseképpen pedig még egy látogató is ül a konyhaasztalánál. A főbérlő fia, közli velem Susi a szemét forgatva. Aki pontosan olyan csúnya, mint ahogyan beszélik róla.

Arra is gyorsan rájövök, hogy a látogatása egyetlen célt szolgál, méghozzá azt, hogy rávegye Susit a minél előbbi kiköltözésre. Figyelmesen hallgatom, miközben kipakolom a kulináris kincseket, végezetül pedig a pezsgősdugót is kipukkantom. Paulnak a kezébe nyomok egy szelet tönkölykenyeret, azonnal el is kezdi majszolni. Közben egyetlen szót sem szólok. Kiveszek két poharat a szekrényből, megtöltöm, és az egyiket átnyújtom Susinak, aki kicsit furcsállva néz rám. Koccintok vele. A kellemetlen látogató mintha nem tudná hová tenni a helyzetet, látszik, hogy egyre kényelmetlenebbül érzi magát. Végül sietősen elnézést kér, és kikéredzkedik a vécére.

– Mit jelentsen ez a sok minden, Franz? – kérdezi Susi

nagyon halkan, amint a vendég eltűnt a látókörünkből. – Pezsgő? Mindenféle finomság? Ne haragudj, de nincs éppen ünneplős kedvem. Nemsokára nincs tető a fejem fölött, te meg úgy teszel, mintha semmi nem történt volna. És egyébként is, miért nem szólsz egy árva szót sem?

Én azonban csak vigyorgok és felhajtom a pezsgőmet. Nem is rossz minőség.

– Gmeinwieser kisasszony – folytatja a vendég, mihelyt visszatér körünkbe. – A fürdőszobájában három, ismétlem, három fogkefét láttam. Egy gyermekfogkefét és két felnőttet. Ezt a lakást azonban egy személyre bérelte ki. Most meg hirtelen hárman laknak itt. Ez nem járja… Maga meg itt áll és pezsgőzik? Magának aztán jók az idegei.

– Ide figyelj, emberke – veszi kezdetét bevetésem. Megindulok felé, és már fizikai fellépésemmel a kijárat felé terelem. – Tűnj el innen, de nagyon gyorsan, különben könnyen egy vasvillát találhatsz a fenekedben.

– Micsoda? Álljon meg a menet, én… fel fogom jelenteni! – kiáltozza már az ajtónál járva. – Azonnal mondja meg a nevét!

– Eberhofer – mondom, és a homlokára csapom a névjegyemet. – Eberhofer felügyelő, pontosabban. Hétfő reggel nyolc órától jöhet és megteheti nálam a feljelentését. Ami pedig Gmeinwieser kisasszonyt illeti, a jövő hónap elsejével kiköltözik ebből a mocskos lyukból. Most pedig tűnés, mert nekünk ünnepelnivalónk van!

Azzal kitessékelem a teljesen összezavarodott fickót az ajtón, amelyet sürgősen be is csukok mögötte.

Paul még mindig Susi karján ül és izgatottan, kipirult arccal hadonászik, mintha tetszését nyilvánítaná ki a látottak felett.

– Franz – mondja Susi dermedten. – Mondd, mi van veled? Megbolondultál? Különben is, mondd már meg, mégis hová költözzek elsejével?

– Hozzám – közlöm vele és újratöltöm a poharamat. – Hozzám költözöl, kicsikém, és ennyi.

– És ezt így eldöntöd, te, egyedül?

– Pontosan. Valakinek el kell döntenie, nem igaz? Most pedig szépen rendezünk egy pompás és egészséges villásreggelit magunknak, sok-sok értékes vitaminnal – mondom, miközben átveszem tőle a kisembert.

– Komolyan beszélsz? – Összefonja a karját, a fejét meg oldalra billenti.

– Komolyan – felelem vigyorogva.

Utána már minden remekül alakul. Miután kényelmesen elfogyasztottuk kiadós villásreggelinket, már délre jár az idő. Pault lefektetjük aludni egy kicsit, aztán mi is alszunk egyet. Valamivel később legalábbis alszunk is. Susi a karomban alszik el, egyenletesen, halkan lélegzik. Mielőtt magam is elaludnék, még a hajába fúrom az orromat és elégedetten szívom be a csodálatos illatát.

Csak aztán sajnos megszólal a telefonom. Rudi keres. Arról érdeklődik, hozhat-e magával valakit a születésnapi

bulira. Azt sem tudtam, hogy ő maga meghívást kapott, és egyébként is álmos vagyok. Ezért aztán egyszerűen csak annyit morgok a telefonba, persze, hogyne. Remek, mondja erre. És hogy már el is indult, csak akkor még gyorsan felszedi a kísérőjét.

– Ki volt az? – szólal meg Susi álmosan a párnák közül.

– Rudi. Azt akarta tudna, hozhat-e magával valakit a hülye születésnapra – mondom a szememet dörzsölgetve.

– A fenébe! – visít fel hirtelen Susi és engem átugorva kipattan az ágyból. – Hány óra van? Még meg kell csinálnom a tésztasalátát Leopoldnak!

Ezzel aztán tönkre is tette a szép napomat. De tényleg. Mostanáig minden remekül alakult. Susi, Paul, pezsgő és szex. Aztán hirtelen tésztasaláta és Leopold. Nagyon köszönöm!

Mint azt könnyen el lehet képzelni, továbbra is makacsul megtagadom, hogy részt vegyek a hülye ünnepségen. Csakhogy egy ilyen fél nap után, mint ami mögöttünk van, sajnos igen nehéz nemet mondani. Főleg úgy, hogy Susi mennyire készül. És még egy új blúzt is vett magának az alkalomra. Ha most sztrájkba lépek, nem is kicsit fog duzzogni, az biztos. Talán hetekig is. Ami ugyebár nem lenne jó. Különösen úgy, hogy közben be is fog költözni hozzám.

Végül azonban egyetlen érv az, amely meggyőz. Nevezetesen az, hogy Leopoldon kívül még nagyon sok más ember is ott lesz, és hogy jó ételek lesznek, és folyni fog a sör. Így aztán pontosan abban a pillanatban

érkezünk meg, amikor Rudi is berobog. A kísérőjét egyébként Magdának hívják, kedves, kimondottan jókedélyű, és Rudival ellentétben a legkevésbé sem tűnik ezoterikusnak. Miután megismerkedtünk, még Pault is átveszi egy kicsit, aztán Susival együtt indulnak befelé a disznóólba.

– Mondhatta volna, hogy ki fog öltözni – morog Rudi, ahogy ott áll a bő rózsaszín vászonnadrágjában két pocsolya között. Az eső legalább már elállt.

– Azon a furcsa tanfolyamon szedted fel? – kérdezem, miközben elégedetten legeltetem a szememet a bejárat melletti méretes sörtornyon.

– Igen – bólint Rudi, és látom, hogy határozottan nem érzi jól magát az öltözékében. – Ott ő is mindig így szaladgált. Most meg lassan attól tartok, csak álcázta magát. Mert tudod, mi a foglalkozása?

– Honnan tudnám? Nem vagyok én látnok.

– Hobbikat elemez. El tudod ezt képzelni?

Nem. De nem is akarom. Nálam vajon mit elemezne? Fogalmam sincs.

Nem sokkal később megkaparintunk egy-egy sört, koccintunk, és csatlakozunk az ünneplő társasághoz. Egy kopasz fickó szintetizátoron játszik jó hangosan. Simmerl szorgosan osztogatja a húsokat mindenféle tányérokra, és néhányan a lányok közül salátástálakról szedegetik le a műanyag tetőket. A kanapémon legalább tizennégy fenék feszül egymáshoz, és a sörpadokon is tekintélyes létszám zsúfolódik össze. Közöttük Susi és Magda, akik a jelek

szerint remekül megértik egymást, legalábbis igen élénken beszélgetnek. Maga a születésnapos sorra üdvözli bömbölve a vendégeket és mindenkinek illedelmesen mindenféle köszöneteket mond.

– Te, Franz – szólal meg mellettem Flötzinger. Észre sem vettem, mikor jött oda mellém. – Ki az a bombázó ott Susi mellett?

– Az Birkenberger bombázója – közlöm vele. Rudi szerencsére nem hallja, mert teljesen lefoglalja, hogy teleszedje a tányérját minden földi jóval.

– Hihetetlen – folytatja Flötzinger le nem véve a szemét Magdáról. – Te, jut eszembe, ami Rudit illeti… Simmerl meg én még egyszer átgondoltuk a dolgot…

– Jaj! – szakad ki belőlem.

– Nem, nem, komolyan beszélek. Figyelj csak. Arra gondoltunk, kárpótlásként a… kellemetlenségekért kapna egy nagy kosár mindenféle finomságot a Simmerl kínálatából. És egy utalványt tőlem. Amit bármikor beválthat, ha egyszer valami gondja lenne a fűtésével.

– Vagy úgy. Megkérdezhetem, milyen nagyságrendről lenne szó? – érdeklődöm.

Flötzinger a vállát vonogatja.

– Úgy ötven euróról, mindent beleszámolva. Fejenként. Ötven Simmerltől és ötven tőlem.

– Tudod mit, Flötzinger? Írj csak szépen oda még egy nullát a végére, és akkor talán lehet valami az üzletből – mondom, és már indulok is Rudihoz, hogy közöljem vele a remek hírt. Egy kicsit tényleg örül. Aminek lényegesen

kevésbé örül, az az a tény, hogy a bombázója fütyül rá. Teljesen elmerül a beszélgetésben Susival, csak néha vetnek ránk egy-egy pillantást. Hozzáteszem, nem éppen barátságosat. Nem olyat, amitől az ember úgy érezné, hogy kedve lenne odaülni melléjük és hallgatni a csevegésüket. Így aztán én is szerzek magamnak némi ennivalót, és leülünk Rudival a hosszú asztalhoz. A zene is egyre jobban idegesít. Amivel egyébként nem vagyok egyedül, mert nemsokára többen ácsorognak kint, mint bent a disznóólban. Csak a Nagyi örül nagyon, nemsokára már lelkesen táncol is Paullal és Sushival az idegesítő kopasz fickó körül. Nem sokkal később Magda kimegy a vécére, én pedig kihasználom az alkalmat, hogy váltsak néhány szót Susival. Aki nagyon furcsán viselkedik. Iszik egy nagy korty sört, aztán leteszi az üveget és csak néz rám.

– Valami baj van? – kérdezem ezért.

– Miért döntöd te el csak úgy, hirtelen, hogy hozzád költözöm, hm? Független ember vagyok, Franz, és magam is képes vagyok dönteni az életemről. Különben is, évekig tiltakoztál ellene, hogy bármiféle partneri viszonyban éljünk, most meg egyszerre a teljes program? – mondja, mintha bemagolta volna. Mi történhetett vele? Lemaradtam valamiről?

– Susi drága, ha nem akarsz…

– Susi drága? Ettől a jövőben tartózkodj, légy szíves.

Ebben a pillanatban a Nagyi megrángatja hátulról a ruháját.

– Susi drága – mondja Paullal a karján és Sushival a szoknyája mellett. – Lefektetem a gyerekeket, már majd' leragad a szemük.

– Igen, köszönöm, Nagyi – feleli Susi mosolyogva, aztán mindkét fáradt kiskorú kap tőle egy-egy nagy puszit. – Jó éjszakát, kicsikéim.

– Nagyi, alhatok Paul mellett? – halljuk még távolodóban Sushi hangját.

– Hogyne alhatnál – feleli a Nagyi.

A szemem sarkából látom, hogy Magda tart felénk.

– Mindjárt itt a taxi – mondja, Susihoz intézve a szavait. – Velem jössz, vagy tényleg itt akarsz besavanyodni?

– Nem is tudom… – feleli Susi tétován, és bizonytalanul körbejártatja a pillantását. A lelkesedés nem így néz ki, az egyszer biztos. Amit meg is tudok érteni. Én sem láttam még soha ilyen pocsék bulit.

– Ideje, hogy végre a saját szükségleteidre hallgass, Susanne. Nem vagy felelős a nyomorért ebben a vigasztalan porfészekben. Ezek még a kőkorban élnek. Komolyan csodálkozom, hogy térerő egyáltalán van. Szabadulj ki, szabadítsd ki magad, gyere velem, és szórakozzunk egy kicsit – mondja az asztal fölé hajolva Magda. Teljesen úgy hangzik, mint egy prédikáció. Susi szeme meg csillogni kezd. Pontosan úgy, ahogyan nem szeretném, hogy csillogjon. Ahogyan nagyon nem szeretném.

– Mondok én neked valamit, Magda – mondja, miközben belebújik a ballonkabátjába. – Ez a vigasztalan

porfészek az otthonom, és én ilyennek szeretem, a kőkorszaki bájával együtt, akár hiszed, akár nem. És a jövő hónap elsején beköltözöm ide, ehhez a macsóhoz, mert ő a legjobb ember, akivel valaha találkoztam. Ma este azonban tényleg szórakozni akarok, úgyhogy gyerünk!

Aztán kapok tőle egy hosszú csókot.

– Jött egy taxi! – rikoltja el magát Flötzinger az ajtóból. – Rendelt itt valaki taxit?

– Igen, én! – harsan egyszerre megszámlálhatatlan torokból.

A két lány bizonyul a leggyorsabbnak. Egy ideig még nézek a távolodó taxi után. Susi integet. Addig integet, amíg el nem kanyarodnak. Én meg ott állok és visszaintegetek neki. Aztán elnyeli őket a sötétség.

Amikor megfordulok, látom, hogy Rudi ott ül egy sörösrekeszen. A földet nézi maga előtt, de úgy, mintha komolyan keresne valamit. Kissé idegesnek tűnik.

– Elvesztettél valamit? – szólok le hozzá.

– Igen – feleli alig hallhatóan. – Az eszemet.

28. fejezet

Nincs szükség különösebb rábeszélésre, Rudi könnyen rávesz, hogy hagyjuk itt ezt a vigasztalan rendezvényt. Mert hogy amint kimondom, hogy egy magányos hegyi kunyhóban is szívesebben lennék, mint itt, Birkenberger felemeli a fejét. Aztán feláll a sörösrekeszéről, végezetül pedig gyászos ábrázata inkább bárgyúnak mondható kifejezést ölt.

– Egy hegyi kunyhó, azt mondod? – kérdezi, aztán az órájára néz, és a vigyora egyre szélesedik. – Azzal éppen szolgálhatok. Az osztrák határhoz közel, hogy pontos legyek. Ha most rögtön elindulunk, jó két óra alatt ott lehetünk. Maradhatnánk holnap reggelig, mit szólsz hozzá?

Hogy mit szólok? Vetek még egy utolsó pillantást a mulatságra, aztán birtokba veszek egy teli sörösrekeszt, behajigálok néhány ruhadarabot egy utazótáskába, és mindent bepakolok a csomagtartóba. Tíz perc sem telik el, és már úton is vagyunk, pedig sem Niederkaltenkirchent elhagyni, sem az éjszakát Rudival eltölteni nincs nagy kedvem. Alternatívaként azonban csak Leopold és a vendégei jönnek számításba a megszállt disznóólban.

Még ki sem értünk a főútra, amikor útitársam máris

rákezdi a siránkozást. Már csak ez hiányzott.

Ő már tényleg nem érti a nőket, mondja. Vegyük csak például ezt a Magdát, aki olyan kedves és nyitott volt az ezotéria-tanfolyamon. Több előadást is együtt ültek végig, és az edzőteremben is találkoztak, és néhány étkezést is együtt költöttek el teljes harmóniában. Még a szállodából történt kiköltözés után sem szakadt meg közöttük a kapcsolat, éppen ellenkezőleg. Ma meg hirtelen ez a teljes pálfordulás. Ki érti ezt? Ő ugyan nem, az már biztos.

– Úgysem illett volna hozzád, Rudi – mondom, már csak azért is, hogy javítsak kissé a hangulatán.

– Honnan tudod? Tisztán anatómiailag nézve tökéletesen összeillettünk. Például a…

– Állj! – szakítom félbe azonnal. – Kímélj meg a részletektől, légy szíves. És örülj, hogy a nő elment. Egy igazi hárpia.

– Csak mert pontosan tudja, hogy mit akar? – kérdezi enyhe sértődöttséggel a hangjában.

– Nem tudja, mit akar. Susi például, ő tudja, mit akar.

– Lehet, de vele kapcsolatban meg te nem tudod…

– Nem válthatnánk témát, Rudi? Még Landshutot sem hagytuk el, de attól tartok, ha így folytatod, még Rosenheim előtt meg kell öljelek.

Morog valamit, összefonja a karját és kibámul az ablakon. Azt hiszem, a nők nem szeretik a nőies férfiakat. Általánosságban. Amivel nem azt akarom mondani, hogy Rudi folyamatosan nőies vonásokat mutatna. De ha nézeteltérésekről van szó, a tendencia egyértelmű.

– Lazíts már egy kicsit – mondom neki. – Egyszerűen eltöltünk néhány kellemes órát, megisszuk a sört és lazítunk, rendben?

– Azt hiszem, ez az anyád miatt van, Franz. De tényleg. Anyád meghalt, apád meg, ő inkább Leopolddal törődött. Ezért a te kis szíved elsatnyult, és ezért lettél olyan, amilyen vagy. Nézd meg, Leopold még egy pipát is kapott apátoktól, méghozzá egy sajátkezűleg faragottat. Meg is mutatta nekem.

– Mindenkinek megmutatta, Rudi. Egyébként én is kaptam egy pontosan ugyanolyan pipát. Ugyancsak sajátkezűleg faragottat. És őszintén szólva nem hinném, hogy nálam lenne a hiba, az én fejemben. Sokkal inkább a tiédben.

Hallgatás. Összefont karok.

– Egyébként huszonnegyedikén lesz a Degen-ügy tárgyalása – próbálkozom meg az újrakezdéssel. – Mit gondolsz, mennyit fog kapni?

Vállat von és csak bámul kifelé az ablakon. Mint egy dacos gyerek. De tényleg.

Beletaposok a fékbe, de úgy, hogy mind a ketten kishíján felkenődünk a szélvédőre.

– Megőrültél? – üvölt rám Birkenberger.

– Szállj ki – mondom, átnyúlok előtte és kinyitom az ajtót.

– Nem! – üvölt tovább, és bevágja az ajtót.

– Rudi, kizárt dolog, hogy huszonnégy órát képes legyek eltölteni veled, amikor már az első tíz percben ennyire

kikészítesz.

– Jó. Nem készítelek ki.

– Megígéred? – kérdezem.

Ránézek, ő meg visszanéz rám.

– Megígérem – feleli megadóan, így újra a gázra lépek.

Közben újra eleredt az eső, az ablaktörlő halkan nyikorog, az ablakok lassan, de biztosan bepárásodnak. A dzsekim ujjával próbálom letörölgetni, hogy kilássak valamennyire. A rádióban a Rolling Stones szól, és útitársam a combján üti a ritmust. Hogy jókedvében vagy inkább dühében, az megfejthetetlen.

– Nem fog sokat kapni az asszony. Beismert mindent, meg különben is inkább baleset volt. Az ügyvédje dörzsölt fickó ezen a területen – szólal meg egy idő után, változatlanul tovább dobolva.

– Én is így gondolom. Talán megússza felfüggesztettel.

– Sajnálom a két kislányt.

– Én az asszonyt is – mondom. – Azt hiszem, a férje elvesztése éppen elég horror neki. Alapjában véve nagyon rendes asszony.

– Mondja a szakember. Te, én szívesen szundítanék egy kicsit, lassítanál?

Mielőtt még kitörne az újabb válság, engedelmesen lassítok. Nem sokkal később már hallom is Rudi mély, nyugodt, néhány további perccel később horkolásba forduló lélegzését. Akkor újra a gázra lépek, de rendesen.

Szép ez így. A csaknem üres út, a nyugalom a kocsiban, a jó zene. Már a hegyek látszanának előttünk? Alighanem.

Már nem lehetünk nagyon messze. Ami sajnos azt is jelenti, hogy nemsokára fel kell ébresztenem Rudit. Ő a navigátorom, mert magam még soha nem jártam abban a bizonyos hegyi kunyhóban.

Finom, óvatos „Rudi, Ruuudi!” kísérleteimre azonban nem reagál. Csak amikor teli torokból elüvöltöm magam, RUDOLF, akkor ébred fel. De akkor aztán teljesen.

– Mi van? – üvölt vissza, sőt, még a kormányt is el akarja kapni, amit sikerül megakadályoznom. – Miért száguldozol?

– Nem száguldozom. Száznegyvennel megyek – mondom az igazságnak megfelelően, mire Rudi vet egy pillantást a sebességmérőre.

– Akkor is. Különben is, mindjárt emelkedni kezd az út, és akkor kezdődik a szerpentin. Nagyon oda kell majd figyelned, Franz. Az út nagyon keskeny, és egy örökkévalóság, mire felér a hágóra. Ráadásul ez a borzasztó idő! Nagyon figyelj oda!

– Ezt már mondtad. Félsz a szerpentinektől?

– Nem – állítja, de rögvest mélyen belesüpped az ülésébe.

A kijárat után aztán tényleg elkezdődik a szerpentin. Az első kanyarok még viszonylag veszélytelenek, utána azonban egyre meredekebb és szűkebb lesz az út. Rudit mintha teljesen elnyelné az ülése, amit vigyorogva veszek tudomásul.

– Lassítanál végre egy kicsit? – kérdezi, miközben az ablakon át lefelé, a mélységbe bámul.

– Nem, mert akkor lefulladna a motor.

– Olyan egy macsó vagy, Franz, ugye tudod? – morog az ülésébe préselődve. – A nők egyébként nem szeretik az ilyesmit. Nem szeretik a macsókat.

– Igazán? Pedig nem nekem lépett le éppen az aktuális barátnőm.

– A tiéd nem is aktuális barátnő, Franz. Susit gyakorlatilag az óvoda óta ismered, és bármibe lefogadnám, egyikőtöknek sincs a leghalványabb fogalma sem, hogyan fest egy igazi párkapcsolat.

Istenem, mit vétettem? Otthon a gyászos gyülekezet már biztosan feloszlott, és a disznóólat is rendbetették. Már a kanapémon heverhetnék, Ludwig meg a lábamra hajtaná a fejét. Bekapcsolnám a tévét és töltenék magamnak még egy korsó sört. Ehelyett itt ülök egy hiperfóbiás útitárssal, aki mindennek a tetejébe' még az okostojáskodásra is erősen hajlamos. Remek, igazán remek.

– Hajts lassabban, Franz!

– Ne kapkodj már a kormányhoz, a fenébe!

– Azonnal lassíts, vagy állj meg!

Ha most megállok, soha az életben nem jutunk tovább. Nem lenne más választásom, mint hátramenetben gurulni végig az eddig megtett úton. Ilyen kanyaroknál, a sötét éjszakában. Lehetetlen.

– Nem megy, Rudi! – ordítok vissza, mert lassan tényleg kezd elegem lenni.

– Akkor legalább az útra összpontosíts, és ne felém

hadonássz, Franz! Ott jön egy újabb kanyar!

– Ha lennél olyan jó, és nem kapkodnál folyamatosan a kormány… – mondom még, aztán hirtelen eltűnik a talaj a kerekek alól. Rögtön megérzem. Még soha életemben nem gondolkodtam el rajta, észreveszi-e az ember, ha lecsúszik az útról, vagy lezuhan egy szikláról. De most, ebben a helyzetben, meg kell mondjam, nagyon is észreveszem.

– Franz… – Mintha sűrű ködön át hallanám Rudit, miközben megszámlálhatatlan lombkorona mellett suhanunk el.

– Igen, Rudi? – kérdezem. Az eső hirtelen oldalról veri a kocsit. Az ablakok egyre gyorsabban párásodnak, már semmit nem látok.

– Szeretlek, Franz – hallom valahonnan nagyon, nagyon messziről.

– Én is szeret…

VÉGE

Nagyi szakácskönyvéből

(anno 1937)

Szalonnás rántotta (reggelire ajánlott változat)

Serpenyőben megolvasztunk egy teáskanálnyi vajat és megpirítunk benne 5 dkg szalonnát. Miközben a szalonna pirul, 4 tojást kikeverünk sóval, borssal, szerecsendióval, friss snidlinggel és egy kevés tejjel vagy tejszínnel. A kész masszát a serpenyőbe öntjük, összekeverjük a szalonnával, közepes tűzön kisütjük, aztán darabokra szaggatjuk. A kész rántottát előmelegített tányéron a legjobb tálalni.

Létezik reggeli szalonnás rántotta nélkül is, de az eléggé rányomja a bélyegét az egész napra.

Gulyásleves

10-12 hagymát meghámozunk és kis kockákra vágunk. Ugyancsak kis kockákra vágunk fél kiló marhahúst, megtisztogatjuk az ínaktól és hártyáktól. Egy fazékban felolvasztunk egy evőkanál zsírt és aranybarnára pirítjuk benne a hagymát. Hozzáadjuk a húst, egy evőkanál csípős és egy evőkanál csemege paprikát, jól elkeverjük és 5

percen át folyamatos forgatás mellett hagyjuk, hogy megpörkölődjön. Felöntjük egy liter húslevessel és felforraljuk. Közben meghámozunk, megmosunk és felkockázunk 2 burgonyát. 2 zöldpaprikát megmosunk és szeletekre vágunk, 2 paradicsomot megmosunk és felkockázunk. Jó másfél óra főzés után mindezen hozzávalókat egy apróra vágott gerezd fokhagymával, kevés köménymaggal és majorannával a leveshez adjuk, jól megkeverjük. Felöntjük 1 dl vörösborral és újra jól átkeverjük. További 30-40 percen át lefedve főzzük. Sóval, borssal ízesítjük, és tálalás előtt még egy kevés tejfölt is adunk hozzá.

A gulyásleves furcsa módon akkor a legjobb, ha már állt egy éjszakán át. Fogalmam sincs, miért. Aki azonban ismer, az azt is tudja, hogy ehhez az élvezethez csak igen ritkán jutok hozzá.

Őzragu

75 dkg őzhúst megtisztítunk a hártyáktól és ínaktól, majd kockákra vágunk. Felkockázunk 5 hagymát. Egy fazékban megolvasztunk kb. 10 dkg vajat, és hozzáadunk egy kis teáskanálnyi porcukrot. Beleöntjük a fazékba a húst és kb. 10 perc alatt minden oldalát jól megpirítjuk. Leöntjük 1 dl vörösborral és hozzáadjuk a hagymát. Sóval, borssal és kevés kakukkfűvel fűszerezzük. Aki szereti, hozzáadhat még babérlevelet és/vagy borókalevelet is. Felöntjük erőlevessel, hogy teljesen ellepje a húst, azután

kb. 50 percig hagyjuk rotyogni. Utána egy-egy evőkanálnyi paradicsompürét és feketeribizli-zselét adunk hozzá, majd sóval, citromlével és Worcester-szósszal ízesítjük tovább. Alacsony tűzön még 5 percig főzzük, de felforrni már nem hagyjuk. Tálalás előtt néhány csepp tejszínt adunk hozzá.

Köretnek krumplipürét vagy zsemlegombócot és egy jó salátát kínáljunk.

Az őzragu egy csoda, mint amúgy minden, amit a Nagyi főz. Az ok, amiért ennek ellenére mégsem lelkesedem érte túlságosan, az, hogy a Nagyi étkezés előtt, után, sőt még közben is folyamatosan az „Itt a jó őzragu, őzragu" kezdetű régi slágert énekli. És hogy a rettenetes dallamot aztán nem tudom kiverni a fejemből, akárhogyan próbálkozom is. Mindegy, a járőrautóban ülök, az irodámban, vagy éppen Wolfinál. Mindenki, aki maga is átélt már hasonlót, megérti, miért nem vagyok az őzragu lelkes rajongója.

Párolt marhasült

Megmosunk és megpucolunk, aztán apróra vágunk egy csokor leveszöldséget, 5 hagymát és 5 gerezd fokhagymát. Felforrósítunk 2 evőkanál repceolajat és minden oldaláról jól átsütünk benne 1 kg marhahúst. Utána a húst kivesszük a serpenyőből, és az olajban gyorsan megpirítjuk a zöldségeket. Hozzáadunk 1 evőkanál paradicsompürét és 2,5 dl vörösbort, 2 babérlevelet,

néhány szegfűszeget és 5 borókabogyót, aztán az egészet felöntjük erőlevessel. Belekeverünk egy csipet cukrot, aztán visszatesszük bele a húst. 3-3,5 órán át hagyjuk főni, közben újra és újra felöntjük erőlevessel.

A végén kivesszük a húst, a szószt pürésítjük, és sóval-borssal ízesítjük.

Köretnek kiváló a galuska, a tészta és a zöldsaláta.

Bár magam kifejezetten húsrajongó típus vagyok, ennél az ételnél akár teljesen le is tudnék mondani a húsról. Egyszerűen csak ingujjat feltűrni, merőkanalat a kézbe, és már lapátolhatjuk is magunkba a szószt. Tökéletes!

Almás sütemény

12,5 dkg puha vajat, 15 dkg cukrot és 1 tasak vaníliáscukrot habosra keverünk, aztán egyesével belekeverünk 4 tojást. Átszitálunk 25 dkg lisztet és fél tasak sütőporral együtt a masszához adjuk. A tésztát tepsire terítjük.

Meghámozunk és kimagozunk 1,5 kg almát, aztán felszeleteljük és beterítjük vele a tésztát.

Összedolgozunk 15 dkg puha vajat, 20 dkg cukrot, 1 tasak vaníliáscukrot és 25 dkg lisztet, és morzsálva egyenletesen elosztjuk az almán.

Előmelegített sütőben 175 fokon, a középső rácson kb. 45 percig sütjük.

Kihűlés után tejszínhabbal tálaljuk.

Számomra, személy szerint, csak két almás-fogyasztási

mód létezik: vagy még forrón elfogyasztjuk, közvetlenül a tepsiből, vagy várunk két napot, amíg csodálatosan összeáll. Tejszínhab nem is kell hozzá.

Sokak kérésére: a tízórai

Amit igazából egész nap fogyaszthatunk, bármikor, egy igaz bajor azonban a délelőttöt részesíti előnyben. Állhat egy egyszerű húskenyeres zsemléből, vagy kettőből, vagy háromból, de lehet egy egész hidegtál is. Az élményt friss, ropogós parasztkenyér, frissen gyalult retek, jó disznósajt és egy jéghideg Radler teszi teljessé.

Utószó

Kedves Eberhofer-rajongók!

Szeretném megosztani veletek a következő kis jelenetet.

Vonaton ülök, Berlinből utazom vissza Münchenbe. A fülkében két üzletember utazik velem, akik másfél óra hosszat beszélgetnek az ő oly nagyon stresszes üzleti mindennapjaikról, közben hol az egyik, hol a másik püföli bőszen az okostelefonját, ill. a Blackberryjét. Kinézek az ablakon, hasogat a fejem. A Blackberry Fuldában leszáll, és szerencsére idegesítő tulajdonosát is magával viszi. Néhány percig jótékony csend üli meg a fülkét. Az öröm azonban nem tart sokáig. Az okostelefon ugyanis megszólít.

– Ön mivel foglalkozik, ha meg szakad kérdeznem?

– Bajor kolbásszal – felelem, és igazi profiként én is előveszem a telefonomat.

– Úgy?

– Igen, igen.

– Ha megengedi, hogyan lyukadt ki éppen itt? – érdeklődik a velem szemben ülő üzletember felvont szemöldökkel.

– Egyszerűen így adódott. Korábban gőzgombócban

utaztam.

– Hihetetlen! Hogyan támad valakinek egyáltalán ilyen ötlete?

– Tudja, gombócokkal kezdődött. Télikrumpligombóccal, hogy pontos legyek – mondom, és látványosan végigpörgetem az üzeneteimet. Mindegyik csak reklám.

– Télikrumpligombóc? Nem igaz! – hahotázik.

– De, igaz. Sőt, már sertésfejjel is foglalkoztam, akár hiszi, akár nem.

– Nem hiszem el! És… miért váltott mindig valami másra? Nem ment az üzlet?

– De, remekül ment. Csak, hogy is mondjam, történt néhány titokzatos haláleset, tudja? A családban is – mondom egyenesen a szemébe nézve.

– Te jó ég!

– Úgy bizony. De mindet sikerült felderíteni. Kivétel nélkül.

– Felderíteni, vagy úgy… még szerencse… – Torokköszörülés. – És most?

– Most minden rendben van. Most vidéken élünk.

– Vagy úgy. Most már nekem is le kell szállnom. További jó utat.

– Köszönöm – mondom, és muszáj vigyorognom.

Hálás köszönet mindannyiótoknak!

A legközelebbi viszontlátásig

Ritátok

Télikrumpligombóc

Franz Eberhofert, a testestül-lelkestül bajor rendőrt fegyelmi okokból helyezték át a nyüzsgő nagyvárosból csendes kis szülőfalujába, az ugyancsak jellegzetesen bajor Niederkaltenkirchenbe. Élete itt néha túlságosan is nyugodt mederben folydogál, esti járőrözései általában Wolfi kocsmájának pultjánál érnek véget, napközben pedig kedvenc tartózkodási helye süket nagymamájának konyhája, ahol ínycsiklandó ételeket ehet reggeltől estig. Apja, a kiöregedett 68-as lázadó közben vadkendert

termeszt a hátsó kertben és folyamatosan Beatlest hallgat, amivel kishíján az őrületbe kergeti a kemény rockot előnyben részesítő fiát. A békés hétköznapokba azonban időnként zavaró események tolakodnak be. Itt van mindjárt a Neuhofer család, amelynek tagjai a legkülönösebb módokat választják az elhalálozásra. Annyira különös módokat, hogy Franz nyomozói szimata feléled és elhatározza, hogy utánanéz egy kicsit a morbid haláleseteknek. Ahogy egyre több gyanús körülményt fedez fel, az ügy is egyre érdekesebbé, ugyanakkor hátborzongatóbbá is válik…

A jó krimik, a jó ételek és a jó humor kedvelőinek – Nagyi hamisítatlan bajor receptjeivel.

Gőzgombóc blues

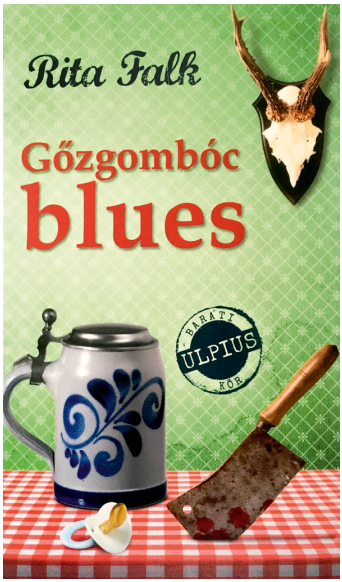

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor rendőr kellemes falusi mindennapjait újabb bosszantó események zavarják meg. Höpfl iskolaigazgató házának falára például valaki rikító piros festékkel felírta, hogy „DÖGÖLJ MEG, TE DISZNÓ!”. Önmagában a felirat még nem lenne főbenjáró bűncselekmény, azonban a zaklatott igazgató nemsokára nyomtalanul eltűnik, később pedig darabokra szabdalva bukkan fel ismét a vasúti sínek között. Öngyilkosság? Gyilkosság? Franz nyomozása gyorsan kideríti, hogy az

igazgató nem volt éppen közkedvelt ember, ahogyan pedig egyre mélyebbre ássa magát az ügyben, a gyanúsítottak köre is egyre bővül. Franz azonban a Nagyi ínycsiklandó gőzgombócaiból erőt merítve rendületlenül halad az igazság felderítésének útján…

A jó krimik, a jó ételek és a jó humor kedvelőinek – Nagyi hamisítatlan bajor receptjeivel.

SERTÉSFEJ AL DENTE

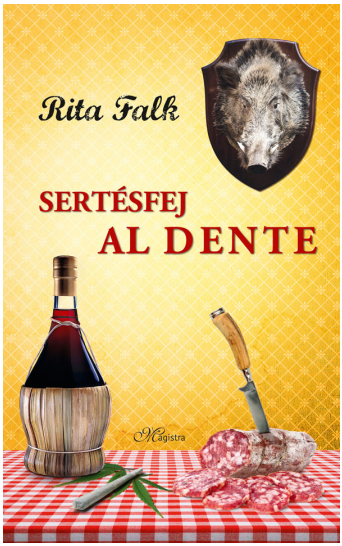

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor zsaru békés mindennapjait egy csapásra felborítja a gyilkosságért elítélt pszichopata pszichológus, dr. Küstner szökése a börtönből. Küstner szökése után nem sokkal ugyanis az őt elítélő Moratschek bíró levágott, véres sertésfejet talál az ágyában. A feldúlt bíró Eberhoferék tanyáján keres menedéket, ami gyorsan elviselhetetlenné teszi az otthoni állapotokat Franz számára. Ha minél előbb helyre akarja állítani otthona és élete nyugalmát, nincs más választása, mint végére járni az ügynek…

Grízgaluska affér

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor zsaru egyik pillanatról a másikra bűnüldözőből gyanúsítottá válik - méghozzá egy rendőr kollégája meggyilkolásának gyanújával. A nyomok mind Franz felé mutatnak: az áldozattal köztudottan rossz volt a viszonya, az alibije gyenge, a gyilkos fegyver pedig nem más, mint az ő jó bajor bicskája. Szorongatott helyzetéből az egyetlen kiút, ha felderíti az ügyet és leleplezi az igazi gyilkost.

Közben sajnálatos módon a szülői házban is kitör

a belháború: váratlanul felbukkan ugyanis Paul, a Nagyi hetven évvel ezelőtti nagy szerelme…

Savanyúkáposzta-kóma

Nem könnyű Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor rendőr élete. Áthelyezés Münchenbe, váratlan vetélytárs felbukkanása az örök barátnő Susi mellett, s ott van még a holttest is, amely a Papa ellopott, majd megkerült öreg autójának csomagtartójában fekszik, s amellyel illetékesség hiányára hivatkozva egyetlen rendőri szerv sem akar foglalkozni. A gyilkosság felderítése így Franzra marad, aki természetesen most is számíthat régi barátja, Rudi Birkenberger segítségére. Már amikor Rudit éppen nem teríti le a savanyúkáposzta-kóma…

Rita Falk nagysikerű bajor krimisorozatának ötödik részében jól ismert morbid-fekete humorával folytatja Franz Eberhofer nyomozásainak történetét.

Szilváspite-összeesküvés

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor rendőr legújabb ügye egy varjúval kezdődik. Pontosabban egy lakkozott körmű női kisujjal, amelyet az előbb említett varjú pottyant le Franz barátja és egykori kollégája, Rudi Birkenberger új lakásának erkélyére. Nemsokára az ujjhoz tartozó holttest is előkerül, aztán még egy, és még egy... A három áldozat mindegyike fiatal ázsiai nő, mindannyian dirndlit viseltek, s mindannyian München hatalmas népünnepélye, az Oktoberfest idején vesztették életüket. A sorozatgyilkos utáni hajsza közepette Franznak még otthon is váratlan

gondokkal kell megküzdenie: Niederkaltenkirchen békés mindennapjait teljesen feldúlja, a lakosságot pedig két ellenséges táborra szakítja egy szálloda építésének nagyszabású terve…

Rita Falk nagysikerű bajor krimisorozatának hatodik részében is a jól ismert morbid-fekete humorral átszőve folytatja Franz Eberhofer nyomozásainak történetét.

Húskenyér-függőség

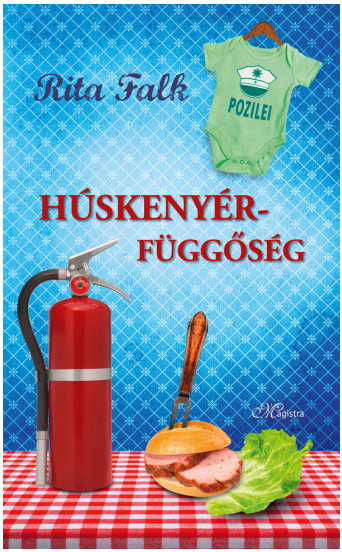

Franz Eberhofer, a testestül-lelkestül bajor rendőr életében új, minden eddiginél félelmetesebb ellenség bukkan fel: a koleszterin. Száműzetnek az étrendből a Nagyi kiadós ételkölteményei és a Simmerl-féle híres húskenyér. S ha ez a megpróbáltatás még nem lenne elég, leég Liesl Mooshammer háza, az üszkös romok között pedig egy gyilkosság áldozatául esett fiatal nő holttestét találják meg. Az ügy felderítése Franzra vár, akinek egyszerre kell megküzdenie a nyomozással, a koleszterinnel, valamint a közös gyermekük, a kis Paul láthatását igencsak

szigorúan szabályozó Susival is…

Rita Falk az Eberhofer-sorozat hetedik kötetében is a tőle megszokott fergeteges humorral folytatja Franz nyomozásainak krónikáját.